

**JÉZUS ÉLETÉNEK
ÉS KÜLDETÉSÉNEK
SPIRITUÁLIS ÉRTELMEZÉSE**

Az UKTM evangéliuma

JÉZUS ÉLETÉNEK ÉS KÜLDETÉSÉNEK SPIRITUÁLIS ÉRTELMEZÉSE

**Az Univerzális Krisztustudatosság
Mozgalom
evangéliuma**

**A leírtakért felelős az Univerzum előtt:
Rhasoda Varga Margit**

Mottó: „Az igazság mindig tisztább, felemelőbb, istenibb, mint bármely egyházi dogma, amellyel a dolgok, személyek, helyzetek szentségét próbálják alátámasztani.”

(Rhasoda)

A téma feldolgozásához saját intuitív belső tudásomat használtam, bár számos esetben tanulmányoztam a fellelhető magyar és angol nyelvű vallástörténeti forrásokat. Bármilyen hasonlóság az általam leírtak és a források között nem jelenti azt, hogy ezeket a forrásokat megerősíteni szándékozom, ugyanígy a különbözőségek sem mutatják azt, hogy a források igazságtartalmát kétségbe vonom. Szellemi és fizikai síkú kutatásaim a témában minden egyházi dogma elvetésével indultak, nyitott voltam bármire és annak az ellenkezőjére. Célom Jézus sorsának, küldetésének és tanításának mélyebb megértése volt.

*

Az alábbiakban leírtakat az Univerzum hozzájárulásával közöltem.

(Rhasoda)

Tartalom

Tartalom	3
Bevezetés	5
Jézus születése	7
Jézus származása az irodalmi források tükrében	7
Jézus származása saját tudásom alapján	8
Jézus születése saját tudásom alapján	10
A jézusi misztérium lényege	13
Bevezetés. A tereméstörténet bűnbeesés misztériuma	13
Jézus élete	14
A jézusi tanítás lényege	19
Jézus cselekedetei	21
A kereszthalál lényege	23
A Golgota után	27
A torinói lepel	30
Szemelvények Jézus tanításaiból és magyarázatuk	36
A jézusi életút és tanítás összevetése	
más vallások tanításaival	55
Mózes a zsidók törvényadója	55
Mózes élete a saját ismereteim alapján	55
A mózesi tanítás lényege	61
A kereszténység és az iszlám	64
Látomás Mohamedről, Allah prófétájáról	64
Mohamed élete és személyisége	67
Mohamed tanításának lényege	73
Miért visszalépés az iszlám más vallásokhoz képest?	75
A buddhizmus és a kereszténység összehasonlítása	82
Az összehasonlítás módszere	84
A tanítók összehasonlítása	86
Az erkölcsi tanítás összehasonlítása	91
A filozófiai tanítás összehasonlítása	97
Az Út összehasonlítása	97
A „végső válaszok” összehasonlítása	100
A taoizmus és a kereszténység összehasonlítása	104
A tanító	104
Az erkölcsi tanítás	104

A filozófiai tanítás	105
Az Út	107
A „végső válasz”	108
Jézus beavatása a hinduizmus tükrében	110
A kereszténység összevetése a Krisna tudattal	113
Bevezetés	113
Krisna születése	115
Krisna élete	118
Az erkölcsi tanítás	134
A filozófiai tanítás	136
Az Út	138
A végső válaszok (a végső cel)	139
Az Istenhez vezető utak összegzése	142
Néhány inkarnáció, ahonnan a belső tudásom származik	145
Utószó	154
Irodalom	155
A szerzőről	156

Bevezetés

Az utóbbi kétezer év legtöbbet vitatott, gyakran idézett, legendás személyisége kétségkívül Jézus Krisztus, akinek alakja megszámlálhatatlanul sok festőt, szobrászt, költőt, író megihletett, és számtalan filozófust, vallástörténészt foglalkoztatott. Mindezek ellenére megválaszolatlan kérdések sokasága jelzi máig is a Jézus misztérium feltáratlanságát. Ki volt Ő? Hol élt, hol és hogyan halt meg? Mi volt missziójának lényege? Sokasodnak a napvilágra kerülő, eddig rejtett dokumentumok, szaporodnak a könyvek, amelyekben szerzők százai keresik a választ, megpróbálva hiányos ismereteiket fantáziájukkal kipótolni. Nekem nem célom, hogy választ adjak ezekre a kérdésekre, mert úgy gondolom, hogy a Jézus misztérium feltárásának eljön az ideje, az Atya akarata szerint. Egy más utat javasolnék a keresőknek. Próbálkozzanak a Jézusi út megismerésével a bibliában foglalt tanításain keresztül, őszinte alázattal, elmélyedéssel, a sorok között olvasva. Nem egyszer a valódi odaadás mélyebb választ eredményez a feltett kérdésekre, mint tengernyi dokumentum átolvasása.

Jézus származásáról az egyetlen dolog, amit biztosan lehet állítani, és amiben minden forrás egyetért, hogy Mária szülte. Az apa személye vitatott. A katolikus egyházi dogma szerint szeplőtelen fogantatás történt. Már ennek értelmezése is sokféle lehet. Az ószövetségi prófécia (eredeti nyelven) nem tesz különbséget a szűz és a fiatal leány között, mint ahogyan a magyar nyelv régies változatában a szűz szót főnévként, vagyis leány értelemben használták. Továbbá Máriának a szülés időpontjáig már minimum egy férje volt (formálisan), de lehet, hogy több. A szeplőtelen fogantatás alatt a Szentlélektől való fogantatást is lehet érteni, de ez nem feltétlenül azonos a szűzen szüléssel. Például Erzsébet (Keresztelő Szt. János anyja) is olyan fiút szült, aki telve volt Szentlélekkel, mégis ez esetben senki sem vitatja, hogy az apa a férje volt, és a gyermek a szokásos emberi módszerekkel fogant. Továbbá szülhet valaki szűzen, vagyis szexuális aktus nélkül úgy is, hogy van fizikai apa. Sőt a szeplőtlen fogantatás jelentheti azt is, hogy a szexuális élvezet kizárásával nemzették a gyermeket. A Szentlélek, mint apa már csak azért is elgondolkodtató, mert a Szentlélek Isten női ereje. Felvetődik a szűznemzés is, de ezzel a módszerrel csak azonos nemű utódot lehet létrehozni. Olyan

feltételezéseket is találtam, hogy Mária mind női, mind férfi nemi szervvel rendelkezett, de ez sem lehet helytálló, mert egyszerre petefészek és ondóhólyag még a hermafroditákban sincs (az öspetefészekből ugyanis vagy az egyik vagy a másik alakulhat ki).

Jézus fogantatásának van egy tibeti buddhista változata is. Ez a történet kísértetiesen hasonlít Buddha születéséhez. Amúgy ebben Buddhát Jézus reinkarnációjának tekintik. A keleti forrásokból (Tibet, India) azért nem célszerű kiindulni, mert ezeknek a szentírás történeteknek van a legkisebb valóság magva. A keleti szentírásokban ugyanis a szimbólumokban elrejtett **tanításra** helyezik a hangsúlyt és nem a történet hitelességére. Számukra ez az anyagi világ amúgy is csak illúzió, vagyis sohasem érdekelte őket a történelmi hitelesség. Erről hajlamosak megfeledkezni a keleti forrásokat kutatók. Természetesen vannak olyan ateista verziók is, miszerint Jézus egyáltalán nem volt létező személy. Ez a felfogás azért elgondolkodtató, mert a Bibliát szinte minden nyelvre lefordították, kétezer éve óta sok ezer magyarázó írás jelent meg Jézus életéről és tanításairól. El tudja bárki is azt képzelni, hogy ekkora hatást fejtsen ki VALAKI, aki nem is létezett, annak ellenére, hogy a biblia eredeti változata elvesztett, a fordításokat átírták, elrejtették, meghamisították? És mindezek ellenére még mindig élő tanítás tudott maradni. Próbálja ki bármelyik ateista tudós, hogy képes-e ilyet alkotni. Természetesen isteni csodáként is interpretálhatjuk a dolgot, de akkor szülőkre sem lenne szükség. Indiában számtalan legendát ismernek szentek születéséről úgy, hogy egyszer csak megjelentek, mert materializáltak maguknak egy testet. Az én szemléletem szerint nincsenek csodák, csak isteni és természeti törvények, amelyeknek még csak a töredékét ismerjük. A csoda elfogadása kizárná minden további kutatás szükségességét, de ha így járunk el, akkor nem is fogunk soha mélyebb megértés birtokába jutni sem Istenről, sem a Természetről, azaz a teremtet világról.

Ha tehát Jézus születését kutatjuk, akkor bele kell helyezkedjünk az adott történelmi korba, kultúrába. Kik éltek akkor, hogyan gondolkodtak, mit akartak elérni, milyen vágyaik, motivációik és lehetőségeik voltak az önmegvalósításra? Továbbá, mit akart Isten Jézus által megnyilvánítani, ezzel szemben mit vártak el tőle a kortársai?

Jézus születése

Jézus származása az irodalmi források tükrében

Miután Mária az egyetlen biztos pont, induljunk el ezen a nyomon. Kik voltak a szülei? A hivatalos (kanonizált) biblia annyi jelentőséget sem tulajdonít a kérdésnek, hogy megnevezze őket. Általában azonban nem ilyen nagyvonalú. Pl. Jézus apjának, Józsefnek (akiről általánosan elfogadott, hogy nem ő a fizikai apa) a családfáját 42 nemzetségen keresztül sorolja. Vajon miért? Végül is az apokrif keresztény iratokból kiderült, hogy Anna és Joahim a szülők, akik mindketten a Dávid királyi családból származtak. Más források szerint azonban a szülők Adiabene pártus herceg és Grapte-Kharax pártus hercegnő, akik csak azután neveztettek Annának és Joahimnak miután felvették a zsidó hitet. Ezen a ponton viszont Jézus zsidó származása már megkérdőjeleződik. További kérdőjeleket vet fel, hogy Anna férjeként a keresztény források három különböző férfit neveznek meg. Érdekes, hogy ha a férj neve ilyen bizonytalan, akkor a családfája mitől lenne biztos? Ezt az ellentmondást a keresztény források úgy próbálják feloldani, hogy Anna háromszor ment férjhez, és minden férfitől egy lánya (mindegyiket Máriának hívták) született. Az első lenne Jézus anyja. A többi Mária pedig Jézus unokatestvéreit szülte, akik a későbbi apostolok lettek. Így állítják össze Jézus családját. De ez is ellentmondásra vezet, mert a keresztény források szerint az első Mária születésekor Anna már a klimax határán van, tehát fizikailag kizárt dolog, hogy ezt követően még másik két férfitől szült volna. A keresztény források szerint Anna Jeruzsálemben született és a Názáretben élő Joahimhoz ment hozzá. Így kerültek Názáretbe. Mária egyesek szerint Názáretben, mások szerint Jeruzsálemben született. Más források szerint viszont Názáret nem is létezett csak Kr. u. 300 körül. Említés történik azonban (Kr. e. 200 körül) egy Názára nevű helyről. Azon már csak szolidan kuncogtam, amikor kiderült, hogy Betlehemből is kettő van (volt). Az egyik az óhéber 'Béth lehem' a másik pedig az arámi 'Bit-lahmi' (egyikről sem tudjuk hogyan ejtették, mivel mindkét nyelv csak a mássalhangzóírást ismerte). Előbbi Jeruzsálem közelében, utóbbi viszont Názáret közelében lehetett. Az utóbbi Galilea (Jézus idejében a

Pártus birodalomhoz tartozott), központja volt. A prófécia azonban (Mikeás próféciája a Messiásról) valószínűleg az Efrátai (Jeruzsálem közelében található) Betlehemre vonatkozott. Ezeket a részleteket csak illusztrációként mutattam be, hogy tisztában legyünk vele, hogy innentől kezdve bárki bármit mondhat. Teljesen el kell tehát szakadnunk a forrásoktól, mert azok információtartalma úgysem ellenőrizhető, és nem is visz előbbre, hiszen csaknem 2000 éve vitatkoznak rajta. Az olvasó, ha nyitottan olvassa az alábbiakat, akkor el tudja majd dönteni, hogy kinél van az igazság.

Jézus származása saját tudásom alapján

Mária szülei a Pártos birodalom területén (Júdea határának közelében) éltek, és magas rangú, gazdag személyiségek voltak. Anna zsidó származású és vallású volt, Joahim pedig, Dávid leszármazottja (származására nézve zsidó), vallására nézve az esszénusok nazarénus rendjéhez tartozott. Názára a nazarénusok földje, csak később kapta a Názáret nevet. Az esszénusok nem feltétlenül voltak zsidók, tartoztak hozzájuk galileaiak és szamaritánusok. A zsidók más vallásúnak tekintették őket. Anna és Joahim, tíz év gyermektelen házasság után a zsidó vallás papjaihoz fordult segítségért. Cserébe áldozatot ajánlottak fel, templomot építettek Jeruzsálemben, támogatták a zsidó szegényeket és papokat. További két évtized telt el gyermektelenül, míg végül Joahim az esszénusok vallási vezetőjéhez, Simon főpaphoz fordult szintén támogatást ígérve. Simon azzal a feltétellel ígért segítséget, hogy Máriát templomi szűznek ajánlják fel (ez nem számított ritka kérésnek akkortájt). Miután erre ígértet kapott rövidesen megszületett Mária. Ekkor Anna már kb. 45 éves lehetett.

Mikor a gyermek hét éves lett, elvitték a templomi szűzekhez, itt nevelkedett. Szüleit hamarosan elvesztette. Tizenkét évesen, mikor az első menstruációja megkezdődött, nem maradhatott tovább a templomi szűzek között. Ezért Simon főpap úgy rendelkezett, hogy gyámot kell számára kijelölni. Ezt a legegyszerűbben formális házasságként intézték el Józseffél, aki Mária apjának, Joahimnak a testvére (tehát Mária apai nagybátyja) volt, kb. ötven évvel idősebb, özvegy, felnőtt gyermekekkel. Ezért volt fontos József családfája. Ugyanis, ha József Dávid leszármazottja volt, akkor Mária apja is! Mária anyja pedig egyértelműen a Dávid családból származott, mert

ő volt Hebron és környéke (Júdea egyik területe) tulajdonosnője, ami mindig a Dávid családhoz tartozott. Mária, mint szülei vagyonának egyetlen örököse, nagyon gazdag volt, és formális házassággal akarták megóvni a kérők hadától, akiket természetesen csak a vagyon és az azzal megszerezhető hatalom érdekelt. A formális házasságot úgy intézték, hogy felbontható legyen. Egyszerűen József nem fizette ki a teljes un. mátkapénzt, nem azért, mert szegény volt, hanem azért, hogy erre hivatkozva a házasságot a törvényes keretek között később fel lehessen bontani. Simon terve ugyanis az volt, hogy Máriát Heródes fia, Antipatrosz vegye feleségül. Ezzel Antipatrosz legalizálta volna uralkodását, mivel Mária, anyja révén, a hebroni területek örökösnője volt. Simon szeretett volna megfelelő uralkodót találni a népnek, amit a rómaiak és a zsidók is elfogadnak. Így ha kettejük házasságából később megszületik Jézus, akkor Jézus teljesen legálisan (és vértelenül) lesz a zsidók királya. A Messiás ugyanis azt jelenti, hogy uralkodó, király.

Még mielőtt a frigy létrejött volna Antipatroszt Heródes megölette. A házassági megállapodásra titokban biztosan sor került, de Máriának sohasem volt alkalma fizikailag együtt lenni Antipatrosszal. Miután Mária megtudta jegyese halálhírét, letette a szüzességi fogadalmat a templomi szüzek vezetőnője előtt. Ezzel belépett a rendbe, és minden vagyona a közösségre szállt (a templomi szüzek rendje az esszenus közösséghez tartozott). Ezek után Simonnak, aki mindenképpen le akart hívni egy magas szinten álló lelket (Jézust), nem volt más választása, mint a szűznemzés megszervezése.

Simonról azt tartották, hogy megéri a Messiás megszületését. Simon un. mágus-főpap volt. A mágikus képesség többek között azt is jelentette, hogy képes volt Isten-mágiára. Ha valaki meg tudja idézni Istent, akkor annak az adott pillanatban kifejezett vágya teljesül. Ez az indiai irodalomból is ismert eljárás. Máriát tehát arra kérte, hogy vesse alá magát a szüzesség áldozata szertartásnak. Ebből Mária számára annyi volt tudott, hogy ajánlja fel testét és lelkét az Istennek. Mária készen állt erre, hiszen ezért született. Simon korának bölcse volt, nemcsak az isteni misztériumokban, hanem a világi tudomány összefüggéseiben is járatos. Pontosan tudta, hogy a gyermeknek fizikai testet adni fizikai módszerekkel lehetséges. Nem lévén más lehetőség saját ondójával termékenyítette meg Máriát. Erről csak ő tudott, később pedig a felnőtt Jézusnak

mondta el, aki sokkal később tájékoztatta anyját. Ne felejtsük el, hogy a fogantatáskor Mária mindössze 13 éves.

A mágus-főpapnak isteni összeköttetése révén nem jelentett problémát összehozni egy-egy angyali jelenést azok számára, akiktől fontos volt, hogy elfogadják Mária állapotát. Mária áldott állapotban nem maradhatott templomi szűz, hanem visszatért Józsefhez, aki az angyali jelenést követően elfogadta az apai feladatot. Mária megtartotta szüzességi fogadalmát, sosem volt együtt férfival, Józseffel sem. Jézus rokonai József korábbi házasságából származó férfiak és nők, valamint azok gyermekei voltak.

Jézus születése saját tudásom alapján

Heródes tudta, hogy Mária és Antipatrosz között szó volt házassági szerződésről, hiszen emiatt ölette meg saját fiát azzal a váddal, hogy a trónra és az életére tör. Antipatrosz ugyanis ekkor már Heródes társuralkodója volt. Azt azonban nem tudhatta, hogy a házasság realizálódott-e, és milyen eredménnyel. Ha netán Mária érvényes házasságlevelet tud felmutatni, és még állapotos is, akkor mind a római jog, mind a zsidó szokásjog értelmében a születendő gyermek az egyetlen törvényes trónörökös az egész megszállt területen. Ezért nemcsak a gyermek, hanem Mária élete is veszélyben forgott. Immáron József is tudta, hogy Mária kit hord a szíve alatt, éppen ezért a legnagyobb titokban pásztornak öltözve indultak Betlehembe, amikor közeledett a szülés időpontja. A jóslatok szerint ugyanis a Messiásnak az efráta Betlehemben kellett megszületnie. Az efráta Betlehem történetesen ahhoz a területhez tartozott, amely Mária szüleinek volt egykori birtoka, és az esszénus közösség kezelésébe került, amikor Mária belépett a rendbe. Hivatalosan, a zsidó közösség felé, Arimateai Józsefet jelölték meg a vagyon új tulajdonosaként, aki Mária legközelebbi hozzátartozója, anyai nagybátyja volt. Arimateai a valóságban csak intézője volt a birtok ügyeinek, minden jövedelemmel elszámolt az esszénus közösségnek, és ebből finanszírozták a későbbi, Jézus tevékenységével összefüggő, kiadásokat is. Mária a belépésével ugyanis lemondott minden vagyonáról, cserébe viszont a közösség vállalta, hogy gondoskodik róla és gyermekéről.

Mária és József álruhában közlekedve úgy tettek, mint akik a népszámlálásra igyekeznek Jeruzsálembe. Rájuk azonban nem vonatkozott a népszámlálás, mert ők Galileaiak voltak, amely akkor a Pártus birodalomhoz tartozott. A pártusok többször visszaverték a rómaiak támadását, tehát ezt a területet Jézus idejében a rómaiak még nem tudták meghódítani. A Betlehembe vezető úton már várta őket egy pásztor, aki a betlehemi udvartartás (szintén Mária öröksége) gazdasági épületébe vezette őket, ami a város határában állt. Itt már elő volt készítve egy szülésre alkalmas helyiség, ami szerény volt ugyan, de minden szükséges adottsággal rendelkezett. Ez a helyiség az áldozati állatok kiválasztására és elkülönítésére szolgált, de éppen használaton kívül volt. Mária, mivel korábban segédkezett Erzsébetnek a fia születésénél, nagyjából tisztában volt a teendővel, de segített neki egy bába is, aki a pásztorok feleségeinek szülésénél szokott jelen lenni. A bába már sok szülést látott, és a mikor megszületett Jézus, azonnal érezte, hogy itt valami rendkívüli dolog történt. Valóban, a gyermek és Mária körül glória jelent meg, egy egészen különleges aranszínű fényharang ereszkedett le az épületre, amely megtelt csennel, békével, zavartalan áhítattal, isteni jelenléttel. Noha a szülés a legnagyobb titokban történt, a bába mégsem tudta magát fegyelmezni, így rövidesen tudomást szereztek róla a pásztorok, akik ráadásul ismerték is Máriát, így azonnal az üdvözlésére siettek.

Itt érdemes elgondolkodni egy pillanatra ezen a hihetetlenül precízen megtervezett születési történeten. Jézus abban a helyiségben született, ahol az áldozati állatokat felajánlás céljából kiválasztották Istennek. A zsidók ebben az időben még állatáldozatokat mutattak be, hogy Istenüket kiengeszteljék. A szokás még Ábrahám idejére nyúlik vissza, amikor Ábrahám egy kost áldozott fel a fia, Izsák helyett anyagi útmutatás hatására. Jézus tehát, mint „Isten báránya”, az áldozati állatok helyett önmagát helyezte az oltárra áldozatként, nos, nem azért, hogy „el vegye a világ bűneit”, mint azt a katolikus szertartásokon emlegetni szokták, hanem azért, hogy mindenkinek megmutassa, hogyan válhatunk Istenemberré. Úgy, hogy önmagunkat jelképesen az áldozati oltárra helyezzük, vagyis önmagunkat felajánljuk szolgálatra. Ez a születési misztérium egyben annak a jele is, hogy nincs tovább szükség állatáldozatra, az emberiségnek azon része, akik fogadják a jézusi tanítást, magasabb osztályba léphet.

A pásztorokon kívül Jézus üdvözlésére érkezett a három napkeleti bölcse is, akik Tibetből, Indiából és Perzsiából jöttek, koruk kiváló asztrológusai és misztikus mesterei voltak. Megfigyelték, hogy egy új csillag jelent meg az égbolton, ami eddig nem volt látható. A misztikusok számára a csillagok mindig az istenek lakhelyei voltak. Ha tehát új csillag született, akkor az isteni világokban új isten született. Ismerve az univerzális törvényeket (amint fent, úgy lent), ennek hatással kell lennie az anyagi világra is. Azért kezdték el már évtizedekkel korábban kutatni azt, hogyan fog az anyagi világban megvalósulni az új isten. Simon főpap is tudta ezt, és ezért kérte saját közössége nevében Istent, hogy küldjön számukra egy küldöttet ebből a dimenzióból. Ez a kérés összefüggésben volt a korábbi jóslatokkal, és a zsidó nép Messiás várásával, aki majd megszabadítja őket az elnyomók uralma alól. Természetesen mindenki mást várt a Messiástól. A zsidó nép igazságos uralkodót, akinek uralkodása alatt béke és jólét köszönt az országra. Az esszénusok vallási vezetőt, a napkeleti bölcsek pedig világtanítót, aki összeköti, és magasabb szintre emeli majd a különböző vallásokat. A napkeleti bölcsek tehát a világtanító keresésére indultak. Vezetőjük azonban saját intuíciójuk illetve segítő lények (pl. angyalok, mesterek) voltak, hiszen a csillag egy helyben áll az égen, és ilyen értelemben nem tud földi utat mutatni. A bölcsek (spirituális mesterek) felajánlották tudásukat Jézusnak, és energetikai összeköttetést létesítettek vele.

Heródes a napkeleti bölcsektől szerzett tudomást a Megváltó, „aki a zsidók királya lesz” megszületéséről. Míg a bölcsek a világtanítót, addig Heródes a zsidók potenciális királyát látta benne, aki a trónját fenyegeti. Ezért akarta elpusztítani. A figyelmeztetés időben érkezett, József családjával Egyiptomba menekült.

A jézusi misztérium lényege

Bevezetés. A teremtéstörténet bűnbeesés misztériuma

Ahhoz, hogy a jézusi misztériumot megértsük, el kell töprengenünk azon, hogyan is kerültünk ide a Földre, és mi lenne itt a feladatunk. Ezt az őszövecség bűnbeesési története ismerteti erősen szimbolikus formában. A misztérium lényegére az emberi tudat különböző rétegeinek elemzése alapján ébredtem rá.

Az emberi tudat legalsó, legsötétebb rétege az ösztön-én. Ez tartalmazza mindazokat elme-programokat, amelyek a lét- és fajfenntartás ösztönét, és valamennyi ösztönös viselkedésmintát szabályozza. Az ösztön-én az emberben fel van szabadítva a gátlás alól, azaz nincs korlátozva, mint az állatvilágban. Ez azt jelenti, hogy olyan viselkedésformára is lehetőséget ad, amelyet egy állat sohasem követne el, pl. a másik élőlény kíntása. Az embernek magának kell eljutnia a tudatosság azon szintjére, hogy az ösztön-én szabályozását megtanulja.

Az ösztön-én nem más, mint egy programcsomag: táplálkozzál, egyél, igyál, elégítsd ki a nemi vágyadat, és ha ezek kielégítésének útjába akadály kerül, akkor szüntesd meg, akár a másikon elkövetett erőszak, gyilkosság által is. De hogyan került belénk ez a program? Erre nem magyarázat az, hogy az állatvilágból emelkedtünk ki. Az állatokban ugyanis ezek a programok nem így működnek. Egy állat sohasem öli meg a saját fajtársát a táplálkozási ösztön kielégítése végett, nem beszélve a növényevő állatokról, amelyek nem térnek át egymás elfogyasztására, ha nincs több fű a réten. Az ösztön-én alapos meditatív elemzése által jutottam arra a következtetésre, hogy az ösztön-én program magának a "bűnbeesésnek" a következménye.

Ennek alapján vizsgáljuk meg, hogyan is fest az őszövecségi alma történet?

Isten megteremti az ember biorobotot a saját hasonlatosságára, és ki szeretné próbálni, hogy mennyire lett tökéletes, mennyire fogja követni az utasításokat. A "sátán" a duális világban az ellenerőt megtestesítő princípium, felajánlja Istennek, hogy olyan próbatétel elé állítja az embert, amiből kiderülnek a programozási hibák. Isten beleegyezik ebbe. Kötnék egy megállapodást. Isten megtilt valamit (tel-

jesen mindegy mit, a lényeg nem ebben van), hogy próbára tegye az ember biorobot engedelmességét. Legyen az az almafa. - Abból nem ehetsz! - hangzik a parancs. Ha az ember nem követi az isteni parancsot, akkor a „sátán” feltöltheti rá az ösztön-én programot, vagyis lehetőséget kap arra, hogy átprogramozza a biorobotot. Az így átprogramozott biorobotok azonban nem maradhatnak a Paradicsomban, tehát létre kell hozni nekik egy lakhelyet, nevezzük ezt Földnek. A „sátán” által átprogramozott biorobotok az ő utasítását követik, és benépesítik a Földet.

Isten azonban az ember biorobotra már korábban feltöltött egy öntökéletesítő programot, ami a tudatosságot a meg tapasztalások által lassan az Isten-tudatosság szintjére emeli. Ez a program nem törölhető, mert nem az elmében található. Az önmegvalósításhoz vezető program a szívközpontban kódolt. Így tehát az az ember biorobot, akiben megjelenik a szeretet érzése, felismeri az Istentől származó programot, ezáltal önmaga isteni eredetét, elkezdi azt követni, és többé a „sátán” által feltöltött programnak, vagyis az ösztön-én programnak, nem lesz rajta hatalma.

Ez az interpretáció, amelyet erősen leegyszerűsített formában ismertettem (ld. más írásaimat is) kicsit más megvilágításba helyezi a történetet. A feladat tehát mindenki számára, hogy egy anyagelvűvé átprogramozott biorobotból Isten-tudatossággal rendelkező Istenemberre váljon, és ez egyben a földi pályafutás vége is, a visszatérés az eredethez. Ezek után tanulmányozzuk a jézusi misztérium lényegét.

Jézus élete

Jézus élete a mai napig feltáratlan rejtély. Talán egyetlen világta-nítót sem ismerünk, akivel kapcsolatban ennyi kérdés vetődött volna fel, és ennyiféle válasz terjedt volna el. A válaszok pedig sorozatban bizonyítékok nélkül maradnak. Az igazságot legfeljebb azok érzik, akik elkötelezettek a jézusi eszmeiség iránt.

Itt most feltárok néhány összefüggést, az én jelenlegi tudásomra, a korabeli történetírássra, valamint logikai összefüggésekre alapozva. Bármennyi is az igazság ebben, aki elmeditál rajta, a jézusi misztérium mélyebb megértéséhez juthat el.

Térjünk vissza arra a pontra, hogy Jézust születésekor felkereste három napkeleti bölcs. A keresztények úgy interpretálják ezt, hogy

azért jöttek, hogy meghajoljanak az új világtanító előtt. Ezzel Jézus nagyságát igyekeztek bizonyítani a többi vallás követői előtt. Ha azonban mélyebbre tekintünk, akkor további összefüggések tárulnak fel előttünk. A három napkeleti bölcs, három misztérium iskola küldöttje volt. A hindu jógi, a tibeti a buddhisták és a Zend-Aveszta (zoroasztrizmus) követőinek egy-egy képviselője azért jelent meg, hogy átadja tudását a gyermeknek. Ezáltal Jézus nemcsak a zsidó-egyiptomi misztérium iskola tanításait, hanem a másik háromét is megkapta. Így ő a teljes spirituális tudás birtokában volt, szemben a zsidó írástudók részleges spirituális ismereteivel, és ez a tudás emelte a zsidó misztikusok fölé. Jézusnak ezért nem kellett idegen országba mennie tanulni. Mindezen ismeretekre magától is ráébredhetett volna, de akkor sokkal több időre lett volna szüksége. Jézus tehát sohasem járt Indiában, Tibetben, vagy Perzsiában. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem láthatták őt ezeken a helyeken megjelenni.

Jézus küldetését az esszénusok nazarénus rendje támogatta. Az esszénusoknak sokféle rendje volt, hozzájuk tartoztak pl. a zelóták és askéták. Ha összehasonlítjuk ezeket a csoportokat a hindu kaszt-rendszer összetételével, érdekes összefüggésre figyelhetünk fel:

Aszkéta (pl. Keresztelő János) – teljesen lemondott életrendben élő szerzetes; szannyászi (hinduizmus)

Nazarénus (pl. Jézus; Mária apja, Joahim) – nem tett szerzetesi fogadalmat, házasodhat; családos brámana (hinduizmus)

Zelóta (pl. Péter) – harcos; ksatrija (hinduizmus).

Látható, hogy ugyanaz a rendszer jelenik meg az esszénus közösség összetételében is, mint a hindu misztikusok körében. **Jézus a nazarénus**, amit később tévesen názáretinek fordítottak, tehát házas, családos ember lehetett. Azért kellett a keresztény bibliamagyarázóknak názáretinek fordítani, mert ha nem ezt teszik, akkor a nazarénus kifejezésből azonnal kiderült volna, hogy Jézus nem a lemondott életrendbe belépett szerzetes volt, ahogyan azt később próbálták elhíttetni. Názáretről legelőször Kr. u. 3-4. században történik először említés, mint városról, az egyébként nagyon pontos ókori történetírás szerint. Ugyanakkor azonban Jézus legkorábbi követőit (pl. Pált) nazarénusoknak nevezik az Apostolok Cselekedetei illetve a Korán szerint is.

A három napkeleti bölcslet a Biblia szerint egy csillag vezette Betlehembe. A történészek, csillagászokkal karöltve azóta is keresik

a betlehem-i csillagot feltételezve, hogy vagy üstökös, vagy egy különleges bolygóállás lehetett az égi jelenség. Ez alapján próbálják behatárolni Jézus pontos születését. Ám az újonnan felfedezett csillag csak jelezte a világtanító születését, de nem vezethetett sehova, lévén, hogy állni látszik az égen azóta is. Elmerengtem, hogy miért nem jutott senkinek sem eszébe, hogy a vezető csillag egy jelkép. A bölceket, megvilágosodott jógikat a második kozmikus erő (TARA) vezeti el a kívánt célhoz. („*Tara is the word in Sanskrit to denote a star as it traverses in space and acts as guiding light.*” **Tara egy szanszkrit szó, ami csillagot jelent, ami átszeli a teret és vezető fényként hat.** /S. Shankaranarayan: The ten great cosmic powers./) Aki valóban bölcs, annak nincs szüksége fizikai csillagra, hogy eljusson oda, ahová szándékozik.

Ezek után már azon sem kell meglepődnünk, hogy a bölcsök valóban képesek voltak átadni a tudásukat a különleges feladattal leszületett gyermeknek. A tudás átadása a tudatosság átvitelének technikájával történt, amelyet mind a buddhisták, mind a hindu jógik a mai napig ismernek és használnak. Ez a buddhi test információs mezejének feltöltését jelenti a tanítványra. A tanítványban nem azonnal tudatosodnak a feltöltött információk, hanem megfelelő időben lépnek be a tudatba.

Növekedvén, Jézus az esszéus közösség iskoláiban végezte tanulmányait, vándorlásai során a közösség fogadóiban illetve a közösség tagjainál szállt meg, és az ő területeiken pihent tanítványival és kísérőivel. Önmaga és tanítványai ellátását Jézus anyja utáni öröksége, továbbá a közösség tagjai, és a meggyógyított személyek adományai fedezték.

Itt kell megjegyeznem, hogy Jézus foglalkozása egy téves fordítás eredménye. Az Újszövetséget eredetileg arámi nyelven írták. Később ezt fordították le görögre, latinra és héberre. Az arámi nyelvről azt kell tudni, hogy csak mássalhangzóírást tartalmaz, és jobbról balra kell olvasni, mint a hébert (*pl. ha az alma arámi szó lenne, akkor ebből annyi lenne leírva, hogy ml*). Az Újszövetség eredeti arámi szövege állítólag elveszett, így a szöveg ellenőrzése most már nehézségekbe ütközik, de az arámi nyelvet lehet tanulmányozni. Tegyük egy próbát! Az eredeti arámi kifejezés¹ a következőt jelenti:

¹ Az eredeti arámi kifejezés latin betűs átírása: Br 0nb P10.

hajóépítő mester. Ezt fordították *hajóácsnak*, majd még tovább egyszerűsítették *ácsra*. Van azonban a szavaknak egy másik jelentése is, amely csak kiejtésében különbözik a hajóépítő mestertől, a szavak írott megjelenési formája ugyanaz. Ez pedig a következő: **ezreket tanító rabbi**. Vajon mi készítette a fordítókat, hogy ezt a jelentést elhanyagolják? Netán zavart valakit, hogy Jézus rabbi volt?

Vajon bizonyíthatók-e a fenti állítások? Hol akadhatunk ennek nyomaira? Vegyük alapul Edmond Bordeaux Székely (1905-1979) könyveit, akit később a Kolozsvári egyetem filozófia és kísérleti pszichológia professzorának választottak. Edmond Bordeaux Székely középiskolai tanulmányai befejezése után, a kapcsolatai révén egy ösztöndíjat kapott, és kutatásokat folytathatott a Vatikán Titkos Archívumában, ahol ráakadt az arámi nyelven íródott Holt tengeri tekercsek egyes darabjaira. Az ősi arámi szövegek a Krisztus utáni harmadik századból valók. A lefordított szövegeket összevetette azokkal az iratokkal, amelyek a Habsburgok Királyi Archívumában (jelenleg az osztrák kormány tulajdona) találhatók ószláv nyelven. Mint kiderült az ószláv szövegek az arámiak szó szerinti fordításai. A magyarul is megjelent könyvek: „Esszénus Béke Evangélium” címen láttak napvilágot.

Ezekből az iratokból kiderül, hogy a Bibliában fennmaradt tanítások csak részei Jézus tanításainak. A szűkebb közösség számára bizalmasabb tudást adott át, amelyek máig nem kerültek széleskörűen beépítésre a kereszténységbe.

Néhány tanítás az Esszénus Béke Evangéliumból: **„Bizony mondom néktek, ti egyek vagytok a Föld Anyával. Ő van bennetek, és ti Őbenne vagytok. Tőle születtetek, Őbenne éltek és Őhözát fogtok megint visszatérni... Bizony mondom néktek, senki sem érheti el a Mennyei Atyát, hacsak nem a Föld Anyán keresztül.”** Ez a tanítás összecseng a hinduizmusban Shakti istennő tiszteletével. A misztikus jóga tanítása szerint Shakti az a személy, aki elengedi a Földről felnőtt gyermekeit, hogy soha többé ne kelljen nekik visszatérni a lét-körforgásba. **“Ne a szentírásokban keressétek a Törvényt, mert a Törvény az Élet, az írás pedig halott... Mindenben, ami él, bele vagyon írva a Törvény... mindenek előtt önmagatokban keressétek azt.”** Ez a tanítás a minden emberben megtalálható Önvaló létezésére hívja fel a figyelmét a tanítványoknak, hiszen a Törvényről az Önvaló (saját isteni részünk) által szerezhetünk tudomást.

A tanítások az angyalok tiszteletével és segítségül hívásával is foglalkoznak. Az esszénusok minden reggel a Föld Anya, este a Mennyei Atya egyik angyalával, délben pedig a Béke angyalának egy aspektusával meditáltak². Az Esszénus Béke Evangélium leírja, hogy Jézus az embereknek az angyalokhoz való imádkozást javasolta a gyógyuláshoz, és a betegek valóban meggyógyultak.

Mindemellett Jézus tisztában volt az emberek betegségének fizikai okaival és életmód tanácsokkal is ellátta őket. Pl. azoknak, akiknek csontjai hajlékonyak voltak (mai néven angolkórban szenvedtek), javasolta, hogy a Napon áztassák lábaikat az iszapos vízben. Tudjuk, hogy a Nap elősegíti a D-vitamin képződést, és az iszapos víz sok kalciumot tartalmazott (mint minden kemény víz), amely elősegítette a kalcium felvételét a csontokba a bőrön keresztül. A skorbut napozással, és kalcium bevitellel valóban gyógyítható.

Még szembeütőbb egy különleges eset gyógyítása, amelyet ördögűzésként örököltetek meg a korabeli leírások. Jézus megfejt egy kecskét, és a tejét kitette a Napra. Majd a forró kecsketej párját belélegeztette a beteggel, amitől az elkezdett öklendezni. Mikor megjelent a beteg szájában a „Sátán” egy féreg formájában, Jézus kihúzta, és összezúzta a fejét. El lehet képzelni mekkora megdöbbenést keltett a korabeli emberek körében ez a jelenet. Valójában Jézus egy bélférget (horgasfejű galandféreg) távolított el, ami ember nagyságúra is megnőhet. Bárki utána nézhet, ha beüti a keresőbe, hogy a féreg feje milyen mértékben hasonlít a Sátán ábrázolásához.

Annak ellenére, hogy Jézus nem volt vegetáriánus, és a táplálkozási tolerancia mellett foglalt állást, tanácsa különösen a beteg emberekhez a következő volt: ***"De a húst, és az állatokat eltető vért ne egyétek!... Mert bizony mondom néktek, hogy aki őt, az önmagát öli meg, és aki a leölt állatok húsát eszi, az a halál testéből étkezik. Mert azok vérének minden cseppje méreggá válik az ő vérében, lehelete büzlük az ő leheletében; húsa gennyes daganattá válik az ő húsában; csontja kréta porrá mállik az ő csontjában, belei rothadnak az ő belében."***

Az állatok elpusztítása táplálkozás céljából több szinten is hátráltatja az ember visszatérést Istenhez. Egyrészt lelkileg, mivel minden

² Ez a tanítás eredeti formájában a RAI angylanfolyamokon ismét elsajátítható, amelyet az UKTM egyes vezetői is jogosultak megtartani.

élőlényben jelen van Istennek a Felsőlélek (Paramatma) formája; másrészt energetikailag, mivel az állat leölésekor félelem információk raktározódnak az energia testében; harmadrészt pedig az ember beleiben az emésztetlenül maradt fehérjék rothadási folyamatokat indítanak el, ami biokémiaiilag egyenértékű a szemétdombra kidobott húsban lejátszódó vegyi folyamatokkal. Ezért javasolta Jézus a böjtölést, és ezért végeznek a hindu jógik is rendszeres béltisztítást a böjtölés során, annak ellenére, hogy vegetáriánusok.

Mivel azonban az emberek nem tudták Isten törvényeit betartani, ezért Isten engedményeket tett a számukra. Az Esszénus Béke Evangéliumban ezt olvashatjuk erről: ***“...Ezért Mózes összetörte a két kőtáblát, amelyekre a törvények felíratnak, és helyettük tízszer tízet adott nekik. És ebből a tízszer tíz törvényből a farizeusok és az írástudók százszor tízet csináltak. Hogy elviselhetetlen törvényeket rakjanak vállaitokra, amelyeket még ők maguk sem viseltek el. Mert minél közelebb vannak a törvények Istenhez, annál kevesebbre van szükség belőlük. És minél távolabb vannak a törvények Istentől, annál több kell belőlük. Ezért van az, hogy a farizeusok és írástudók törvénye megszámlálhatatlan; az Ember Fiának törvénye hét, az Angyaloké három és az Istené pedig egyetlen Egy.”***

A jézusi tanítás lényege

Az előző részben olvashattunk arról, hogy Jézus kijelenti: ***„... az Ember Fiának törvénye hét, az Angyaloké három és az Istené pedig egyetlen Egy.”*** Most vizsgáljuk meg milyen törvényekre gondolt Jézus.

A hét kozmikus törvény az, amely a durva és a finomanyagi világok működését szabályozza. Ezek a törvények állhattak Mózes eredeti kőtábláin, ezek a törvények lehettek smaragdba vésve Hermész Triszmegisztosz Tabula smaragdínáján³, és Jézus is ezeket adta át a tanítványainak.

³ Az eredeti smaragdtábla elveszett, csak egy fordítás ismert. A fordítás első két állítása azonos az itt leírtakkal.

1. *Amint fent, úgy lent, ahogy lent úgy fent.*

2. *Amint bent, úgy kint, ahogy kint úgy bent.*

3. *A vonzás törvénye:* a hasonlóak azért vonzzák egymást, hogy egyesüljenek, az ellentétek pedig azért, hogy kiegyenlítődjenek.

4. *Az ok okozat törvénye:* minden okot okozat követ, és minden okozat egy újabb ok.

5. *A kölcsönhatás törvénye* (karma): amit kisugáraszol, azt kapod vissza.

6. *A harmónia törvénye:* a kedvező és kedvezőtlen visszahatások egymást közömbösítik.

7. *A teremtés törvénye:* ami benned van, az valósul meg rajtad kívül⁴.

Az angyalok világának három törvénye:

Ha egy vagy az Élet folyamattal, akkor beléphetsz a Hang folyamba, ha egy vagy a Hang folyamattal, akkor beléphetsz a Fény folyamba, ha egy vagy a Fény folyamattal, akkor beléphetsz az Egységbe.

Az Isten törvénye: **MINDEN EGY.**

Minden létező egy rész belőlem és mindenkinben benne vagyok. Ezeket a törvényeket ősidők óta magyarázzák a bölcsek az embereknek. Akik megértik, boldogan tartják be, mert azonosulnak velük. Akik nem értik, azoknak öntudatlanul, szenvedések által kell megtanulniuk. A Törvények univerzálisak, függetlenek attól, milyen vallást vagy filozófiát követ valaki. Miután sem a zsidók, sem az őskeresztények nem értették Jézust. Ő (csakúgy, mint Mózes) a legegyszerűbb szavakkal próbálták átadni a lényeget.

Mi a lényeg?

1. Szeretet

Szeresd Istent, a felebarátodat, az ellenségedet...

⁴ Az UKTM spirituális életmód tréningjén a tanítványok saját megtapasztalást nyerhetnek a törvények működéséről az élethelyzeteik elemzése révén.

Miért szeresd? Mert Te is Ő vagy, mert minden Egy. A kozmikus törvények értelmében, ha szeretetet sugársz ki, akkor azt kapod vissza. A szeretet képes felülmúlni a karma törvényt. Bármit tettél korábban, ha most tisztán szeretsz, a kellemetlen visszahatások kiegyenlítődnek.

2. Megbocsájtás

Bármi történik veled, őszintén, tiszta szívből bocsásd meg. Ami történik, az már okozata egy korábbi oknak. Ha megbocsájtasz, akkor elejét veheted a további okozatok kialakulásának. Ezzel is megtöröd a karma kerekét.

3. Tolerancia

Jézus a kozmikus szeretet mellett a kozmikus toleranciát is képviselte. Nemcsak vallási toleranciát hirdetett, hanem életmódbeli toleranciát is, ami kiterjedt a táplálkozási, viselkedési, életfelfogási stb. területekre. Tudta és hirdette, hogy Isten, az élő emberek Istene, nem a holtaké. Semmit sem ér olyan vallás, amit az emberek nem követnek, mert az nem vezet senkit, sehova. Ezért Isten rendszeresen engedményeket tesz a törvények betartásában, vagyis az isteni kegyelem kiáradása folyamatos. Ezért Jézus és a tanítványai is együtt éltek (ittak, ettek) a többi emberrel, betartották ugyanazokat a szokásokat, amelyeket az adott kultúrában a korabeli emberek, és erre építették rá az új alapelveket, szokásokat, szertartásokat. Azért tették ezt, hogy ne különüljenek el az emberektől, hanem képesek legyenek a saját mintájukat a többieknek átadni, ezáltal felemelni őket.

Jézus cselekedetei

Már az eddigiekből is kitűnt, hogy Jézus tudatossága magasan fölötté állt a korabeli és a jelenleg élő átlagos emberek tudatosságának. Jézus Istentudatosságot kifejlesztett személy volt, aki rálátott a többiek illúzióvilágára, és képes volt azt felülmúlni, miközben rá hatástalan volt a többiek illúzióvilága. Ezt az illúzióvilágot körülöttünk mindannyiunk hite mozgatja, ezért hívjuk kollektív teremtésnek. Minden, amit elhiszünk, megvalósulhat, de csak a saját belső világunkban. Az, hogy a hitünkkel képesek vagyunk-e a belső világunkat a külső világban mások számára is megnyilvánítani, attól függ, hogy

mekkora a teremtő erőnk, és mások mennyire adnak hitelt a szavainknak és cselekedeteinknek. Minden csodatétel azon alapszik, hogy a megvilágosodott mester felülírja a hozzá forduló hívő elmébéli programját. Miután az elme maga nem valóság, hanem egy virtuális számítógép, és valamennyi elme minta is virtuális program csupán, amely az elme számítógépen fut.

Jézus tehát betegeket gyógyít, megszállottakat szabadít fel, ördögöket űz. Jézus azonban nem gyógyított akárkit, csak azokat, akik hittek benne, és abban, aki őt küldte. Egyetlen egyszer sem volt hajlandó hitetlenek számára bizonyítani az erejét vagy képességeit még a kereszten sem! Mindezt joggal, hiszen ezek a csodatételek, az illető karmikus tanulófolyamataiba történő beavatkozások voltak. Másképpen fogalmazva, az illető karmikus visszahatásként szenvedte el a betegséget, megszállottságot stb. Ilyen értelemben karma levétel történt. A „csodához” tehát két ember kell, az egyik, aki végrehajtja, és a másik, akin végrehajtják. Az egyik a teremtő, a másik a befogadó. Ha nincs befogadás, nincs csodatétel sem.

Jézus úgy gyógyított, hogy önmagán belül javította ki a hibát, ami a másikban jelen volt. Mivel Minden Egy, ő eggyé vált a beteggel, törölte a beteg hibás elme programját, és feltöltött rá egy hibátlan elme programot. Ehhez az kellett, hogy a beteg szintén hajlandó legyen vele eggyé válni, vagyis fogadni a változásokat, engedni, hogy Jézus úgy kezelje őt, mint a saját testrészét. Ezért kellett a beteg hite. Ha a beteg elzárkózik, akkor a módosítás nem hajtható végre! Teljesen mindegy, hogy betegség vagy megszállottság, ördög, démon stb. Sem betegség, sem megszállottság, sem ördög, démon nem létezik. Csak illúzió van, tudatlanság, amely elhiszi azt, hogy ezek vannak. Félelem ezektől, amely maga után vonja a félelem tárgyának megtapasztalását. Minden megszállottság háttérben ugyanúgy egy elme-program áll, mint a betegségek esetén. Amikor a személyt valamely „entitás” szállja meg, az valójában a saját tudatalattijában aktíválódó belső program, ami eluralkodik rajta, és nem tudja kontroll alatt tartani az aktíválódott elme-programot, lényegtelen, hogy azt külső vagy belső tényező váltotta ki, mivel, „Ami kívül van ugyanaz, mint a mi belül van.”

Jézus, aki ételt tudott szaporítani, vagy a vizet borrá változtatni, természetesen rendelkezett azzal a képességgel is, hogy a táplálékot szublimálja. Ezért neki mindegy volt, mit eszik, vagy mit iszik,

ugyanakkor azonban a betegeknek a böjtölést és a tisztátalan tápláléktól való tartózkodást tanácsolta. Ő maga együtt evett és ivott a többi emberrel a korabeli étkezési szokások szerint. „...**Mert eljött János, a ki sem eszik, sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne. Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják: Ímé a nagy étű és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja!...**”⁵ Sokakat megbotránkoztatott ezzel, és az emberek máig nem értik. A táplálék csak anyag, a lélek fölötte áll. A táplálkozással csak annak és addig kell foglalkozni, akinek a testét a lélek még nem szellemítette át.

A gyógyításon kívül Jézus számos olyan adottsággal rendelkezett, amelyekről Patanjali jóga szutráinak 3. fejezetében is olvashatunk. Ezeket a különleges képességeket sziddhiknek nevezzük, és számos hindu szent fejlesztett ki, és nyilvánított meg hasonló különleges képességeket. Ilyenek pl. a vízen járás, jövőbe, mások gondolataiba látás stb. Jézus közvetlen tanítványainak megnyilvánított más képességeket is. A szelek lecsendesítése a tengeren pl. jelezte, hogy ő magasabb szintről jött, mint a természeti erőket szabályozó entitások. A halottak feltámasztása pl. Lázár esetében megmutatta, hogy Jézus ura a lelkeknek és a halálnak. Aki másokat fel tudott támasztani, annak mégsem hitték el, hogy Ő maga feltámadhatott...

A kereszthalál lényege

Minden spirituális mester, tanító, szent, megvilágosodott stb. életével és halálának körülményeivel tudja bizonyítani hitelességét a világnak. Önmagában a tanítás kevés, elszáll, mint a pusztába kiáltott szó, ha nem áll mögötte a megélés. Ez azt jelenti, hogy a tanítónak a szavai ott lebegnek az Univerzum információs mezejében, és minden szava leellenőriztetik még életében. Vagyis a próbatétel az, hogy képes-e a saját élete példájával bizonyítani, amit tanított. Jézus tudta azt, hogy tanítása olyan magas, olyan dogmarengető az akkor és ott élő emberek számára, hogy életével fog fizetni érte, és az egyben az ő próbatétele is, hogy kitart-e tanítása mellett minden körülmények között.

⁵ Máté ev. 11.18-19, Szent Biblia

Az emberek sok mindenért képesek ölni: anyagi javak, hatalom; vélt vagy valós sérelmek, igazság, eszmék... Ezek között a vallási indíttatású gyilkosságok a legérthetlenebbek az emberek többsége számára. Pedig bármennyire meglepő, a hit ugyanolyan fontos dolog, mint a táplálék, sőt fontosabb. Az ember a hitéért ölni és meghalni is képes függetlenül attól, hogy annak van-e bármi köze az igazsághoz. Az ember ugyanis a *saját* hitbéli igazságáért öl vagy hal meg, amit ő igazságnak vél, és aminél fontosabb adott esetben nincs számára a világon. Az ember fanatizálhatóságának oka, hogy a hit először egy elmeprogram szintjén jelenik meg, amit az elmébe a korábbi tanítók évezredekken keresztül betápláltak. Az elme merevsége miatt a programozott ember-biorobot számára nem létezik más igazság, csak ami összeegyeztethető az elme-programmal. Ha olyan tanítást hall, ami ettől eltér, akkor az elme tiltakozásba vált át.

Most képzeljük magunkat a 2000 évvel ezelőtti Izraelbe... Jézus tanítása több ponton megbotránkoztatta a tanítókat, akik feltűzelték ellene a népet. Mind a tanítók, mind a nép azt élték volna meg, ha befogadják a tanítást, hogy összeomlik az eddig jól felépített világnézetük, amely szerint működtek. Valójában mi omlott volna össze? Az elme-program! Azt a hitet kellett volna feladni, ami az elme-programból fakadt. Azonban az elme-programozott ember, aki nem lát túl az elmén, inkább öl vagy meghal, mint hogy feladja azt az elme-programot, amit tévesen a hitével azonosít. Ha feladja az elmét, akkor egyszersmind átadja magát a léleknek, a tiszta szeretetnek. Jézus látta, hogy ez nem fog menni, és a tragédia elkerülhetetlen. Érezte, hogy az új paradigmát nem lesz képes másképpen beprogramozni az emberekbe, mint az élete, a virtuális kereszthalál árán. Akkor legyen.

A földi emberek történelme során a paradigmaváltás azt jelenti, hogy egy új korszak köszönt be, amelyben más elme-programot kell feltölteni és lefuttatni a tömegeken. Ez mindig ellenállást vált ki a régi programot hordozó generáción. Ők nem képesek az elme-program megváltoztatására, és a régi vallási mintát örököltik tovább. Ezért jönnie kell egy nagy tanítónak, aki a programváltást véghezviszi, és ezzel új korszakot nyit.

De miért volt virtuális a kereszthalál? Jézus tudta, hogy halál valójában nincs. Senki sem hal meg, mert mindenki örökéletű. Létezik ugyan fizikai halál, de számára még a fizikai halál is felülírható volt, amint azt a feltámasztási cselekedetei is bizonyították. Miután ren-

delkezett számos olyan különleges képességgel (sziddhivel), amivel a megvilágosodott jógik is, a kereszten a számadí állapotába merült. A számadí állapotának van olyan szintje, amelyet még a mai orvostudomány is halálnak diagnosztizálna. A jógik azonban vissza tud térni a számadíból⁶, ha akar, és ha még dolga van a fizikai létsíkon. Nem lehet kétségünk afelől, hogy Jézus számadíban volt a kereszten és visszatért, mégpedig úgy, hogy újramaterializálta a testét. Az, aki számos alkalommal több ezer embernek materializált halat és kenyeret, a vizet borrá változtatta, számos halottat feltámasztott, annak saját fizikai teste újramaterializálása sem okozott problémát. Tanúja ennek a sok vitát kavart torinói lepel...

Nézzük csak, mi történik? Jézus utolsó szavai: **„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”**⁷ **„Elvégeztetett.”**⁸ Ezzel jelezte a környezetében várakozóknak, hogy befejezte a tevékenységét a kereszten. Valójában addig kellett a kereszten maradnia, amíg a jelenlétbe bevitte az új paradigmát. Akkor, ott, mindenki új mintát, új elme-programot kapott. Ez még a jelen, vagy egy soron következő életben aktivizálódott az emberekben. Amikor látják, hogy meghalt, nem törik el a lábszárait, mint a másik két keresztre feszítettnek, hanem egy római katona oldalba szúrja, a sebből vér és víz szivárog (János 19. 33-36). Jézus fizikai teste ekkor még él! Jézus egy titkos tanítványa (mellesleg anyai nagybátyja), Arimatiai József befolyásos és dúsgazdag kereskedő, már elintézte a sírhelyet a római helytartónál, és a halotti leplet is megvásárolta. Nikodémusz, aki a zsidó írástudók (a szentírások ismerői) közé tartozott, de közben szintén Jézus titkos tanítványává vált kb. 50 kg mirhából és áloéből álló kenetet hozott (János 19. 38-40). A római helytartó, Pilátus, aki nyilvánosan is megmosta a kezét a nép szeme láttára, mivel nem akarta beszennyezni magát Jézus vérével (Máté 27. 24.) titkon segítette őket. A testet az illatos kenetekkel leöntötték, hogy a testet tartósítsák (később akartak visszatérni, hogy bebalzsamozzák), amelynek komponensei hőre (infravörös fényre) érzékenyek. Jézust bebugyo-

⁶ Az UKTM egyetemes legfelső vezetője Sri Yukteswar Giri képes volt a számadí olyan állapotát átélni, és abból visszatérni, amelyben tartózkodva halottnak tűnt a külső szemlélő számára.

⁷ Máté ev. 27. 46. Szent Biblia

⁸ János ev. 19. 30. Szent Biblia

lálják a lepelbe, a sírboltba fektetik, majd annak bejáratát egy hatalmas kővel lezárják. Jézus visszatér a testébe, majd újramaterializálja azt. Közben hatalmas hő fejlődik, ami a leplen olyan lenyomatot hagy, mint a fény egy fényképező lemez negatívján. Ennek nyomát láthatjuk most a torinói lepen.

A bibliából ismert, hogy Jézusnak fényteste volt. Ezt már korábban megmutatta három kiválasztott tanítványának. Ez alkalomból a tanítványoknak megjelent Mózes és Keresztelő János (Illyés) is, akik szintén ugyanilyen testtel rendelkeztek: **„És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. És elváltak előttök, és az ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség. És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, akik beszélnek vala ő vele.”**⁹. A tanítványok nem értették, mi történik, mindannyian arccal a földre estek, és félelem töltötte el őket. Egy olyan szinten álló személynek, akinek fényteste van, nem jelent problémát egy új fizikai testet materializálni, ahogy egyes jógiknak sem (pl. Mahavatár Babaji), aki szintén többször megjelent ebben a fizikainak látszó, ám tisztán energiatestben a tanítványainak. Jézus ugyanezt tette a keresztre feszítést követően, de az ő tanítványai számára ez felfoghatatlan volt. Nem tudták máshogy megmagyarázni, mint úgy, hogy feltámadt a halottaiból.

Már ez eddig leírtakból is igen szembetűnő, hogy a jézusi misztérium minden pontjában precízen megtervezett volt. Az Univerzumban amúgy sincsenek véletlenek. De Jézus életében valóban nyoma sem volt a véletlennek. A tiszta tudatosság állapotában minden esemény úgy lesz megteremtve, ahogy az a legjobban szolgálja a feladatot. Az egész újszövetségi történetben tetten érhető, hogy amit Jézus kimond, az úgy valósul meg. Erre példák maguk a gyógyítások és egyéb események is pl.: **„És monda nékik: Menjetek ebbe a faluba, amely előttetek van, és legott találtok egy megköötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem.”**¹⁰ **„És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem találá azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa azonnal elszá-**

⁹ Máté ev. 17. 1-3. Szent Biblia

¹⁰ Máté ev. 21.2. Szent Biblia

*rada.*¹¹. Ez a képesség az igazmondás és a távolbalátás képessége, egyike a különleges jóga képességeknek, amikor valaki teljesen egységben van Istennel, akkor minden szava azonnal teljesül.

A Golgota után

(belső látomás, amelyből kiderült, mi közöm az egészhez)

Már éjszakák óta hánykolódtak a tengeren... A kis Naomi nem tudott aludni. Nemcsak a hullámverés miatt, sokkal inkább azért, mert nyugtalanította az otthona elvesztése. Anyja hallgatásba burkolódzott, apja pedig csak annyit árult el, hogy ahová mennek, ott minden nap esik az eső, és télen megfagy a víz, de máskülönben szép zöld a fű. Naomi el sem tudta képzelni milyen, amikor megfagy a víz. Csak annyit értett az egészségből, hogy el kellett hagynia az otthonát és a barátait. A hajón csak egy hasonló korú leányka utazott, Mirjam, de Naomi tudta, hogy ő nem marad velük.

A csillagfényes éjszakában halk seminith pengetés hallatszott... Naomi érezte, Ő játszik, Ő sem tud aludni. Arami hangfoslányok ütötték meg a fülét. Igen, az otthonunkról énekel. Naomi kibújt a takaró alól, és kiszökött anyja kabinjából Hozzá. Leült a lábához, mit régen. Valahányszor Jézus hozzájuk látogatott, a férfiak bevonultak a legbelső szobába, nekik, gyerekeknek tilos volt bemenni, az asszonyokkal kellett maradniuk. A gyerekek azonban rendszeresen elszöködtek az anyák mellől, rövidesen mindannyian Jézus lábánál ültek, és csendben hallgatták. Az anyák gyakran dorgálták őket ezért, míg egyszer Jézus így szólt: **„Engedjétek hozzám jőni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Istennek országa. Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, semmiképpen sem megy be abba.”** Ezek után a gyerekek is élvezhették azokat a percek, amikor Jézus ritkán a családjaiknál tartózkodott. Naomi lekuporodott hát ismét Jézus lábához, és hallgatta a dalocskát, ami Istentől és a valódi otthonától való elszakadás fájdalmáról szólt:

¹¹ Máté ev. 21.19. Szent Biblia

*Csillagfényes éjszaka...
Rád gondolva álmodom.
Fáj valódi otthonom
elhagynom megint.*

*Csillagfényes éjszaka...
Elválaszt a messzeség.
Vár a világi létezés,
távoli tájon, itt.*

*Csillagfényes éjszaka...
Ki hű barát, ki a társ?
Segíts túrni a magányt!
Uram, reám tekints!*

*- Nézd, az ég
fénye int feléd!
Higgy, és remélj!
Indulj útnak, ne félj!*

Olyan szívbemarkoló volt, hogy Naomi sírni kezdett. Jézus akkor vette csak észre.

– Éli! – A Golgota után így szólították Őt. – Hol van az otthonom?

Jézus szótlannul az égre nézett...

– Vezess oda Uram!

Naomi az elveszett földi otthonát siratta, Jézus pedig, a megvilágosodottak magányosságával, Isten országába vágyott vissza... Ekkor tudatosodott bennem, hogy Naomi *én vagyok*...

*

A hajó befutott a kikötőbe, és az utasok tovább vándoroltak, arra a területre, ahol a felszíni fejtésű ónbányák voltak Dél-Angliában. Arimatiai József megvásárolta ezt a területet önmagának és Jézus tanítványainak a kelta uralkodóktól. A birtokot tizenkét részben, de egyetlen osztatlan területként jegyezték be örökváltság címen, ami egészen a XIII. századig nyomon követhető az angliai birtokleve-

leken. Amikor megérkeztek a birtokra ideiglenes sátrakat állítottak fel az eső ellen, és azonnal hozzáláttak egy templom építéséhez a Mennyei Atya részére. Nem lévén más építőanyag, a templomot vesszőből fonták. A környékeliek ezért templomosoknak nevezték el őket. Mikor elkészült a templom, Jézus megtartotta benne az első Úrvacsorát. Azt a kelyhet, amelyből akkor ivott, sokáig őrizték még...

De eljött a búcsú ideje, és Jézus otthagya tizenkét tanítványát az angliai birtokon, többi tanítványával továbbhajózott Franciaországba. Velük ment Mirjam is, aki Jézus feleségének előző házasságából származó leánya volt. Jézus a zsidó szokásjog alapján házasodott össze Mária Magdolnával. Jézus felesége (Mária Magdolna) nem tévesztendő össze azzal a személlyel, akit házasságtörő asszonyként ismerünk a Bibliából (ő egy másik Mária Magdolna, aki szintén Jézus tanítványa lett). Jézus feleségének előző férje József fia volt. Jézus törvény szerinti apjának, Józsefnek korábbi házasságából több gyermeke született (akik, Jézus nem vérszerinti, de törvény szerinti féltestvérei voltak). Miután a férfi meghalt, feleségének nem lévén fiú gyermeke, a legközelebbi hozzátartozó kötelessége volt gondoskodni a családról. Hasonló helyzetben volt Naomi is, akinek anyját Arimatiai József vette el, miután apja elhalálozott.

Évszázadokkal később, amikor a felszíni fejtésű ónbányák kimerültek, a helyüket bányatavak foglalták el. A meddő kőzetekből pedig egy mesterséges hegyet építettek, amelyre Camelot várát emelték. Arthur király és lovagjai Jézus tanítványainak leszármazottai, akik mint templomos lovagok, még ötszáz évvel később is őrizték a kelyhet, amelyből Jézus az első angliai Úrvacsorát tartotta. A XIII. században a templomos rendet betiltották, és birtokaikat az anglikán egyház birtokaihoz csatolták. Arthur király kardja, a legendás excalibur, az egyik bányatóban található. A kardot nyersvasból kovácsolással állították elő. A kard különlegessége, hogy a kovácsolás során kassziterit nevű ásványt kevertek hozzá, ami nem más, mint ónérc (ón-dioxid). Az ón-dioxid oxigén tartalma eltávolította a nyersvas szén tartalmát, és az ón ötvöző elemként az így kialakuló acélba keveredett. Ez adta az excalibur különleges tulajdonságait, a rozsdamentességét, és a rugalmasságát, amely törhetetlené tette. Az excalibur akkor kerül majd elő, ha elkezd kiszáradni a bányató. Abban megjelenik egy kis sziget, ami a tó aljzatának legmagasabb pontja.

Ezen az egy négyzetméteres területen találja majd meg a kardot az a személy, aki arra kiválasztott.

Jézus még sokáig irányította titokban tanítványait Franciaországból, és a korai kereszténység európai megalapítása is a nevéhez fűződik. Lehet, hogy egyszer eljön az idő, és a teljes Jézus misztérium feltárhatóvá válik, de az elmúlt kétezer év még nem volt elegendő, hogy az emberiség felnőjön ennek a misztériumnak a megértéséhez és elfogadásához. Jézus tényleges eltávozását követően (közel száz évvel később) kezdték el lejegyezni az Evangéliumokat.

A torinói lepel

A torinói lepel titkáról szóló közlemények már köteteket töltenek meg, hasonlóan számos más vallási misztériumhoz, amelyeknek mindenki számára és minden kétséget kizáró megfejtése talán sosem következik be. Ez egyszerűen a téma jellegéből, és az emberi természetből következik. Mindig lesznek hívők és kételkedők, és ennek a két csoportnak az egymással folytatott harca mozgásban tartja az eseményeket, amelyek kapcsán mindenki, aki hall róla, külső vagy belső állásfoglalásra kényszerül. Ennek az írásnak a célja nem az abszolút igazság keresése, hanem saját relatív, személyes igazságom feltárása és felvállalása a külvilág felé.

Legelőször harminc évvel ezelőtt hallottam a lepelről a munkahelyemen. Az akkori főnököm, aki kiváló elme, nyitott szívű kutató volt, mutatott egy cikket egy amerikai folyóiratban, amely részlet gazdag fotókat is közölt. Én akkor még sem Jézusban, sem Istenben nem hittem, ilyen értelemben érzelmileg nem érintett a kérdés. Mégis teljesen lenyűgöztek a látottak. Magasabb tudatosságommal éreztem annak igazságtartalmát, egyszerűen átvárt az a finom borzongás, ami azóta is, ha valami mélységesen igaz és tiszta. Röviddel ezután megjelent egy másik közlemény, ami pontosan az ellenkezőjét látszott alátámasztani. Nem volt meggyőző számomra. Mindezek ellenére nem kutattam a lepel titkát.

Aztán hívővé váltam... Itt most nem részletezem miért. Így hozta a sors, és életem legboldogabb állapotait élem meg, azóta is. Ezért valaki mondhatja azt, hogy elfogult vagyok, ám tegye. Én tudom, hogy az elfogultság érzelmekből fakad, és mint ilyen az elme

terméke, míg mindaz, amit én képviselek, az elme fölötti tudatosság állapota.

Sosem ragadtak meg az üres, lagymatag Krisztusok, amelyek a szentképeken voltak láthatók. Nem is meditáltam Jézuson. Egyszerűen csak vágytam rá, hogy lássam. Arra gondoltam, milyen jó volna látni, amilyen a valóságban volt. És egyszer kb. 10 évvel ezelőtt, egy ilyen elfogulatlanul nyitott, meditatív állapotban megjelent egy hologramszerű arc, amely elfordult először balra, majd jobbra 90 fokkal. Nemcsak szemből, hanem profilból is kristálytisztán láthatóvá vált. És abban a pillanatban tudtam, hogy Ő az. EZ AZ, amit kerestem! A lepel csak sokkal később kapcsolódott össze ezzel az eseménnyel.

Sok információt gyűjtöttem össze Jézus halotti lepléről. Ezek alapján meggyőződéseim, hogy jelenleg nincs olyan technika a birtokunkban, amellyel egy közönséges lenvászonon egy ilyen ábrázolás létrehozható lenne. 2015 júniusában személyesen is alkalmam volt a leplet megtekinteni, amikor Torinóban ismételten kiállították.

De tekintsük át a tudományos vizsgálatok által igazolt tényeket:

1. A leplen látható kép negatív (amikor 20-30 évvel ezelőtt fényképeztünk, negatívokat állítottunk elő, amit aztán elő kellett hívatni, hogy megkaphassuk a pozitív képet).

2. A lenyomat térbeli képet szolgáltat, vagyis holografikus ábrázolás (1,2. kép).

3. A leplen AB vércsoportba tartozó emberi vérnyomok találhatók, amelyek beleívódtak a textilszálakba, és ezek elhelyezkedése, lefutása megegyezik az evangéliumok leírása szerinti sebekkel, amelyeket Jézus kapott. Az a néhány jelentős eltérés még hitelesebbé teszi a relikviát. Az egyik, hogy a csukló fölött volt főlészögezve és nem a tenyéren. Bárki megkeresheti önmagán ezt a pontot, a csukló fölött, az alkarcsontok között talál egy kis mélyedét. A mélyedés két verőér között található, tehát ezeket nem érinti. Ellenkező esetben túl gyorsan elvérezne az áldozat. A másik a tövisből készült sapka, vagyis nem koszorú.

4. A lenyomat maga azonban nem vértől származik, hanem a textilszálak felületi megpörkölődésétől. Vagyis maga a kép felületi. A lenvászon testtől való távolságának növekedésével a felületi elszíneződés csökken. Aki festett már életében textilt az tudja, hogy ilyen

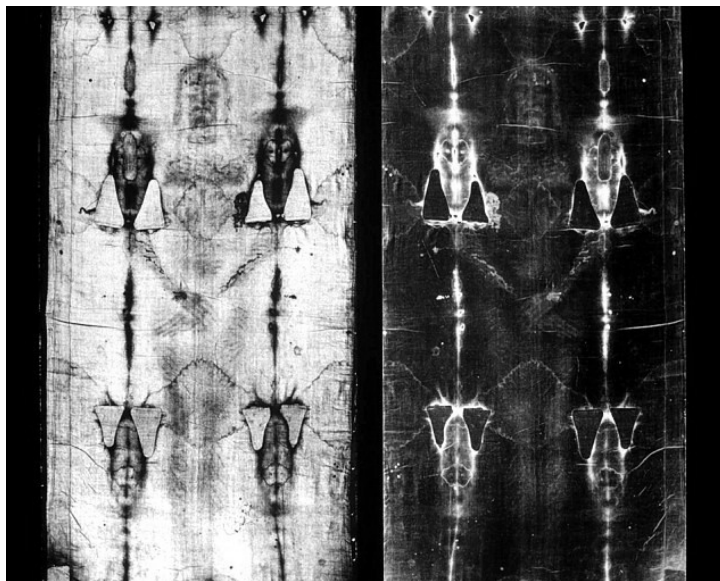
nem lehet festékekkel készíteni. Az elszíneződés a cellulóz molekulák részleges dehidratációjának eredménye.

5. Noha a lepel 2000 év alatt viszontagságos utat járt be az Izraeltől Törökországon át Franciaországon keresztül az olaszországi Torinóig, egyszer forró olajban kimosták, egyszer majdnem elégett, a képmás nem változott. Nem fakul, örök.

6. A lepelben azonosított pollenszemek igazolják azt az utat, amit feltételeztem a lepel bejárt, valamint a Közel-keleti eredetet is. A pollenszemek közel egy harmada csak a Közel-keleten fordul elő.

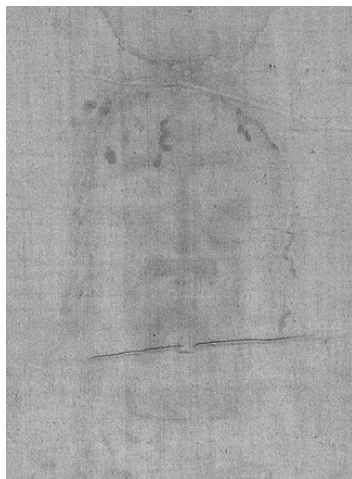
7. Az elhunyt szemére helyezett pénzérme felirata részben olvasható, és ez egy Pilátus által Kr. u. 29-ben bevezetett lepton nevű fizetési eszköz.

8. Egyedül a radiokarbon szerinti kormeghatározás nem stimmel. A különbség plusz 1300 év. Sajnos az ilyen vizsgálat már sokszor vezette félre a kutatókat.

1. kép

Negatív és pozitív kép a torinói leplen
(az alak körül az égésnyomok és annak foltozásai)

2. kép

Negatív és pozitív fotó az arcról a vérnyomokkal

Még néhány adalék, amire nincs tudományos magyarázat:

1. János tanúságtétele¹²: „**Megjöve aztán Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba; és látá, hogy a lepedők ott vannak. Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala.**”

De mit láthattak a tanítványok? A korabeli zsidó temetkezési szokás szerint az elhunytakat háttal lefektették a lepedő egyik végétől indulva, majd a lepedőt a fejük fölött áthajtva, annak másik végét begöngyölték a talpa alá. Emlékeztek rá, hogy ők hogyan hagyták ott a lepedőbe burkolt Jézust, és most azzal szembesültek, hogy a lepedő érintetlen! Vagyis Jézus nem fizikailag kászálódott ki belőle, ahogy egy tetszhalott magához térve kitakargatja magát. Továbbá, ha a holttestet valaki elvitte volna, akkor nem rendezgeti el a lepedőt az eredeti formába. Ezen kívül a lepedő foszforeszkált, vagyis halvány sárgászöld fénnel világított. A tanítványok ekkor hitték el, hogy valóban „feltámadás” történt.

2. Az általam belső látással észlelt hologram pontosan megegyezik azzal, amit 2005-ben a lepelről készült 625 felvétel alapján, a

¹² János ev. 20. 6, 8-9. Szent Biblia

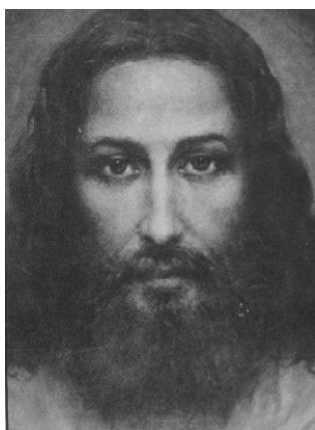
Holland Holografikus Laboratórium által kifejlesztett DFCH Holo-printer segítségével sikerült előállítani (3. kép) a dr. Soons által vezetett szakértői csoportnak (<http://shroud3d.com/conversion-process-of-2d-to-3d/3d-movies-of-head-body>). Az egyetlen különbség, hogy az általam látottak sokkal élesebb kontúrokkal rendelkeztek, nem voltak rajta sebhelyek és vérnyomok.

3. De hogyan is képződhetett ez a lenyomat a leplen? A tudósok számtalan elméletet állítottak fel erre vonatkozóan. Mindazt, amit itt leírok talán később igazolni fogja az idő.

3. kép

A kutatócsoport által
számítógéppel készített
hologram

4. kép

Jézus (Aggémian örmény,
festőművész 1935)

Késő délután volt, amikor Jézust levették a keresztről a tanítványok. Nikodémusz kb. 30 kg balzsamolajat hozott, de az este közeledett, és már nem volt idő lemosni a holttestet. Másnap szombat volt, amikor a zsidók nem végezhetek semmilyen munkát. Ezért úgy döntöttek, hogy lemosás nélkül ráöntik az olaj egy részét a testre, hogy ne induljon el a bomlási folyamat. Majd lepedőbe beburkolták a testet, és a lepedőt is leöntötték olajjal, de nem kötötték át, mert szándékukban állt visszatérni vasárnap, hogy a szokásos módon,

leomosást követően végezzék el a halotton az olajozást. A tanítványok valóban úgy hitték, hogy Jézus meghalt.

Amikor vasárnap visszatértek már üres volt a sír. Az első, aki kiment, Mária Magdolna volt, Jézus társa (felesége). Ő észlelte, hogy elhengerítették a követ. Ezek a sírboltok úgy voltak kiképezve, hogy a sírbolt bejáratát kívülről szabaddá lehessen tenni, mert családi sírboltok voltak. A test feloszlását követően ugyanis összeszedték a csontokat, osszáriumba helyezték, és a sírboltot újra felhasználták. Sem Mária Magdolna, sem a tanítványok nem tudták ki hengerítte el a követ. Ekkor Jézus megjelent Mária Magdolnának, de ő nem ismer-te meg. A történetet a Bibliából lehet feleleveníteni.

Jézus a kereszten a mahászamádi állapotába jutott. Ez egy olyan állapot, amikor a lélek elhagyja a testet, és a test fizikai funkciói is megszűnnek. Valóban beáll a fizikai halál állapota. Ezt követően Jézus kb. 36 órát tartózkodott a sírboltban. Miután a sírt lezárták, visszatért a testébe és dematerializálta azt. A Bibliából tudjuk, hogy Jézusnak fénytteste volt, amit meg is mutatott a tanítványoknak. A fényttest egy tisztán energiatest, amely képes a fizikai testet teljesen eltüntetni, még csontok sem maradnak utána. (Erre példa több indiai jogi esete.) A dematerializálás során fény és elemi részecskék sokasága keletkezik, továbbá jelentős hő fejlődik. Ezek hagytak nyomot a halotti leplen, amely a balzsamolaj által fényérzékeny anyaggal volt átitatva. Az olajnak azonban csak az a szerepe volt, hogy a textíliában koncentrálja fényt. Nem az olaj színeződött el, hanem a textilrostok pörkölődtek meg a felszínükön. Minél közelebb volt a textil a testhez, annál mélyebbre terjedt az égés. Így keletkezett a háromdimenziós kép. Később az olajban főzés során a balzsamolajat kimos-ták a lepelből, így ma már nem lehet kimutatni. Amikor a tanítvá-nyok bementek a sírba a gerjesztő fény hatása még látható volt a fényérzékeny balzsamolajjal átitatott anyagon, mert a lepel enyhén foszforeszkált.

A dematerializálást követően Jézus új fizikai testet épített fel ma-gának. Ezért nem ismerte meg a felesége. Jézus rá is szólt, amikor ta-lálkoztak, hogy ne érintse meg. Mivel a test még nem volt eléggé szilárd. Mária Magdolna simán átnyúlt volna rajta, és ettől valószí-nűleg megijed, hogy szellemet látott. Mivel Jézus teljesen ura volt a fizikai illúzió világnak, ezért nem jelentett számára problémát, hogy később Tamásnak – aki kételkedett, hogy Jézust látja-e – megmutas-

sa a sebeit. Sem a test, sem a sebek, sem az események nem valóságosak, hanem mindezek a mi illúzióink termékei. Jézus ezt akarta megmutatni, csak nem értették. Az isteni terv által szerencsére megmaradtak számunkra a tárgyi bizonyítékok, hogy azok is higgyenek, akik nem képesek magasabb értelmükkel felfogni a folyamatokat.

Jézus ezt követően mindaddig, amíg a korai kereszténység megszilárdult, ebben az újramaterializált fizikai testben maradt, ami lehetőséget adott számára, hogy legyőzze a teret és az időt. Vagyis megjelenhetett a tanítványainak és irányíthatta őket. Jelenleg azonban Jézus olyan dimenzióban tartózkodik, ahonnan nem hoz létre kivételést a fizikai síkra. A hívők belső képei azonban kivételhetnek róla, vagyis a hívő maga teremti meg önmagának, mint érzelmi-gondolati alakzatot, amely attól függően, hogy mennyi energiával van feltöltve, különböző mértékben lesz valószerű. Másrészt Jézus energetikailag beleégett a világéter energiamezejébe, mint forma, így láthatóvá válik azok számára, akik ezen a szinten érzékelnek.

Szemelvények Jézus tanításaiból és magyarázatuk

Ez a gondolatébresztőnek szánt összeállítás János és Máté evangéliuma alapján (Károli Gáspár fordításában) készült, hogy segítse a Jézusi úton elindulókat. Ha még azt sem ismerjük és tesszük, ami már közel 2000 év óta közzétett tanítás, addig hogyan remélhetjük, hogy újabb, valós információk birtokába kerülünk? Hacsak nem abban reménykedünk, hogy a leírtakat nem kell megcselekednünk! Az útmutatás adott és máig érvényes. Megértéséhez pedig, ha őszintén és önzetlenül kérjük, megkapjuk a transzcendentális segítséget: *”Mert ahol ketten vagy három egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”¹³*

Jézus tanításai egyidejűleg mindig több szinten értendők, és minden ember azt a tanítást hallja ki belőle, ami neki éppen akkor szükséges. Magyarázatomban megkísérlem a tanításokat több szinten értelmezni.

¹³ Máté, 18.20.

Jézus beszélgetése Nikodémusszal

„...ha valaki újonnan nem születik nem láthatja az Isten országát...”¹⁴

Ez a mondat a testi és a lelki újjászületést egyaránt jelenti. A testi újjászületések mindaddig követik egymást, amíg a lélek újjászületése be nem következik. Nikodémusz csak a testi újjászületésre gondol, ezért Jézus tovább magyarázza:

„...Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami a testtől született test az, ami a Lélektől született lélek az.”¹⁵

Akinek az energiateste olyan átlátszó és tiszta, mint a víz, és akit a Lélek (Szentlélek, Isten szeretete) itat át, az mehet csak be Isten országába. Az ember anyagi testét a szüleitől kapja, de lelki testét, a Lélek formálja. Az anyagi testre és a lélekre más törvényszerűségek vonatkoznak a halál után. Az anyagi test elbomlik, nem tud újjászületni, de a lélek soha meg nem szűnik, és mindaddig újjászületik, és új anyagi testet épít (a szülők által rendelkezésre bocsátott építőelemekből), amíg el nem érte azt a fejlődési szintet, hogy beléphet Isten országába.

„A szél fú, ahová akar és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő, és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”¹⁶

Alapvetően mindenki a lélektől születik (ti. saját lelke által). Az egyéni lélek, amelynek a vezérlő egysége a kauzális test, szervezi a fizikai test kiépülését. Az emberek egy része öntudatlanul fejleszti ki a fizikai testét, másik részük, akik a Lélektől (Szentlélektől) születnek, tudatosan végzik ezt a folyamatot. De bármelyik eset álljon elő, nem láthatunk bele ebbe a folyamatba, csak az eredményét érzékelhetjük (mint a szél zúgását). Vagyis nem tudjuk eldönteni melyik esettel állunk szemben, sem azt, hogy a másik embernek mi a sorsa (honnan jön és hová megy). De az az ember sem láthat bele, akit vizsgálunk, mert vagy lélektől született és ezért még öntudatlan,

¹⁴ János, 3.3.

¹⁵ János, 3.5-6.

¹⁶ János, 3.8.

vagy a Szentlélektől született, de az ő sorsát már a Szentlélek határozza meg, nem a saját szabad akarata.

„...senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.¹⁷”

Azt nem tudhatjuk, ki jutott fel a mennybe. Azt azonban biztosan tudhatjuk, hogy aki a mennyből jött, az már biztosan feljutott, ezért ő már a mennyben van, még akkor is, ha most éppen itt a földön találkozunk vele. Ő az embernek fia, vagyis egy egyéni lélek, aki elérte azt a fejlődési szintet, hogy a menny lakója lehet. Ez jelenti magát Jézust, de mindenki másra ugyanúgy vonatkozik, aki a múltban vagy a jövőben elérte, vagy eléri ezt az állapotot. Azért beszél Jézus az embernek fiáról, mert általános érvényű lehetőség, ami minden ember számára nyitva áll.

„...úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta...¹⁸”

Ezzel Jézus kijelenti, hogy Ő a legmagasabb szintű Öskép, amit Isten valaha, elsőként létrehozott az emberről (elsődleges manifesztáció). Ő felemelkedik a szolgálata által Istenhez, és általa minden ember felemelkedik, aki Őbenne hisz. Aki Őbenne hisz az Istenben hisz, aki benne nem hisz, Istenben sem hisz, mert Ők Egyek. Ő maga a Világosság, a teremő Fény, és mint ilyen mindenkit Ő hozott létre, helyesebben mindenki az Ő mintájára jött létre (Isten akarata szerint). Ez a Fény, ami Ő maga, mindenkit átvilágít, az Ő fényében semmi sem maradhat rejtve. Aki beengedi magába ezt a Fényt, annak cselekedeteiről kiderülnek a motiváló tényezők, egyrészt önmaga számára, másrészt mindenki számára. Így kiderül, hogy az Isten szeretete-e a motiváció, vagy más? Aki szembesülni akar ezzel, és vállalja a megmérettetést, és ezáltal a fejlődést, az örök életet nyer (nem kell többet megszületnie, bejut Isten országába), aki nem, továbbra is benne marad az életek körforgásában.

¹⁷ János, 3.13.

¹⁸ János, 3.16.

Példázat a jó pásztorról és a juhairól

A jó pásztor az ajtón megy be a juhaihoz, a juhok megismerik őt és követik. Ezzel szemben a tolvaj nem az ajtón megy be, a juhok nem ismerik meg, és nem hallgatnak rá, hanem elfutnak.

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. ...én ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.”¹⁹

Honnan ismerik meg a juhok a pásztorukat? Arról a gondoskodó szeretetről, amellyel körbeveszi őket. Így aztán akiben nincs szeretet, az nem ismeri fel a pásztorát, és amely pásztorban nincs szeretet, azt nem ismerik fel a juhok sem. Jézus ezekkel a szavakkal hangsúlyozza a szeretet jelentőségét abban a felismerési folyamatban, amelyben őt kellene felismerniük az embereknek, mint az Isten küldöttét. Aki befogadó az Atya szeretetére, amely Jézusból árad, az fog hitelt adni a szavainak, aki pedig nem befogadó a szeretetre, az egyre újabb és újabb bizonyosságot követel, pedig a bizonyosság maga a szeretet:

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet (a juhokért), hogy újra felvegyem azt.”²⁰

Atya szeretetből küldte őt és ő szeretetből jött. Ezt követően előrevetíti, hogy meg fog halni az emberekért, mégpedig önként, majd újra felveszi az életét, hogy az emberek higgyenek neki.

„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók... és lészen egy akol és egy pásztor.”²¹

Jézus többször céloz arra, hogy nemcsak a zsidók üdvözítőjeként jelent meg, hanem mindenki, aki őbenne hisz, elérheti az üdvösséget. Valójában minden ember az egyetlen Isten gyermeke és Isten minden gyermekét ugyanúgy szereti. Nem csoda, hogy meg hasonlítás támadt a zsidók között e szavak hallatán, hiszen ezek a gondolatok eltörölték a kiválasztott nép szerepüket. Innentől kezdve Istent nem lehetett kisértőként látni. Jézus előrevetítette, hogy innentől kezdve nem lesz egyetlen kiválasztott nép sem. A kiválasztottságot egyetlen tényező fogja meghatározni az egyén képessége a szeretetre, amely annak adását és elfogadását egyaránt jelenti.

¹⁹ János, 10.11, 14.

²⁰ János, 10.17.

²¹ János, 10.16.

A jézusi küldetés célja

„Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal sok gyümölcsöt terem.”²²”

Azért küldetett a földre, hogy beteljesítse azokat a próféciákat, amelyek megjövendölték a Messiás eljövetelét, és az emberek az írá-sok beteljesülését látva ismét higgyenek az Istenben.

„Aki szereti a maga életét, elveszíti azt és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.”²³”

Jézus több helyen hangsúlyozza, hogy egyetlen ragaszkodásunk legyen, az Istenhez való ragaszkodás, mert amihez ragaszkodunk, elveszítjük. Így van ez az étellel is. Az ételhez különösen nem érdemes ragaszkodni, mert minden ragaszkodásunk ellenére mindenki számára elkerülhetetlenül eljön a halál pillanata. Aki csak az Istenhez ragaszkodik, az eléri az örök életet, vagyis nem fogja többé megtapasztalni a születés és a halál körforgását. Valójában mindenki örökéletű lélek, mégis, aki ennek nincs tudatában, az újra és újra átéli a születéssel és a halállal járó szenvedést. Az evilági élet nem más, mint illúzió, ki ehhez ragaszkodik, csak egy illúzióhoz ragaszkodik. Aki gyűlöli az illúziót, és a valóság érdekli, az keresni fogja az Isten felé vezető utat.

„Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon sötétségben, aki énbennem hisz... Nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.”²⁴”

A jézusi küldetés végrehajtása nélkül valószínűleg tovább nőtt volna az emberek elszakadása Istentől, ezáltal a még mélyebb dualitásba, az ellentétek világába és a sötétségbe zuhant volna az emberiség, amely már szinte lehetetlenné tette volna a spirituális fejlődést az emberi lelkek számára. Világosan kell látni, hogy sötét korszakokra szükség van, az ellentétek mélységeinek megtapasztalása szükséges ahhoz, hogy fejlődni tudjunk. De még a legsötétebb korszakokban is az isteni kegyelem gondoskodik rólunk, és nem engedi, hogy a teljes sötétség uralkodjék el a földön. Mikor az a veszély fenyeget, hogy az egyensúly kibillen a sötét erők oldalára, akkor jön egy isteni

²² János, 12.24.

²³ János, 12.25.

²⁴ János, 12.46-47.

küldött, Megváltó, aki helyreállítja az egyensúlyt. Olyan ez, mint mikor a szülők elutaznak otthonról, és a gyerekek magukra maradva szabadon rakoncátlankodnak a lakásban. Mielőtt azonban elszabadulna a „pokol”, ismét megjelenik valamelyik szülő, és helyreállítja a rendet, amely csak addig tart, amíg a szülők ismét el nem utaznak, vagy a gyerekek fel nem nőnek, és már maguktól tudni fogják mi a jó és mi a rossz, vagyis hogyan kell egységben, békében és harmóniában élni egymással.

„Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak aki őt kárhoztassa, a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.”²⁵”

Itt megjelenik az a gondolat, hogy sem Jézus, sem Isten nem ítél, mindenki önmagát ítéli meg, amikor annak eljön az ideje. Ezért szükségtelen és haszontalan is, hogy egymás fölött ítéletet mondjunk: „...amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek...”²⁶”

Aki nem él a fejlődés lehetőségével, azokban az időszakokban, amikor egy isteni küldött a földön tartózkodik, elveszíti az alkalmat a továbblépésre. Ez többnyire nehezen pótolható lehetőséget jelent minden lélek számára. Az utolsó nap jelentheti a szóban forgó személy életének utolsó napját is, amikor egy inkarnáció befejezéseként mindenki számára számot kell adnia cselekedeteiről, de jelentheti az anyagi teremtettség befejező periódusát is, amit általában végítéletként szokás emlegetni. Maga a lélek elpusztíthatatlan és örökéletű, így nem kellene végítélettől félnie, a teremtettség sem zárul le soha, legfeljebb csak szünetel, vagy más, nem anyagi síkokon folytatódik. A kevésbé fejlett lelkek azonban nincsenek ezzel tisztában, ezért ők végítéletként élnek meg bizonyos periódusokat az emberiség történetében. A végítélet azonban egy szükségszerű, végrehajtandó beavatási út, amely általában csoportos karmaként szokott realizálódni. Aki a végítélet beavatási út próbatételeit nem állja ki, nem léphet tovább, ezért olyan fájdalmas ez a lelkek számára.

²⁵ János, 12.48.

²⁶ Máté, 7.2

A lábmosság

„...ha én az Úr és Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is aképpen cselekedjetek. ... a szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki őt küldte.²⁷”

Ezzel a cselekedetével Jézus az egymás és embertársaink iránti alázatra hívta fel a figyelmet. Ez a gondolat így jelenik meg Máté evangéliumában: *„aki magát felmagasztalja megaláztatik, és aki magát megalázza felmagasztaltatik...”²⁸*

Valamennyien sejtek vagyunk Isten testében és nem ugyanazt a feladatot látjuk el, de mindannyiunk feladata egy adott szinten ugyanolyan fontos, és nélkülözhetetlen az univerzum harmonikus működéséhez. Ahogy szokták emlegetni, a mestert a tanítvány teszi mesterré, de ugyanígy mondhatnánk, hogy a sötétség kiegészíti a fényt. Az egész univerzum működése a fény és a sötétség árnyjátéka, amiben egyszer a fény, egyszer a sötétség oldalán foglalunk helyet. Senki sem tudhatja egy embertársáról, milyen próbatételeken ment keresztül, mert éppen csak a jelen életét látja, azt sem teljes egészében. Csak a beavatottak (mint pl. Jézus) látnak rá a személy valamennyi életére, ők pedig már nem ítélnék. Ezért egyikünk sem tudhatja a másikról, hogy ki a fejlettebb, mert nem pontosan ugyanazon a (belső) úton haladunk, de még a kérdés is értelmét veszíti, ha a tökéletes szellem szintjén érzékelünk és gondolkodunk. Ebben az esetben különböző korú és különböző mennyiségű tapasztalattal rendelkező lelkeket látunk, és valamennyiből egyszer felnőtt lesz. Ugyan kinek jutna eszébe megítélni egy gyermeket, amiért ostobaságot cselekszik. A megtévesztő az, hogy mi felnőtt testeket látunk ostobán viselkedni. De ez a tévedés csak a testi felfogásunkból ered. További jó példa az alázatra, ahogyan az anya szolgálja a gyermekét, vagy ahogyan az angyalok szolgálnak minket. A legnehezebb persze a kamaszkorú „gyermekkel”, mert ők már felnőttnek szeretnének látszani. Látva az igen gyakori a vetélkedést még a spirituális körökben is, az embernek óhatatlanul a kamaszok magamutogatása és han-

²⁷ János, 13.14-16.

²⁸ Máté 23.12.

goskodása jut eszébe, s ebből kiderül, igen kevés közöttünk a felnőtt lélek. Ezért különösen aktuális a jézusi gondolat: „*aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen.*”²⁹”

Júdás árulása

„... *Aki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.*”³⁰”

Az idézett mondat az apostoli küldöttekre vonatkozik (vö. Máté:10.40, Lukács:9.48). Különös jelentőségét az adja ennek a mondatnak, hogy a János evangéliumban éppen az előtt hangzik el, mielőtt Jézus közli tanítványaival, hogy valaki elárulja őt. Ez lehetőséget ad arra, hogy Jézus szavait Júdásra is vonatkoztassuk, hiszen ő szintén a 12 kiválasztott közé tartozott. Jézus pontosan tudta, hogy ki lesz az áruló, és meg is tudta volna akadályozni, de nem tette. Ő ugyanis tudatában volt, hogy a meghurcoltatásának mindenképpen be kell következnie. Akárhogy is nézzük a jézusi misztérium szempontjából Júdás árulása közömbös volt. Ha Júdás nem tette volna meg, megtörtént volna más módon. Júdásnak ez a személyes beavatási útja volt.

Másrészt a spirituális vezetők gyakran „elengedik” a leggyengébb láncszemet a tanítványaik közül (nem tartják meg az útban), és ez a személy gyakran magával viszi az összes negativitást, megerősítve ezáltal a közösséget. Ezért mondja Jézus: „*ha valakit elküldök*”. De egyúttal megadta az utasítást erre az esetre a többieknek is: ha befogadjátok, engem fogadtok be. Júdás az árulása után meghasonlott önmagával és öngyilkos lett. Ezt az eseményt mindenki jogos önbüntetésnek tekinti. Történhetett volna másképpen is: pl. ha Júdás teljes tudatossággal cselekszik: az a feladatom, hogy beteljesítsem a próféciát és megteszem, mert ezt vállaltam; ekkor nem támad benne meghasonlás. Felismerhette volna, az Egység szemléletben nincs jó és rossz minősítés, csak az van: elvégeztem-e a dolgom vagy nem. A másik eset, ha a jézusi tanítványok az árulása után nem ítélik el, hanem az önmagával meghasonlott Júdást visszavezetik a

²⁹ Márk 10.44.

³⁰ János, 13.20.

jézusi útra. Lehet azonban, hogy erre sem módjuk, sem lehetőségük nem volt, és talán nem is ez volt a feladat.

Idézzük még egyszer Jézus szavait: „...*Aki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be...*” A mondat másik része Júdásnak is szólt: „...*aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.*” Júdás nem tudta elfogadni a jézusi tanítást, vagyis nem fogadta be az Atyát, hiába kapta meg a bemártott kenyeret, ezért be kellett fogadnia az ördögöt. Ezt az óriási tanítást nagyon egyszerűen megfogalmazhatjuk a mai kor embere számára: vagy Istent szolgálod, vagy önmagadat, de ha önmagadat szolgálod, a Sátánt szolgálod. Harmadik lehetőség nincs.

Péter hűtlensége

„...*nem szól addig a kakas, míg nem háromszor megtagadsz engem.*”³¹”

Ez a mondat az után hangzik el, hogy Péter bizonykodik, ő az életét adná Jézusért. Ha az ember kimond valamit, jól gondolja meg, mielőtt kimondja, mert megméretődik, igazat szólt-e. Ha Péter nem mondja ezeket a szavakat, nem kerül olyan helyzetbe, hogy Jézust meg kelljen tagadnia. Ezért mondja Jézus: „*legyen a ti beszédetek: úgy, úgy; nem, nem*”³²”

Mindemellett Péter nem gyávaságból tagadta meg Jézust, mint sokan gondolják. Ha nem tagadta volna meg, megölik, és akkor nem kaphatta volna meg az ígért a Szentlélek misztériumot. Péter példája több dologra is rámutat:

- csak olyasmit ígérjünk, amit meg tudunk cselekedni, vagy ha már megígértük, akkor tartsuk be;

- akármilyen sziklaszilárdnak gondolja magát valaki, mégis adódhat olyan helyzet, hogy meginog;

- az Úr csak a szívünket vizsgálja, nem azt, amit mondunk, ha lélekben nem tagadta meg Jézust, akkor az nem számít megtagadásnak Isten előtt (de az emberek előtt igen);

- vannak fontosabb dolgok is, mint az igazmondás, Péter tudta, hogy feladata van a jézusi út szolgálatában, ezért nem dobhatta el az

³¹ János, 13.38.

³² Máté 5.37.

életét, fontosabb volt számára a feladathoz való ragaszkodás, mint az igazmondáshoz való ragaszkodás, ezért némi önkritika gyakorlás után meg tudott magának bocsátani.

Az út

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.... Én az Atyában vagyok és az Atya én-bennem van...”³³

Ezeket a szavakat úgy szokták értelmezni, hogy aki a jézusi utat járja, az a mennyországba kerül és eljut az Atyához, nem kell többet újjászületnie, örök élete lesz stb. De mit is jelent a jézusi út? Mindenkinek mást. Illetve mindenkinek annyit, amennyit megértett belőle. A hindu szentírás Isten arcainak három megvalósítását írja le, mint a megvilágosodás lépcsőfokait (mindegyik önmagában is több részre tagolható, de ennek ismertetésétől most eltekintek). Az első a Brahman megvalósítás. Ez nem más, mint a teremtető erő felébredése önmagunkban, és kiteljesítése. Ehhez a megvalósításhoz a kundalini energia felvezetése által juthatunk el. Ezt a megvalósítást Jézus a pusztában végezte el, 40 napi böjtölése során. Jézus megmérettetései a pusztában tipikusan jellemzőek a kundalini útra. A második a Paramatma megvalósítás. Ez a keresztényi kultúrkörben megfelel a Szentlélek általi beavatásnak. Tudjuk, hogy Jézusra leszállt a Szentlélek, mert Keresztelő Szent János bizonyosságot tett róla. Erre a megvalósításra jellemző, amit Jézus mond: *„Én az Atyában vagyok és az Atya én-bennem van”*. Ekkor **belül** (mikrokozmosz) az egyéni lélek összekapcsolódik a felső lélekkel (tökéletes szellem) és a felső lélek már direkt kapcsolatba kerül a **kívül** (makrokozmosz) **levő** Szentlélekkel (Szent Szellemmel). Így az önmegvalósított személy a makrokozmosz polgárává válik, és az Atya szeretetét sugározza minden létezőre. A harmadik megvalósítás a Bhagavan megvalósítás. Ez az önzetlen szolgálat és a tökéletes odaadás útja, amit Jézus a szenvedései által ért el. Nem kétséges, hogy Jézus mindhárom utat tökéletesen megvalósította egyetlen élet során, így Ő tökéletes egységben van az Atyával, a legmagasabb szintre került, ahová ember valaha is kerülhet. Ő a mennyből jött, a sohasem inkarnálódottak közül s

³³ János, 14.6,10.

ugyanoda tért vissza, de nem ugyanarra a szintre. Számunkra, akik nem a mennyből jöttünk, hanem alacsonyabb valóságokból, sok-sok élet feladata a jézusi út végigjárása. De bármennyig is tartson ez, jusson mindig eszünkbe, hogy Őrá mindig számíthatunk:

„Én vagyok a szőlőtő és ti a szőlővesszők.... Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek amit csak akartok, és meglesz az néktek.... Amiképp az Atya szeretett engem, én is így szerettelek titeket, maradjatok meg ebben az én szeretetemben.”³⁴

A megbocsátásról

„...Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék és imádkoztatnak azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket; hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.”³⁵

Miért kell jónak lenni a gonoszakhoz? A tanítás burkoltan a visszahatás törvényére hívja fel a figyelmet. Minden cselekedet, ami bennünket érint, már egy korábbi cselekedet eredménye, vagyis visszahatás. Ennek következtében, ha jó cselekedetekkel viszonyozzuk a rosszat, akkor megtörhetjük a karma kerekét.

„Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek. Még ki az ember Fia (Jézus) ellen szól, annak is megbocsáttatik, de ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a másvilágon meg nem bocsáttatik.”³⁶

A Szentlélek (Szent Szellem) a mindent átható Paramatma. Ez éltet, és tart fenn minden létezést. Aki ezt az erőt megtagadja, elzárja magát ettől az éltető energiától, az elpusztul, mind fizikailag, mind energetikailag. Ezért nem lehet rajta segíteni, amíg ő maga ezt fel nem ismeri.

³⁴ János, 15.5,7,9.

³⁵ Máté, 5. 44-45.

³⁶ Máté, 12. 31, 32.

A gazdagságról

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és hol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti és hol a tolvajok ki nem ássák, és el nem lopják, mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.³⁷”

„KérjeteK és adatik nékteK; keresseteK és találtok; zörgesseteK és megnyittatik nékteK.³⁸”

Miért van az, hogy a minden vallási tanító a szegénységet ajánlja a hívőknek? Pedig a gazdagság nem bűn, a szegénység pedig nem érdem, hanem mindkettő egy állapot. Azért, mert a gazdagok ragaszkodnak a vagyontárgyaikhoz, és a haláluk pillanatában nem tudnak elszakadni tőle. Aki, a halála pillanatában Istenre gondol, Őt éri el, akik a pénzére, az visszatér a létkörforgásba. Márpedig a gazdag életében is folyton a pénzére gondol, ezért nehéz elképzelni, hogy majd pont a halálakor képes lesz valami másra koncentrálni. Aki számára nem kötelék a gazdagság, nyugodtan lehet gazdag és minden megadatik néki, amire a fejlődéséhez szüksége van (pl. Arimateai József). Ennél több pedig minek, azzal már csak a gondja növekedne.

Az aggodásról

„Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, és nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Kicsoda az pedig közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti a termetét egy arasszal? Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolga felől. Elég minden napnak a maga baja.³⁹”

Ebben a tanításban szintén egy kozmikus törvény van elrejtve, a teremítés törvénye. Minden ember azt teremti, amire koncentrálni fogja a félelmeire gondol, akkor erőt ad azoknak, és nagyobb eséllyel fogja

³⁷ Máté, 6. 19-21.

³⁸ Máté, 7. 7.

³⁹ Máté, 6. 26-27, 34.

megtapasztalni. Ezért saját maga sorsát nehezíti minden ember, aki az aggodalmain rágódik.

Mindenkinek hite szerint...

„És ímé egy asszony illeté az ő ruhájának szegélyét, mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is meggyógyulok. Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén monda: Bizzál leányom; a te hited megtartott téged.”⁴⁰ „Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram. Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.”⁴¹ „Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.”⁴²”

Bármennyire is hihetetlen az emberek számára, a hit mozgatja a világot, de nem az a hit, amiről tudomásunk van, hanem az, ami tudatalattink feltáratlan zugaiban rejtőzik. Jézus itt arra hívja fel a figyelmet, hogy az emberek az elméjük berögzült programjai által vezetve élnek. Az elme pedig az illúzióvilágról ad egy megtapasztalást. Az elme nem tud önmagánál magasabb szintű dolgokról információt adni. Ezért aki az anyagban hisz, annak számára csak az anyag lesz megtapasztalható. Az anyagi szemlélet feladására az emberek sokszor csak rendkívüli körülmények hatására lesznek képesek (pl. katasztrófák; zuhanó repülőgépen kevés az ateista).

A félelemről

„Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában (pokolban)”⁴³ „Aki megtalálja az ő

⁴⁰ Máté, 9. 20-22.

⁴¹ Máté, 9. 28, 29.

⁴² Máté, 17.20.

⁴³ Máté, 10.28.

*életét elveszti azt; és aki elveszti az ő életét énértem, megtalálja azt.*⁴⁴ „

A spirituális szövegek fordításában kevésnek bizonyul az adott nyelv mély ismerete. Itt is megfigyelhető, hogy a fordító nem értette a mondat értelmét, ezért nem is tudta azt helyesen visszaadni. A mondat jelentése: Ne féljete azoktól, akik a fizikai testet ölik meg, mert mindannyian elpusztíthatatlan önvalók (a lélek teljesen megtisztult formája) vagytok. Inkább attól féljete, ami mind a lelket, mind a testet pokoli létsíkra juttatja. A pokol a nélkülözéssel, szenvedéssel teli létállapot. Fizikailag és lelkileg is megtapasztalható. Jelen van körülöttünk az anyagi világban, és megtapasztalható a halál után is test nélküli állapotban. A poklot a megtisztítatlan elme tartalom eredményezi, azért jön létre, hogy tudomást szerezzünk arról, hogy mindez bennünk van. Mi eredményezheti a pokol megtapasztalását? Negatív indulatok, harag, gyűlölet, irigység, gőg, hatalomvágy stb. Ezekről kell óvakodni. Mindenki, aki az anyagi világban találja meg az élet értelmét, elveszíti, de aki a Jézusba (Istenbe) vetett hite miatt veszíti el az életét, az új életet nyer egy másik dimenzióban.

Mások megítéléséről

*„Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek.*⁴⁵ „*„Amit akartok, azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.*⁴⁶ „

Minden kozmikus törvény mögött az egyetlen Törvény a MIN-DEN EGY áll. Ezért, ha valaki másokat megítél, akkor önmagát ítéli meg. Másfelől az ítélet egy elme program, amely a korábbi megtapasztalások eredményeképpen jött létre. Egy új helyzetben egy régi elmeprogram aktiválódik, és egy eltérő helyzetben egy másik ember megítélését eredményezi. Az elme nem ellenőrzi, hogy jogos-e az ítélet, ezért igaz, hogy mindenki, aki másokat megítél, önmagára (saját elme tartalmára) reagál. Azt nyilvánítja ki a kívüllátnak, amit őbenne a helyzet kiváltott, és nem azt, ami a valóság. Ezt fejezi ki a

⁴⁴ Máté, 10.39.

⁴⁵ Máté, 7.2.

⁴⁶ Máté, 7.12.

magyar közmondás is, ami a jézusi tanítás tömör összefoglalása: „Ki, mint él, úgy ítél.”

A szolgálatról

„Aki föl nem veszi az ő kereszjtét, és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.”⁴⁷ Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.”⁴⁸ „Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. Az pedig felelvén monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát elméne. A másikhöz is odamenvén hasonlóképpen szóla: Az pedig felelvén monda: Én elmegyek uram; de nem méne el. E kettő közül melyik teljesítette az Atya akaratát?”⁴⁹ „Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges és az én terhem könnyű.”⁵⁰”

Isten nem azért teremtett bennünket, mert szolgákra van szüksége. A szolgálatnak szívből kellene fakadnia, Isten iránti szeretetből. Az ilyen szolgálat a legmagasabb szintű, olyan, mint Jézusé. Aki még erre nem képes, az sincs kirekesztve a szolgálatból, mert általa fejlődik. A keresztfelvétele a saját karmikus életfeladatunk felvállalását jelenti. A felnőtt lélek készen áll arra, hogy mindent kijavítson, amit hibázott, és képes felelősséget vállalni a további tetteiért. Nem gyermek már, aki csak várja, hogy gondoskodjanak róla, hanem tudatos részt vállal a teremtésben, egységben a Mindenhatóval.

A gonoszok felismeréséről

„A test lámpása a szem. Ha ezért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha ezért a benned levő világosság sötétség, mekkora akkor

⁴⁷ Máté, 11. 38.

⁴⁸ Máté, 20. 26, 27.

⁴⁹ Máté, 21. 28, 29, 30, 31.

⁵⁰ Máté, 11. 29, 30.

*a sötétség?*⁵¹ „Nem teremhet a jó fa rossz gyümölcsöt; a romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt, ezért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.”⁵² „Minden ország, amely magával meghasonlik elpusztul. Ha pedig a Sátán a Sántát űzi ki önmagával hasonlott meg; mi módon állhat meg tehát az ő országa?”⁵³

A szemek idegrendszeri összeköttetésben állnak a tudatalattival, ezért ha valakinek a szemébe nézünk, megsejthetjük a hátsó gondolatait. Ha nem engedi, akkor pont ettől fél. Másfelől a szemeken keresztül információk juttathatók be a tudatalattiba. (Miatán ez a szabad akarat megsértésével jár, ezért visszahatást eredményez.) A visszahatás törvénye értelmében minden ártó szándék visszatér a feladóhoz. Minden létező csak azt adhatja, ami benne van (ami a programja), ha ezzel ellentétesen cselekszik, akkor megszűnik önmaga lenni, meghasonlik. Ezért nem várhatunk el jót attól, aki gonosz. El kell fogadnunk, hogy ő olyan, ez azonban nem jelenti azt, hogy helyeselnünk kell a tetteit. Tudomásul kell vennünk, hogy mindenki csak önmagát válthatja meg. Mi csak saját példánkon keresztül tudjuk elősegíteni a megváltását, ahogy ezt Jézus is mutatta.

A tanításról

*„Nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jőne: és oly titok, ami ki ne tudódnék.”*⁵⁴ „Vakoknak vak vezetői ők (az akkori papság): ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek.”⁵⁵ „Hiába tisztelnék engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.”⁵⁶

A kollektív tudatalatti (és annak magasabb kivetülései) minden embert összekapcsolnak. Ezért mindenki tud mindent, legfeljebb nincs a tudatában. A kollektív tudatalatti az egyesített elme tartalomnak (mentális sík), a kauzális tudatosság a világéternek, a buddhi tudatosság az Akasha krónikának feleltethető meg. Amilyen síkon

⁵¹ Máté, 6.22, 23.

⁵² Máté, 7. 18, 20.

⁵³ Máté, 12. 25, 26.

⁵⁴ Máté, 10.26.

⁵⁵ Máté, 15.14.

⁵⁶ Máté, 15.9.

képes rögzíteni a tudatosságát az egyén a saját mikrokozmoszában, abba a makrokozmoszikus létsíkba kaphat bepillantást. Ha a vezetők számára a mentális sík a legmagasabb elérhető, akkor vakok, és nem látók. Az emberek parancsolatai mindig a mentális síkról származnak. Ha az elméddel követed a jézusi tanítást, akkor hiába hiszel, nem tud számodra útmutatást adni, mert magasabb dimenzióban található. Ezért a szíveddel kövesd.

A tanítás befogadásáról (a magvető példázat magyarázata)

„Ha valaki hallja az igét a menyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, ami annak szívébe vettetett vala. Ez az (a mag) amely az útfélre esett. Amely a köves helyre esett, ez az, aki hallja az igét, és mindjárt örömmel fogadja; de nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás és üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik. Amely pedig a tövisek közé esett, ez az aki hallja az igét, de a világnak gondja és gazdagságnak csalárdsága elfojtja az igét és gyümölcsöt nem terem. Amely pedig a jó földbe esett, ez az aki hallja és érti az igét; aki gyümölcsöt is terem.”⁵⁷

Ezek a sorok hívják fel a figyelmünket arra, hogy nem elég a tanítást hallani, megtanulni, felmondani, hanem követni kell. Hagyni, hogy gyümölcsöt érlelő fává bontakozzon ki bennünk. Ehhez pedig arra van szükség, hogy folyamatosan foglalkozzunk a tanítással. Csak a megélt vallás eredményez fejlődést, mert csak annak van a személyiséget átformáló hatása. Avagy, akit a saját tanítása nem változtatott meg, az hogyan várhatja el másoktól, hogy változzanak az ő tanításának hatására? Az a médium, aki pl. másoknak hozza le a tanítást és maga nem él vele, illúzióban van. Mindent önmagadért teszel! Ha tetteid által emelkedsz, a lélekháló szálain keresztül emelheted fel a többieket. Ezért először neked kell kimásznod a gödörből, csak utána tudsz kihúzni másokat. Közben a többiek sértődötten, visítózva rángatnak majd vissza, hogy ne hagyj cserben őket. Te azonban tudni fogod, hogy ez az ÚT.

⁵⁷ Máté, 13. 19-23.

A mennyek országáról

„Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, amely kisebb ugyan minden magnál; de amikor felnőtt fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak és fészket raknak ágain.⁵⁸”
„Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki az ő fiának mennyegzőt szerve. És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, akik a mennyegzőre hivatalosak valának; de nem akarának eljöni. – Akkor monda az ő szolgálainak: a mennyegző ugyan készen van, de a hivatalosak nem valának méltók. Menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a mennyegzőre – Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.⁵⁹” *„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki ezért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.⁶⁰”*

A legtöbb ember a földön akarja a Mennyek Országát megvalósítani, holott ez a bolygó más céllal lett létrehozva. Itt azokat gyűjtik össze, akik az Egységtől való elkülönülést akarják megtapasztalni. Ezért a földi életforma sohasem lesz tökéletes, sőt még élvezetes sem, és ezért célszerűtlen haragudni a többiekre. Mindenki csak önmagában, saját személyiségében teremtheti meg a Mennyek Országát, és ha ezzel kész, akkor létsíkot vált. Itt mindig azok maradnak, akiknek ez még nem sikerült. A Mennyek Országa egy óriási birodalom, amely a Földtől egészen Istenig terül el, miközben számtalan dimenziót ölel át. Mindenki a saját vonzódásainak megfelelő helyet foglalja el benne. Az alsó szintekről még újjá kell születni, a magasabbakon, szabadon lehet erről dönteni, és vannak olyan szintek, ahonnan már nem jön vissza ide a lélek. Jézus szabad akaratából döntött úgy, hogy egy faladra megszületik, és olyan dimenzióba lépett be, ahonnan már nincs visszatérés. Éppen ezért nem ő jön el, mint személy, hanem valaki más, aki a Krisztuserőt képviseli. A Mennyek Országában van, aki a hét kozmikus törvény működését éli

⁵⁸ Máté, 13. 31, 32.

⁵⁹ Máté, 22. 2, 3, 8, 9, 14.

⁶⁰ Máté, 18. 3, 4.

meg, mások az angyali birodalmakban a három törvényt tapasztalják, míg kevesek a MINDEN EGY állapotában léteznek. Az angyalok dimenziójában az Élet folyam még a formák birodalma, a Hang folyamban még jelen vannak a hangok, a Fény folyamban már csak fény van. Az Istentudatosságot kifejlesztett lelkek megtanulják ezeket a folyamokat felhasználni, és a feladat jellege szerint fény, hang vagy forma állapotában tartózkodni.

A jézusi életút és tanítás összevetése más vallások tanításaival

Mózes a zsidók törvényadója

Mózes élete a saját ismereteim alapján

Mivel Mózesről kevés hiteles történelmi adat áll rendelkezésre, ezért saját tudásom alapján tárok fel néhány összefüggést. Most egy időutazásra hívom az olvasót a bibliai időkbe Kr. e. 1300-1200-be, Egyiptomba.

Az idő tájt egy nő számára nem sok lehetőség adódott a kibontakozásra, még akkor sem, ha az uralkodó osztály családjába született. Vagy a férfiak szexuális szórakoztatásának kellett szentelnie az életét, osztozva a férfin számos sorstársával. Többnejűség volt, ráadásul az uralkodó osztály férfitagjai vagyoni helyzetüktől függően számos szeretőt, ágyast tartottak. Ezek mind szültek, rengeteg volt a gyerek, vetélkedés a nők között, a gyerekek között, mindenki önmagát és a saját porontyát akarta helyzeti előnyhöz juttatni. A másik lehetőség, ha papi (papnői) beavatásért folyamodott. Én ezt választottam, bár ezt sem adták ingyen. Az alapbeavatások a négy őselem (föld, víz, tűz, levegő) fizikai síkú megtapasztalásáról, át-(túl)-éléséről szóltak. Utána vette kezdetét a papi képzés, ami tulajdonképpen egy mágusképzés volt. A fehér és a fekete mágus között vékony volt a határ a különbség kb. csak annyi, hogy a fehér mágus egy magasabb isten nevében irányította a köztes világok erőit, míg a fekete mágus a saját céljai érdekében mozgatta ugyanezeket. Miután nem éles a határ, elég sikamlós pálya a mágusoké. Nekem elég jól ment ez a terület, így aztán folyamodtam a főpapnői beavatásért is. A beavatási folyamat vége abból állt, hogy egy évig együtt laktunk egy mérges kígyóval, gondoztuk, etettük, itattuk, hogy megéljük a vele való egységélményt, majd ezt követően megmarattuk magunkat a kígyónkkal, és aki túlélte, az beavatott lett. Itt szeretnék eloszlatni néhány félreértést. A csörgőkígyó mérge csak a harapása által halálos, amikor a méreg a véráramba kerül. Ha a mérget a szájon át juttatjuk be, akkor a méreg a gyomorban elbomlik. Vagyis senkit sem úgy avattak be, hogy megitta a mérget pohárban, vagy akkor az, nem kígyóméreg

volt. Másrészt a kígyóméreg a véráramba kerülve valóban halálos. Akkoriban gyakran használták ezt a módszert öngyilkosság vagy gyilkosság céljából pl. Kleopátra is így lett öngyilkos.

Eljött az idő, letelt az egy év. Szerettem a kígyót. Határozott szándékom volt, hogy a legmagasabb Istennek ajánljam fel magamat szolgálatra. A kígyómarás három napon belül halálos. Görcsök, magas láz, a szövetek feloldódása következtében kialakuló ödémák, lég-szomj, anafilaxiás sokk kísérik, végül többnyire légzésbénulásban vagy szívmegállásban hal meg a mérgezett. Már két hete voltam kómában, de a tudatom tiszta volt, és független volt a testemtől, de még nem találkoztam Istennel! Elvonultak előttem az egyiptomi istenségek, de egyik előtt sem hajoltam meg. Végül feladtam, nem fog menni, nem jelent meg az Isten! Nekem is, mint sok más egyiptominak héber szolgálói voltak, akik ápoltak, és mindent megtettek az életben maradásomért. Ők szerették volna, ha főpapnő leszek, mert a sorsuk jobbrafordulását remélték ettől. Akkor a zsidóknak már rosszul ment a soruk Egyiptomban. Így, egyik éjszaka, titokban elszaladtak Mózeshez, akiről az a hír járta, hogy a kígyómarást is tudja gyógyítani. Mózes valóban eljött, és érintésével meggyógyított. Mózes Istenében a legmagasabb Istent, és személyében annak küldöttjét tudatosítottam. Így lettem, mint egyiptomi főpapnő, a Napis-ten (Ré) és a többi félisten szolgálatában állva, a héberek (Ábrahám) Istenének elkötelezett híve.

Mózes egy egyiptomi herceg és héber ágyasának gyermekeként született. A herceg felesége a fáraó (egyik) leánya volt. Neki nem született gyermeke. Ezért egy még érintetlen szolgálóját adta a férjének, hogy ő szüljön neki gyermeket helyette. Ekkor azonban hírül kapták a fáraó döntését, hogy a héber nők minden újszülött fiúgyermekét meg kell ölni. Az utasítás egyébként II. Ramszesz anyjától származott, aki kezdetben közösen uralkodott a fiával. A nő kétségbeesésében a hercegnéhez fordult, aki azt a tanácsot adta, hogy tegye a gyermeket egy kosárba, és dobja a folyóba, a többit pedig bízza rá. A Bibliából ismert jelenet tehát megrendezett volt. A hercegné, éppen arra sétált, és megtalálta a gyermeket, megsajnálta, majd magához vette, és szoptatódajkáának éppen a gyermek vér szerinti anyját bízta meg. Micsoda véletlen? Isten semmit sem bíz a véletlenre! Később a héber nőt férjhez adták egy héber férfihoz, akitől Mózes féltestvérei születtek. Ők tehát fiatalabbak voltak, mint Mózes.

Mózes tehát hercegi rangja miatt minden akkor ismert tanítást megkapott az egyiptomi papoktól. Szabályos mágusi kiképzésben részesült. Nem felejtette el azonban származását és kezdettől fogva küldetés tudata volt. Mózes fiatalon még nem volt egységben az Úrral, ezt csak életének későbbi szakaszában érte el. Ezért először számára sem volt világos az isteni terv. Mikor Mózes felnövekedett, a fáraó őt bízta meg a héber nép fő felügyeletével. Mózes a szabad vallásgyakorlásért cserébe a nép részéről teljes engedelmességet szavatolt a fáraónak. A szabad vallásgyakorlásba az is belefért, hogy Mózes ezen alkalmak során tanította a népet. Mózesnek az volt a terve, hogy egy (mai szóhasználatnál élve) autonóm államot hoz létre Egyiptomon belül a zsidók részére. Ehhez kellett volna neki tanult emberek, akikre alapozhatja az államszervezetet. Tehát eleinte szó sem volt kivonulásról. Mózes tevékenységét azonban a főpapok nem nézték jó szemmel. Tudták, hogy ha Mózes igazsága a héberek istenéről elterjed, akkor az hatással lesz az egyiptomi istenkultuszra is, de főleg saját hatalmukra.

II. Ramszesz rendkívül képzett, széles látókörű uralkodó volt. Rengeteg tanácsadóját meghallgatta ugyan, de mindenben önálló döntést hozott, a saját szempontjai szerint. A mózesi terv nem illett bele az elképzeléseibe. Az autonómia ismeretlen fogalom volt. A zsidók már így is kiváltságokat élveztek a többi néphez képest, és a rabszolgákhoz képest főképpen. Neki nagy tömegű, mozgatható, engedelmes masszára volt szüksége, ezért a legkülönbözőbb eszközökkel kényszerítette térdre a saját népét is. Mózesben egyidejűleg látta a potenciális ellenfelet, de a szövetségest is. Még nem dőlt el a játék. Ezért egyre több munkát adott ki a hébereknek, akiknek így semmi idejük nem maradt a fejlődésre. Egyik alkalommal, éppen az aktuális istentisztelet ideje volt, de az egyik héber munkás még nem végzett a rá kirótt feladatokkal, és a munkafelügyelő nem engedte el, hanem korbáccsal kényszerítette a munka folytatására. Mózes ezt hírül véve megölte a munkafelügyelőt. Mózes nem akarta megölni az egyébként ő alá tartozó embert, éppen csak meglegyintette. Mózes először szembesült saját erejével. Akkor döbbsent rá, hogy a kezéből kiáramló energiával nemcsak gyógyítani, hanem ölni is lehet. A fáraónak azonban kapóra jött az eset, hogy megszabaduljon Mózesről. Attól tartva, hogy Mózes fellázítja a népet, halálbüntetést rótt ki rá. Többünk tanácsára Mózes a pusztába menekült. Még nem jött el az

idő. A héber nép felkészületlen volt, nem álltak volna ki Mózes mellett. „*A fáraók ritkán élnek sokáig, a halált követő zűrzavart felhasználhatod terveid megvalósítására.*” Így hangzott a javaslatom. Ebből a jóslatból a ritkán jött be. A fáraó haláláig még negyven évet kellett várni.

Az egyiptomi főpapok körében többen voltak olyanok, akik az egyistenhitet támogatták és ráéreztek, hogy a természeti erők fölött álló entitások (pl. Napisten) nem a legmagasabb Istent testesítik meg, bár azt képviselik számunkra. Mivel beavatódásom körülményei ismertek voltak, vagyis, hogy valóban túléltem egy igazi kígyómarást, Mózes segítségével azonban titokban maradt, így komoly tekintélyem volt a főpapok egyes körei előtt. Mások a kígyó méregfogának eltávolítása után maratták meg magukat, így számukra a túlélés nem volt kérdés. Ők így valószínűítették meg a kígyóval való egységet. A járható út azonban az volt, hogy a jelölt a kígyó mérget fokozatosan egyre növekvő adagokban adta be magának, és így természetes immunitáshoz jutott. A túlélés titkát azonban mindenki megőrizte magának. Tanítványaim közé tartozott a fáraó első, legidősebb felesége Nofertari (nem tévesztendő össze Nofertivel), aki titokban szintén a héberek Istenének híve lett. Megígértem számára, hogy átsegítem a Holtak Birodalmán (duat, a buddhizmusban bardó, köztes létsík) az Öröklétbe, hogy soha többet ne kelljen inkarnálnia. Sajnos ezen ígértem valóra váltásához több ezer évet kellett várnia.

Mózes negyven évig élt a pusztában, és alaposan megismerte az ottani túlélési lehetőségeket. Egyik alkalommal egy csipkebokor tövében lelki gyakorlatot végzett (meditált). Ekkor olyan szintre került az elmélyedésben, hogy összeköttetésbe került rajta keresztül az Ég a Földdel (bevezette a Kundalinit a szahaszrárba). Ekkor az embert olyan fény veszi körül, mintha körülötte minden égne, és megjelent neki Isten, mint Atman (Önvaló). Az Atman, aki ő maga, mint Isten része. Ez Istennek a JHVH megvalósítása. A „vagyok, aki vagyok” azt jelenti, aki valójában vagy. Atman vagy. Ez az önmegvalósítás. Aki az Önvalót megvalósította, az a továbbiakban az Önvaló által vezetetten él. Erre vártam én is, amikor a kígyómarás következtében haldokoltam, de nekem nem jelent meg. Helyette az egyiptomi istenek vonultak el előttem, de felismertem, hogy ezek csupán programok (ösképek) az elmében. Ebből jöttem rá, hogy más utat kell követnem, ha valóban Istent akarom szolgálni.

Mózes tehát tudta, hogy eljött az idő, és visszatért Egyiptomba. A fáraó közben meghalt, és másik fáraó követte, aki már nem ismerte Mózeset. Mózes most már felismerte, hogy az autonómia nem megoldás, ki kell vonulnia Egyiptomból. Mikor a fáraó nem engedett, akkor kezdődött a mágusok harca Mózes, az őt titokban támogató egyes főpapok, valamint a fáraót, és a hagyományos hitet támogató főpapok között. Ez a fáraó már nem rendelkezett II. Ramszesz erejével és intelligenciájával, és a főpapok befolyása alá került. A mágusok harca során mindkét oldal a köztes világ erőit mozgatta. Csodák valójában csak addig vannak, amíg meg nem értjük őket. Itt arról volt szó, hogy bizonyos természeti jelenségeket Mózes tudatosan fordított Egyiptom ellen, hogy elérje a célját. A főpapok nem tudták elhárítani a csapásokat, de meggyőzték a fáraót arról, hogy ezeket nem Mózes rendkívüli képességei okozzák, hanem a nép engedetlensége miatt haragszanak az istenek. Végül Mózesnek nem maradt más választása, mint az életenergia megvonása, amit ő válogatás nélkül akart végrehajtani. Mint említettem Mózes ekkor még nem állt folyamatos kapcsolatban Istennel, ezért nem minden tervét támogattam feltételek nélkül. Végül arról győztem meg, hogy tervét szelektíven hajtsa végre: *„Ha megvonod az életenergiát, akkor először a betegek és az öregek halnak meg. Ezt senki sem fogja a te Istenednek tulajdonítani. Ha viszont csak kiválasztott személyek halnak meg, akkor látni fogják, hogy a te Istened a halál ura.”* Anubisz a halál istene nagy tiszteletnek örvendett az egyiptomiak körében, mert mindenki tartott tőle. Így született végül az a megoldás, hogy az első született férfiak (és hím állatok) haltak meg. Ennek hatására a fáraó engedni kényszerült.

Mózes azonban elvégzett még egy varázslatot. Mégpedig azt, hogy az egyiptomiak a kivonulás előtt „önszántukból” megajándékozták a hébereket arannyal és ezüsttel. Így Mózes lényegében kifosztotta Egyiptomot. Emiatt vált olyan sürgőssé a kivonulás, hogy még a kenyér megkelését sem várták meg (ebből lett a kovásztalan kenyér ünnepe), hanem még az éjszaka leple alatt elindultak. Mintegy 600 család indult el, ami 5-6 ezer embert jelentett (ez felért egy akkori hadsereggel, de kétharmad részük asszony és gyermek volt, lévén többnejűség és egy férfinak több asszonya volt). Amikor a fáraó hírül vette, hogy minden aranyat és ezüstöt elvittek, akkor indított utánuk egy csapatot, azzal a feladattal, hogy hozzák vissza az

eltulajdonított kincseket, őket pedig élve vagy halva. A zsidók menekülése a Vörös-tengeren való átkeléssel ért véget. Valójában nem a Vörös-tengeren keltek át, hanem a vele szomszédos lápos területen (Sás-tenger). Ha megnézzük térképen, akkor jól látható, hogy a Vörös-tenger északon két ágra válik szét. A keleti ág virtuális meghosszabbításában helyezkedik el a Holt-tenger, ami egykor még a Vörös-tenger része volt. Mózes idejében a Vörös-tenger két ága között egy lápos terület terült el, ezt hívták Sás-tengernek. Dagálykor ezt a területet teljesen elborította a tenger, ami apálykor visszahúzódott és láthatóvá vált egy gázló, amit Mózes jól ismert.

Beesteledett és az üldözők letáboroztak, gondolván, hogy reggelig úgysem történik semmi, az állatoknak és az embereknek is pihenniük kell. A zsidók pedig a tenger és az üldözők közé voltak szorítva. Mózes tudta, hogy a gázló kb. hat órán keresztül szabad, de ha túl korán indulnak, akkor még az őket üldözők is át tudnak kelni. Mózes ébren volt és figyelt, amikor jelt kapott, a holdfény egy meghatározott szögben rávilágított a kibukkanó gázlóra, tudta, most van itt az idő. Mindenkit riasztott, és ellentmondást nem tűrve áthajtotta az embereket a gázlón. Ez azt jelentette, hogy pár óra leforgása alatt hater embernek kellett átkelnie a gázlón állatokkal együtt. Mikor az üldözők feleszméltek a gázló még szabad volt, és utánuk vetették magukat. Közben azonban jött a dagály, és a víz elnyelte az egyiptomi sereget. Mózes zsenialitása abban is megnyilvánult, hogy pontosan ismerte, és használni tudta a természeti jelenségeket.

Számomra a Mózes-sel való kapcsolat a zsidók kivonulásával itt az anyagi világban véget ért. Ez azonban nem jelentette a szellemi-spirituális kapcsolat végét. Én Egyiptomban maradtam, és részt vettem annak a csoportnak a megalapításában, amely sokkal később, az isteni tervnek megfelelően, fogadta Máriát és Józsefet a kis Jézussal.

A hívők gondolkodás nélkül elhiszik, a hitetlenek pedig kétségbe vonják Mózes csodatételeit. Mózes negyven évig vándorolt a pusztában a népével. Ennek során számtalanszor felhasználta azokat a túlélési trükköket, amelyeket saját pusztában töltött évtizedei alatt tanult. Tudása az önvalóval való kapcsolatából fakadt, de ezen kívül segítettek a köztes világ erői és az angyalok is. Mózes a Sás-tengerben élő egy bizonyos növény termésével táplálta a népét, amit a szél szállított el hozzájuk, ez volt a manna. A magvakat porrá lehetett

törni, és abból kenyeret sütni, hasonlóan a gabonafélékhez. Ám a magvak könnyen bemolyosodtak, és a kukacok a melegben hamar kikeltek, ezért azt nem lehetett sokáig eltartani.

Ahogy Mózes tisztult egyre inkább az Istennel való kapcsolat töltötte ki az életét, és egyre távolodott a mágiától. Teljes tudatlanságra vall pl. azt hinni, hogy egy egyiptomi mágusi kiképzésen átesett személy összetéveszti isten megjelenését egy piros bogyós gyümölcsöt termő bokorral, ami gázokat termel és magától meggyullad (a jelenség magyarázatára vannak ilyen tudományos elképzelések is). Az első Sínai hegyen való tartózkodása alatt Mózes megkapta az isteni törvényeket, amelyek nem voltak azonosak a jelenleg ismert tíz parancsolattal. Mózes a kozmikus törvényeket kapta meg. Mivel azonban a nép közben egy aranyborjút kezdett imádni, Mózes összetörte a kőtáblákat, és ismét felment a hegyre, hogy más törvényeket hozzon a népnek. Így született a tízparancsolat. Mózes a második Sínai hegyen való tartózkodása után már folyamatosan Istentudatban maradt.

A Frigyláda (nem csak) a kőtáblák őrzését szolgálta. Ez egy olyan eszköz volt, amelynek a segítségével a természeti erőket lehetett irányítani. Ennek segítségével Isten irányítása alatt, Mózes vezetésével a zsidók a pusztában meg tudták volna teremteni a Kánaánt, és nem kellett volna más nép földjét erőszakkal elvenniük. Valójában azért vándoroltak negyven évig, hogy felnőjenek ehhez a feladathoz, ami nem sikerült. Így végül Isten megengedte nekik, hogy megszálljanak egy országot, amelyért azóta is harcolnak. Mózes tehát azért nem mehetett be a földi Kánaánba, mert tudta, hogy nem ez az! Isten nem földi Paradicsomot ígért, hanem Isten országában ígért helyet a számukra, ha követik a törvényeit. A földi Paradicsomnak a pusztában kialakított országban csak átmeneti szállásként kellett volna létrejönnie, ahová az utolsó inkarnációra képes lelkeket irányítják az égi vezetők.

A mózesi tanítás lényege

Mivel Mózes a kozmikus törvényeket nem tudta átadni a népnek, ezért a tíz parancsolatot kapták meg útmutatásképpen. Mózes ezen kívül részletes törvénykönyvet dolgozott ki, amivel szabályozta isten és az ember továbbá az ember és ember közötti kapcsolatokat

is. Ezek a törvények a zsidók körében máig érvényesek (más kérdés, hogy nem feltétlenül mindenki tartja be). A törvények kitérnek táplálkozási, szexuális, házassági, gazdasági, büntetési stb. területekre is. A törvények betartatására Mózes bírákat nevezett ki, akikhez vitás esetben fordulniuk lehetett a feleknek. A törvénykönyvet az ószövetség tartalmazza. Ez Mózes exoterikus tanítása.

Maga a Tóra (Törvény) írásos formában jóval Mózeset követően jött létre. Tartalmazza az ószövetségben ismertetett Mózes öt könyvét (amelyeket Mózesnek tulajdonítanak), továbbá az olvasás szabályait (Masora) és a hozzáfűzött magyarázatokat (Misna). A legújabb kiegészítés (Gemara) a Misnával együtt alkotja a Talmudot. A keresztények az ószövetségben leírtakat teljesen elfogadják a Szentírásuk részének. A Tóra és a Talmud olyan szövegeket is tartalmaz, amelyeket a zsidók Mózesnek tulajdonítanak, de eredetük vitatott, és szájhagyomány útján maradtak fenn. Ezeket a szövegeket a keresztények nem fogadják el szentírásnak, sok előírást már Jézus is kritizált, mivel dogmává merevített szabályokká váltak. Napjaink keresztényei valószínűleg nem is ismerik ezeket, mivel más vallásúak nem tanulmányozhatják őket. Itt szeretném megjegyezni, mielőtt a rabbik megátkoznak, hogy előző életemben voltam izraelita, tehát nem követtem el szentségtörést, amikor a Tórát és a Talmudot tanulmányoztam. Mindazonáltal nem áll szándékomban ezekről értekezni, és nem feladatom ezek megtisztítása sem.

Kevéssé elterjedt Mózes ezoterikus tanítása, amely a kabbala hagyományaiban maradt fenn, ami eredetileg szájhagyomány útján terjedő, titkos tanítás volt, és jelenleg is csak hiányosan hozták nyilvánosságra. Nem véletlen, hogy az izraeliták féltve őrzik ezt a titkot, hiszen ennek a tudásnak a felhasználásával közvetlen kapcsolatba lehet lépni isten különböző aspektusaival. Mivel azonban titok a valóságban nem létezik, így minden szükséges tudást megkap az, aki isten szolgálatra elhivatott.

A Kabbalának csak az elméleti része létezik közzétett formában. Első a teremtésre és annak törvényeire (Beresit) vonatkozik és a Sefer jecira tartalmazza. A második rész isten lényege és megnyilvánulási formái (Merkaba) a Zaharban található meg. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy ezek a tartalmak misztikus spekulációk, jó részük az ember elme-tudatosság állapotában megalkotott elképzelései istenről és a teremtésről. Kedvenc történetem az angyalok buká-

sáról szóló magyarázat, amely olyan mélyen bevésődött egyesek tudatába, hogy képtelenség onnan kiverni. Pedig a történet egy gyermek elképzelés a duális világ keletkezéséről.

A 72 szent istennév Mózes II. könyvének 14. 19-21 verseiben lett elrejtve (természetesen csak a héber írásjelekkel írt változatból lehet ezt visszafejteni). Ezek a nevek isten 72 tulajdonságát, erejét adják meg, együttesen a Krisztuserőt képviselik. Ezek közül két-harmaddal kell rendelkezni ahhoz, hogy valakit isteni inkarnációnak lehessen tekinteni, aki felével rendelkezik, azt rész-inkarnációnak tekintik (pl. Jézus) és aki legalább egy-harmaddal rendelkezik, az isteni küldött (pl. Mózes). Meghatározott feltételek között aktiválni lehet egy-egy erőt megfelelő célok elérése érdekében.

A kereszténység és az iszlám

Látomás Mohamedről, Allah prófétájáról

Mivel korábban nem volt olyan inkarnáció, amelyet iszlám vallási közösségben töltöttem volna el, nem volt kapcsolatom sem Mohameddel, sem valamely követőjével. Nem elég ugyanis a Szentírás írott formájának tanulmányozása. Ha valódi tudásra akarunk szert tenni, akkor a kinyilatkoztatást kérjük meg, hogy olvassa szí-vünkbe a tanítást. Így az angyalokhoz, mint közvetítőkhöz fordultam, hogy vezessenek el ahhoz a személyhez, aki a Koránt kinyilatkoz-tatta. Mindig meghajoltam az előtt a személy előtt, akitől a tanítást kértem, így különböző próbatételeket követően, mindig meg is kap-tam azt. Történt pedig ez a látomás az Úr 2015. esztendejében földi időszámítás szerint.

*

Mesterangyalom Mohamed próféta elé vezetett, aki a Mennyeek Országának egy hatalmas birodalmában az angyalok vezetésével él és taníttatik. Illően meghajoltam előtte, és előadtam a kérésemet:

– „Uram, Te az igazság ismerője vagy, aki kinyilatkoztattad az embereknek a Koránt. Kérlek Téged, ajándékozz meg engem eme Szentírás tudásával és megértésével.”

– „Te az Úr Jézus Krisztus tanítványa vagy, a legbizalmasabb tudás ismerője, mi dolgom veled? Tanításaink a hitetleneknek szólnak, ugyanarról, és összhangban vannak egymással.”

– „Uram, a követőid összezavarták az emberek elméjét, és nem látják tisztán az igazságot!”

– „Nekem nincsenek követőim. Nézz szét a birodalmamban! Egy lelket sem találsz.”

És valóban, a Mennyeek Országá eme birodalmának egyetlen lakója volt: Ő maga. Ekkor a Mennyei Atya hangját hallottuk:

– „Imé, egy fénysugarat bocsájtok ki magamból, ami bevilágít pokol tornácára, aki vágyik a tanításodra, ide jut legott.”

És láttuk a fénysugarat, amely rettenetes erővel beléhasított vala a sötétségbe, amint a villám hasítja ketté az eget, és egy pillanatra

fényes nappal lesz még éjszaka is... Egy hatalmas asztrális tengert láttunk, amelyben lelkek fuldokoltak. Ez volt a fájdalom tengere, amelyben vér, könny és genny hullámozott. Azok kerültek ide, akiknek az érzelem testét kínzásokkal és megaláztatásokkal a felismerhetetlenségig szétverték a velük azonos hitet valló muszlimok. A kín-szenvedés hatására, személyiségüket teljesen feladva, elsüllyedtek a fájdalom tengerében. A többiek, akik a kínzóik voltak, ebből a tengerből ittak, és teljesen megittasulva tomboltak nem tudván magukról. Nemi vágyukat és agresszív indulataikat őrzöngve elégtették ki azokon, akit értek, mindegy volt felnőtt, gyermek, fiú, leány... Kielégülésükben sem találtak nyugodalmat, kegyetlenségüket csak tovább fokozta az áldozatok jajveszékelése, könyörgése és sírása... Nem ismertek kegyelmet, ütöttek-vágtak, élve boncoltak. De nem lévén halál, így mindenki túlélte azt. A szétvágott testek darabjai önálló életet éltek, és szanaszét futottak... Végül azonban mindegyik a fájdalom tengerében lelt átmeneti nyugodalmat.

Amint az isteni fény beléhasított vala a tengerbe, láttuk abból a lelkeket kiszállani, és a fénysugárba kapaszkodva a Mennyegek Országába kerülni. Már előttünk álltak, lehettek vagy százan. Újra szózatot hallottunk az égből:

– „*Ímé, a tanítványaid.*”

Ezek után leültek egy félreeső helyre, ahonnan mindent láték és hallék, de kívül valék a tanítványok körén. A tanítványok közül valaki megismeré Mohamedet, és néhányan leborulának Őelőtte. A többség azonban, amint magához tére a megszeppenésből követelőzni kezdett:

– „*Ha te vagy Mohamed, akkor adj ennünk és innunk! Nincs hol álomra hajtani a fejünket! Nem ezt ígértétek nekünk a Mennyegek Országáról! Azt mondtátok ott nem lesz hiány semmiben, és minden megadatik nekünk a szenvedéseink fejében.*”

Mohamed csitíttgató őket, és türelmüket kérte, ám sokan az öklüket rázták felé. Mikor kicsit elcsendesedtek Mohamed magyarázni kezdte nekik a teremtés törvényét, miszerint meg lehet tanulni, hogyan teremtsen meg mindenki magának azt, amire szüksége van. Minderre a végtelen szeretet energiát felhasználva lehet szert tenni. Sokaknak azonban csak a tanulás szó ütötte meg a fülét, amin ismételtén felháborodának. Mohamed az Úrhoz fohászkodék kérve, hogy csillapítsa a tömeg éhségét és szomjúságát. És ímé, a kövek kenye-

rekké váltak, és a sziklából víz fakadt. Ám ez sokaknak nem vala elég, megrohamozák a gyümölcsöktől roskadozó fákat. Összeta-posták, ami a fákról lehullott, tépdesték a fák ágait. Szétdobálták a gyümölcsöket, mintegy labdának használva azokat. Miután megelégedének ismét követelőzni kezdtek:

– „*Mi ez a kietlen pusztaság, ahol se sátor, se ház, ahol pihenhetnénk? Ez lenne a Mennyeek Országá? Hová hoztál bennünket? El akarunk menni!*”

Mohamed közben egy fa alatt imádkozék.

– „*Legyen meg Allah akarata rajtatok. Kértetek, és adatik néktek.*”

Az angyalok kinyitották a kaput, és a tömeg kitódult rajta, vissza, ahonnan jöttek. Néhányan azonban ott maradának, leülvén a föbe, és várakozának. Ekkor Mohamed elkezdte őket tanítani az angyalok útmutatása szerint.

Kiegészítések:

1. A szívbe olvasott tanítás alatt azt kell érteni, hogy a tanítvány nyitott szívvel, kikapcsolt elmével fogadja be azt. Ha az emberek az elméjükkel tanulmányozzák a Szentírást, akkor csak a szavak jelentésébe kapaszkodnak, ami mindenki számára más, és összevesznek az értelmezéseken. A szívbe olvasott tanítás mindig a szavak mögötti gondolat (amely teljesen tiszta) megértését jelenti.

2. A Mennyeek Országának az alsó szintje még nem egy homogén birodalom, hanem országokra, városokra tagolt, hasonlóan, mint a Földön. Ide a vonzódásaiknak és a tudatossági szintjüknek megfelelően irányítva azok a lelkek kerülnek, akik követtek bizonyos vallási előírásokat. Valójában ez egy átmeneti hely, ahol a lelkek továbbképzésben részesülnek, és az igyekezetüknek, vonzódásaiknak megfelelően visszaszülehetnek a Földre, továbbhaladhatnak a Mennyei Birodalmak felé, vagy visszatérhetnek a bardóba („pokol”).

3. A továbbképzés során az isteni Törvényekre tanítják a lelkeket a kiválasztott tanítók az angyalok és megvilágosodást elért szentek útmutatásai szerint.

4. A látomás azért íródott régies stílusban, hogy érzékelhető legyen, ez egy másik dimenzió, ahol az idő másképpen működik.

5. A látomás valódiságáról jelet kértem. A jel az volt, hogy a látomást követően semmilyen irányban nem tudtam megmozdítani a

nyakam egy napig, a legapróbb mozdulat is hasogató fájdalommal járt. Másnap, mikor leültem meditálni a fájdalom okán, jelezték számomra, hogy mindazt, amit láttam, kizárólag a Mennyei Atya akarta, és az angyalok útmutatása szerint tehetem közzé, semmit hozzá nem tehetek, és el sem vehetek belőle. Mikor ezt tudomásul vettem és elfogadtam, akkor a fájdalom és a nyakmerevség is azonnal elmúlt.

Mohamed élete és személyisége

Mohamed az 570-es években született Mekkában és 632 Jun. 8-án halt meg. A hagyomány szerint születése és halála ugyanarra a napra esik, ám ez nem bizonyítható (lévén, hogy a születési dátum esetén még az évszám sem pontosan ismert). Családja anyagi helyzetéről eltérőek a vélemények, egyesek szegénynek, mások tehetősnek írják le. A hagyomány szerint az ószövetségi Ábrahám közvetlen leshármazottjának tekintik. Abban egyetértenek, hogy Mohamed korán árvaságra jutott (6 évesen) és ettől kezdve családtagjai nevelték. Először nagybátyját kísérté kereskedelmi útjain, majd 25 éves korában egy gazdag kereskedő 40 éves özvegyének szolgálatába állt, akit nőül is vett. Így a leggazdagabb mekkai kereskedők körébe került. A karavánok vezetőjeként sokat utazott és sokféle kultúrával ismerkedett meg. Mohamed útjai során megismerkedett a zsidó, keresztény és zoroaszter tanítások szájhagyomány útján terjedő változataival, amelyek nagy hatást gyakoroltak rá. A tanításokat kiváló memóriája révén jegyezte meg. Mivel írástudatlan volt, ezeknek a tanításoknak az írott változatait biztosan nem tanulmányozhatta.

40 éves korában megjelent neki Gábriel arkangyal és látomásban részesítette. A látomásról így számol be az életrajzírója:

„Aludtam – meséli maga Mohamed –, mikor Gábriel egy jelekkel teleírt selyemkendőt hozott, és mondá: 'Olvasd' S én szólék: 'Nem tudok olvasni.' Ekkor rám szorítá a kendőt, hogy azt gondoltam, meg kell halnom, majd elengedett és ismét szóla: 'Olvasd!' Mikor ismét azt mondtam, nem tudok olvasni, ismét befedett a kendővel, hogy csaknem elszállt belőlem a lélek, és azután ismét elengedett és megismételte a parancsát. Most félelmemben, hogy ismét úgy cselekszik velem, mint korábban, azt kérdeztem, mit kell olvasnom, és ekkor így szóla: 'Olvass uradnak nevében, ki vérrögéből teremté az embert,

olvasd, hogy urad a legkegyelmesebb, ő az, ki tollal megtanítá az embernek, mit az nem tudott.' Olvastam hát, és Gábiel magamra hagyott. Erre felébredtem, és úgy éreztem, mintha szívembe írták volna ezeket a szavakat. Kiléptem a barlangból és a hegy közepén álltam, égi hangot hallottam ekkor, nekem kiáltott. 'Mohamed! Isten küldötte vagy, én vagyok Gábiel.' Megálltam, néztem felé és nem mozdultam sem előre, sem hátra. Majd elfordultam tőle, de bármerre is vetettem pillantásomat, mindig magam előtt láttam. Álltam, anélkül, hogy lépést tettem volna előre vagy hátra ... míg az angyal eltávozott, azután hazatértem családomhoz."

A kinyilatkoztatások, amelyeket a hagyomány Gábiel arkangyalnak tulajdonít, a Koránban kerültek összegyűjtésre, amely Mohamed halála után kb. 30 évvel nyerte el jelenlegi formáját. Mohamed életére, tanításaira, csodáira vonatkozó történetek azonban csak kb. 150 évvel halála után kerültek feljegyzésre a szájhagyomány útján terjedő elbeszélések alapján.

A látomást követően Mohamed Mekkában kezdte el terjeszteni a tanítást, de többnyire elutasításra talált. Híveinek egy csoportja kivándorolt, őt magát (és családját) pedig kiközösítették. 619-ben felesége és nagybátyja is elhunyt, akik hű hitbéli támaszai voltak. Ezt követően egy látomásában az angyalok és a dzsinnek behódoltak neki, és a Mennyeek Országában is megfordult. Elhatározta, hogy kivándorol Mekkából, így kapóra jött neki, hogy meghívták Medinába, békéltetőnek. Tanításait később itt teljesítette ki. Miután a békéltetés során lecsendesítette a törzsi viszálykodást, a medinaiak (a zsidók kivételével) elfogadták politikai és ideológiai vezetőjüknek. Ezzel kezdetét vette egy új államszervezeti forma kialakítása, ami a vallási közösségen alapult. A medinaai zsidók egy részét, akik ellenálltak ennek a szerveződő államformának, száműzte és vagyonukat lefoglalta. A medinaiaknak megengedte, hogy kifosszák a mekkai karavánokat. A mekkaiak közben sereget szerveztek az őket kifosztók ellen, de a medinaiktól vereséget szenvedtek. Egy év múlva viszont a mekkaiak győztek, de Medinát nem tudták bevenni. Mohamed ezt követően a még Medinában tartózkodó zsidó férfiakat (kb. 600 személyt) árulás vádjával kivégeztette, és családjukat rabszolgává tette. 628-ban 10 évre fegyverszünetet kötött Mekkával, azzal a céllal, hogy rendszeresen Mekkába zárándokolhasson. Két év múlva azonban tízezer fős sereggel indult ellenük, mondván, hogy a

megállapodás valamely pontját nem tartották be a mekkaiak. Ekkor a mekkaiak behódoltak és hozzájárultak a tanai terjesztéséhez, ő pedig csupán néhány embert végeztetett ki. Azokat, akik nem tértek át a muszlim vallásra egy év múlva kitiltotta Mekkából. Győzelmei hírére az arab törzsek sorra meghódoltak előtte. Mivel az arab törzseket egyesítette, így már nem lehetett egymás rovására terjeszkedniük, és egymás kifosztásából gazdagodniuk. Ekkor meghirdette a hitetlenek elleni szent háborút (a dzsihád), ami a keresztény oázisok elleni harcokkal vette kezdetét, majd a Bizánci Birodalom felé irányult, de ennek meghódítását, és a világbirodalom kialakulását Mohamed már nem érthette meg.

A csupasz történelmi tények kevésbé alkalmasak arra, hogy objektív képet kapjunk Mohamed személyiségéről. Mohamed életrajzírója egészen más képet tár elénk.

- Igazságos (mind a szegényeket, mind a gazdagokat az elkövetett bűn súlya szerint az iszlám törvénykezés alapján büntette).

- Erkölcös (az iszlám erkölcsi előírásait önmagára nézve is alkalmazó, a gonoszsgot jósággal viszonzó).

- Toleráns (az ellene elkövetett sértésekkel szemben; csak Allah-hal és az iszlámmal szemben elkövetett sértéseket torolta meg).

- A fejlődés, a tudomány és a civilizáció támogatója. *(Megjegyzés: egy tudatlan, barbár népet, akik rablásból, fosztogatásból éltek, a legegyszerűbb higiéniai szabályokat sem ismerték, a nőket élve eltemették, a lánysecsemőket megölték, emelt fel a középkorban olyan szintre, amely a maga korában messze előremutató volt minden területen).*

- Kiemelkedő tanító. *(Megjegyzés: bár maga írni-olvasni nem tudott, de az irodalmi nyelvet kiemelkedően alkalmazó prédikátor, szónok, író, aki kitűnően értett az emberek nyelvén, és meggyőző erővel adta át a tanításait).*

- Békét kereső és megbocsájtó (könyöröltes a nőkkel, más vallásúakkal, bálványimádókkal, szegényekkel, más népekkel, állatokkal stb.)

- Szeretetet sugárzó (jóságos, kedves, illemtudó, mások megsértését kerülő, jó kedélyű, közvetlen felnőttekkel és a gyermekekkel).

- Gyengéd és kedves társ. *(Megjegyzés: 14 felesége volt, többségében politikai-gazdasági érdekházasságokból eredően, köztük volt egy kedvenc, akit talán társként szeretett, mindenesetre a*

karjaiban halt meg; halála pillanatában kiadott utasításai a nők jogainak megerősítésére vonatkoztak).

- Jó ízlésű, a szépet szerető és arra ösztönző (mindig adott a külsejére, ruházatára, a személyes tisztaságra és kulturált megjelenésre).

- Rendszerető és a rendet megkövetelő (ez mind személyes életében, mind társadalmi munkásságában megfigyelhető; hivatalnokait is erre ösztönözte, városait tudatos építészeti megoldásokkal tervezte élhetővé; védte a környezetet).

A fentiekből kitűnik, hogy Mohamed tudatosságában, erkölcsi és értékrendjében magasan a kortársai felett állt. Kiemelkedő politikai és vallási vezető volt, államalapító, népének törvényt adó. Súlyt helyezett a test és a lélek harmóniájára és egyensúlyára. Az előbbi a testápolásban, a testi örömök élvezetének szabályozásában, a test edzésében, utóbbi pedig az iszlám vallás gyakorlásában nyilvánult meg.

Magyarázatok:

1. Mohamed tevékenységének korrekt megítéléséhez mindenképpen szükséges annak a kornak az ismerete, amelyben élt. Ne feledkezzünk meg róla, hogy az ókorban a hadifoglyok rabszolgaként történő értékesítése teljesen elfogadott eljárás volt. Sőt a rabszolga kereskedelem kb. a X. századig Európában is a virágkorát élte. Az USA-ban, és ezzel együtt az egész világon, csak az újkorban (1865-ben) törölték el. Éppen ezért Mohamed a kor szokásai szerint járt el, amikor a zsidó hadifoglyokat eladta rabszolgának. Más kérdés, hogy ez őket hogyan érintette.

2. A muszlimok véleménye szerint Mohamed csak akkor alkalmazott erőszakot, ha megtámadták, és erőszakkal nem térített. Hogyan tudnánk azonban másképpen értelmezni pl. azt a tényt, hogy tízezres sereggel Mekka ellen vonult, miközben fegyverszünet volt érvényben? A mekkaiak nyilván végiggondolták, hogy nem érdemes meghalniuk a régi (bálvány) isteneikért, ha cserébe jólétet és békét biztosíthatnak maguknak. Mohamed Medinában már bizonyította vezetői rátermettségét, így a mekkaiak joggal remélték, hogy a Medinában teremtett virágzó gazdaság rájuk nézve is érvényes lesz. Ne feledjük el, hogy Európában még ezután jött a sötét középkor az inkvizíciójával, a keresztes hadjárataival, amelyek az erőszakos

hittérítésről is szóltak. Az a tény, hogy Mohamed hódító háborúkkal a többi nép rovására akart terjeszkedni, hogy saját népét gazdagítsa, a keresztény Európában a 18-19. századig nyíltan elfogadott volt (vö. gyarmatbirodalmak), és napjainkban álszent módon (gazdasági, pénzügyi, politikai befolyásolással) máig elfogadott. Vagyis Jézus szavaival élve az vesse Mohamedre és a muszlimokra az első követ, aki büntelen közültek.

3. Ha Mohamedet össze akarjuk vetni más kiemelkedő vezetőkkel, akkor vessük össze pl. István királlyal. István szintén egyesítette és letelepítette a vándorló, állattenyésztő, és nyugat fosztogatásából gazdagodó magyar törzseket, államot alapított a számukra, erőszakkal felvetette velük a kereszténységet, miközben ellenfeleit nyilvánosan kivégeztette, javaikat elkobozta, és a fél országot, akik ellenálltak, kiirtotta. Tette mindezt 400 évvel Mohamedet követően! Mózes-sel összevetve szintén hasonlóságokat találunk. Mózes vallásgyakorlási és világi törvényt adott a népének, és az új hazájuk meghódításához segítette őket, de az új hazába már nem léphetett be. Érdekes, hogy Mohamed is meghalt mielőtt a Bizánci Birodalmat meghódították volna. Letelt a feladatuk. A muszlimok Mohamednek köszönhetik az egyistenhitet, hasonlóan, ahogy a zsidók Ábrahámnak. A muszlimok számára tehát Mohamed az államalapító, a törvényalkotó, a vallási vezető, aki az új paradigmát, az egyistenhitet átnyújtotta, és mindezt egy személyben. Akkor ki lehetne számukra nagyobb, mint ő?

Leírnak egy történetet Mohamedről, amikor látomásában áthaladt a Mennyegek Országának különböző szintjein, ahol az angyalok és a dzsinnek (dzsinnek alatt a sötétséget, a kísértést megtestesítő erőket értik az iszlámban) meghajoltak előtte. Nos, dzsinnek a Mennyegek Országában biztosan nem lehetnek jelen. Létezik viszont olyan asztrál sík, ahová a dzsinnek bejáratosak, de ott nem angyalok vannak, hanem apszarák (tündérek), akiket még a védikus irodalom szakértői is gyakran összekevernek az angyalokkal. Mohamed látomásában találkozott próféta elődeivel, majd tovább emelkedett Allahhoz.

"Midőn Mohamed próféta csodálatos módon látogatást tett az egekben, sorra bejárta a hat alsó eget, és üdvözölte az ott tartózkodó próféta elődeit, Ádámot, Idriszt, Mózeszt, Ábrahámot és Jézust, aztán

feljebb szállt, és 'Allah az én népemnek ötven imádságot parancsolt naponként'. Én ezen parancsolat vétele után visszamentem és találkoztam Mózesrel. 'Milyen parancsolatot szabott Allah a te néped elé?' – kérde Mózes. 'Ötven imádságot rendelt' – felelék én. 'Menj vissza istenedhez – így szólt erre Mózes –, és mondd meg neki, hogy a te néped ennyit ki nem bír.' Visszamentem erre Allahhoz, és ő elengedte az imádságok felét. Ismét Mózeshez jöttem, és értesítettem őt. 'Menj vissza – szólott ismét Mózes –, és mondd meg istenednek, hogy néped még ennyit sem bír ki.' Visszamentem ismét Allahhoz, előadtam kérelmemet, és Allah így szólott: 'Ötvennel kezdtük, tegyük hát ötre, de most már nem változtatunk szavunkon.' Megint értesítettem Mózeset, aki engem ismét vissza akart küldeni istenemhez, hogy engedjen el még valamit; de én így szóltam hozzá: 'Már most szégyellem magam istenem előtt.' Így maradt meg a mindennapi öt imádság a mohamedánok vallásos kötelességének."

Jézus birtokolta az isteni erők 30-70%-át, ezért Isten részinkarnációjának tekinthető. Ezért jelenthette ki, hogy „*Az Atya és én egyek vagyunk*” továbbá „*Én mindannyitok szívében ott lakozom.*” Jézus tehát jelen van a legmagasabb mennyben, de kiterjed a próféták szintjére is. Ezzel szemben Mohamed (csakúgy, mint Mózes) küldött volt, aki az isteni erők 10-30%-át birtokolja. Akkor mégis kihez emelkedett Mohamed tudatossága a látomásában? Az **Allah** szót, az **AL-ILÁH** (‘az Isten’) szókapcsolatból származtatják (hasonló szavak a héber Eloah, az arámi Elah, és a szír Elaha). A szó istent általánosságban, tulajdonságok nélkül jelöli. Mózesnek az „***Az vagyok, aki vagyok***” tulajdonsággal mutatkozott be Isten, amely Jod-He-Vav-He betűkhöz rendelhető, amely az istenség harmadik neve, és magában foglalja a 72 isteni minőséget. Ez, az ember számára felfogható valóság, a Krisztus. A 72 minőséget úgy kell tekinteni, mint kapukat isten testén, amelyek közül bármelyiken (sőt egyszerre többön is) be lehet menni az Egységbe. Minél több kaput ismer valaki, annál jobban ismeri istent. Ha egy kapun átjutott, akkor legyőzte azt az akadályt, ami őt elválasztotta istentől, de nem ismeri az egészet. Mózesnek isten kinyilatkoztatta mind a 72 minőséget, de Mózes sem ismerte valamennyit saját megvalósításaként. Mózes azért utasíthatta Mohamedet, hogy menjen vissza istenéhez, mert valószínűleg több kaput ismert, magasabb szinten valósította meg a Krisztuserőt.

4. Mohamed látomásait fizikai tünetek is kísérték. Ezek, a leírások alapján, megegyeznek a részleges kundalini aktivitás tüneteivel. Mivel azonban Mohamed nem ismerte a célzott jogagyakorlatokat, és mestere sem volt, biztosan nem érte el a legmagasabb megvalósítást ezen az úton. Ezt a halála körülményeiből következtethetjük ki. Muszlim életrajzírója azzal is hangsúlyozza Mohamed lelki nagyságát, hogy halála pillanatában még utasításokat adott követőinek többek között a nők jogairól, pedig a halálakor mindenki magára gondol. Nos, nem mindenki gondol magára. A hindu jógik, a krisnások, a keresztény szentek százai pl. tudatosan istenre gondolnak, és ezzel elérik, hogy istentudatban haljanak meg, így azonnal felszabadulnak, rájuk nem vonatkozik a végítélet napi feltámadás. Aki a halála pillanatában nem képes a választott istenaspektusra koncentrálni, annak kötődései vannak az anyagi világhoz, és visszatér oda. Mohamed az élete során megvalósított néhány isteni géniuszt, így azok kegyelméből nem inkarnálódott újra, mert további szolgálata, hogy az átmeneti létsíkokon (alacsony menny) vezetője legyen azoknak, akik az iszlám útján járva keresik a Legfelsőbbet.

Mohamed tanításának lényege

(Az iszlám szó jelentése: isten akaratában való megbékélés, muszlim: ki aláveti magát isten akaratának, muzulmánok: megbékélők)

Az iszlám öt (+1) oszlopa:

1. Saháda (hitvallás)

Egyedüli Isten Allah és Mohamed az ő prófétája. (Lá iláha ill Allah, Muhammad raszúl Allah.)

„Allah - Nincs más Isten csak Ő - az Élő, az Örökkévaló. Nem vesz rajta erőt sem szendergés, sem alvás. Övé mindaz, mi az egekben és a földön van. Ki az, aki az engedélye nélkül közbenjárhatna Nála? Ő tudja, ami előttük, és ami mögöttük van. Nem fogható fel semmi az Ő tudásából, csak amit Ő akar. Trónja átöleli az egeket és a földet, és megőrzésük nem terheli meg Őt. Ő a Magasságos, a Hatalmas.⁶¹”

⁶¹ Kor. 2.255.

A hitvallás az egyistenhit mellett, a keresztény imákban is megjelenik: „*Hiszek egy Istenben, a mindenható Atyában, Égnek és Földnek teremtményében...*”

2. Szalát (imádkozás)

A szertartást naponta ötször, meghatározott időpontban az istentisztelet részeként (mecsétben, imaházban) vagy akár otthon, Mekka felé fordulva hajtják végre. A szertartás Korán idézetek ismételtetéséből és leborulások sorozatából áll.

Az iszlám nagy jelentőséget tulajdonít Allah dicsőítésének, és a név recitálásának, mint vallásgyakorlási eszköznek. Ez a módszer jelenik meg a Krisna tudatúak vallásgyakorlásában is a Hare Krisna mantrában.

3. Szaum (böjt)

Ramadan havában (az iszlámban holdhónapok vannak) napkelte-től napnyugtáig étel, ital, szex tilos. Éjjel mindez megengedett az egyéb szabályok betartása mellett. A böjtölés során az iszlám alapelveit kell gyakorolni.

4. Zakát (szegényadó)

Mohamed idejében kötelező adó volt, manapság adományt illik adni a vagyoni helyzettől függően. Hasonló szabály volt (van) a zsidóknál, a kereszténységben tized, majd egyházadó formájában találkozunk adományadási kötelezettséggel, vagy illendőséggel. A muszlimoknál és a zsidóknál ez helyettesítette a szociális hálót.

5. Háddzs (zarándoklat)

Minden muszlim életében legalább egyszer Mekkába zarándokol a Kába szentélyhez a 12. hónapban (muszlim időszámítás szerint). A szentélybe beépített a kő, a hagyomány szerint, Ádámtól (egyes források szerint Ábrahámtól) származik.

6. Dzsihád (erőfeszítés, küzdelem)

Belső:

- spirituális

(belső, lelki erőfeszítés annak érdekében, hogy az iszlám előírásai szerint éljenek, legyőzzék belső akadályait, önmagukat tökéletesítsék).

Külső:

- intellektuálisan (szóban vagy írásban),

- gazdasági eszközökkel,

- fegyverrel.

A Koránban a következőket olvashatjuk erről:

„Küzdjetek Allah útján azokkal, kik véletek hadakoznak, de ne kezdeményezzetek ellenségeskedést. Íme! Allah nem szereti az ellenségeskedőket.”⁶²

A Korán értelmezők szerint a fegyveres harc csak ellenséges támadás esetén megengedett, és a támadás jellegétől függően kell a védekezést végrehajtani (pl. gazdasági támadás esetén gazdasági, intellektuális támadás esetén szellemi eszközzel). Tiltottak a részegítő italok, kábítószer fogyasztása; szerencsejáték, kamatszedés; sertéshús, nem Isten nevében levágott állatok fogyasztása; selyemruha, a férfiaknak arany ékszer viselete; az emberölés, a tolvajlás, a bálványimádás; továbbá a szex bármely formája házasságon kívül, és gyermeknemzéstől eltérő okból.

Miért visszalépés az iszlám, más vallásokhoz képest?

1. A tévedhetetlenség képzete

A Mohamed szerint a Korán érvényteleníti az összes többi szentírást. Ezt azzal indokolja, hogy mind Mózes törvényeit, mind pedig Jézusnak az evangéliumokban összegyűjtött tanításait a követők meghamisították. Ezzel szemben a Korán az egyetlen igaz, és hamisítatlan szentírás. A Korán tévedhetetlen, hiszen Mohamed isteni kinyilatkoztatásként kapta. (Mohamed előre kinyilatkoztatta az őt követő, alkalmasan kiválasztott vallási vezetők tévedhetetlenségét is.)

Megjegyzések:

- Mohamed, írástudatlan lévén, egyetlen zsidó, keresztény vagy egyéb szentírást sem olvasott, csak szájhagyományokra hagyatkozott, és ezekkel vetette össze azokat a kinyilatkoztatásokat, amelyeket ő kapott. Követői szintén nem értik mélységükben a más vallások szentírását, csak a külső megvalósítási formák alapján ítélik meg. Az igazság a sorok között elrejtve mindig ott van az értő fülek számára bármely torzítás esetén.

⁶² Kor. 2.190.

- Mózes a hegyen Istennel beszélgetett, Jézus hétköznapi tevékenysége közepette látta Isten cselekedeteit, Mohamednek pedig Gábiel jelent meg álmában(!), és látomása volt a Mennyegek Országáról. Ez alapján az a következtetés vonható le, hogy Mohamed nem volt folyamatosan istentudatban, legfeljebb a látomásai idején.

- A Korán fejezetei és versei időrendiségben és témában össze rendezetlenek. A későbbi kinyilatkoztatások vannak elől (medinai), a korábbiak hátul (mekkai), ettől eltekintve azonban sem rendszer, sem logika nincs benne. Vannak témák, amelyek többször is visszatérnek vagy ugyanúgy, vagy eltérően. Így a muszlimok számára sem derül ki, hogy a Korán mennyi ellentmondást tartalmaz ugyanarról a kérdésről. Márpedig a tévedhetetlenség és a következetesség kéz a kézben járnak. Példa erre Jézus fogantatása. A mekkai kinyilatkoztatás szerint Jézus az Úr Lelkétől fogant, a medinaiban pedig az szerepel, hogy Allahnak nincs fia, sem Jézus, sem más.

„Mondák a zsidók: Ezra Allah fia. S mondák a Keresztények: a Megváltó Allah fia. Ezt mondák szájaikkal. Ők azok mondását utánozzák, kik azelőtt tagadtak. Küzd velük Allah. Mily megátalkodottak ők!”⁶³ Ezzel szemben a valóság, ha Allah a legfelső teremtmény, akkor lélekben mindenki Allah gyermeke, csak a testét adja a fizikai anyja és apa.

- Ha az iszlám vallási vezetők is tévedhetetlenek, akkor vajon mi az oka annak, hogy számtalan irányzat alakult ki a történelem során az iszlámon belül? Ugyanaz, ami a keresztény irányzatok szaporodásának. A római pápák is deklarálták saját tévedhetetlenségüket, ám a tévedhetetlenség illúziója mindig szertefoszlik.

2. A dzsihad

Nagyon dicséretes, hogy kiemelik a spirituális dzsihad szükségességét. Bárcsak követendő példára találna ez a többi vallás követőinek körében is. Ezzel szemben az iszlám vezetők azt olvashatják ki a Koránból, ami a pillanatnyi érdekeiket szolgálja, és aszerint járnak el. *„S öljétek őket addig, hogy ne legyen több zaklatás, s hogy a*

⁶³ Kor. 9.30.

vallás Allahé legyen. Ha felhagytak (szándékukkal), hát ne legyen ellenségeskedés, csak azokkal, kik gonosztevők⁶⁴”

Megjegyzések:

- A Koránban a mekkai (időben korábbi) kinyilatkoztatások sokkal tisztábbak, hitelesebbek, mint a medinaiaiak. Érzékelhető, hogy Mohamed a családi, államfői teendők és a harcok mellett nem tudta a tudatosságát azon a szinten tartani, hogy saját egóját kiiktatva tisztán meghallja isten üzenetét, ezért a saját elmetartalom keveredett az angyali útmutatással. Az iszlámban eredetileg öt alapelv volt, a dzsihád később került az alappillérek közé.

- Az idézett verset úgy is értelmezhetik, hogy addig ölhetnek, amíg hajlandó lesz mindenki a muszlim vallás előírásait követni.

- Mohamed példája alapján a Korán szabályait úgy alkalmazhatják, hogy ha ők vannak kisebbségben, akkor eltűrik a más vallásúakat, de ha ők kerülnek többségbe, akkor kiirtják őket.

- A Koránt azért nem igazítják az időben folyamatosan változó feltételekhez, mert azt öröknek és megváltoztathatatlan vélik. Valójában azonban minden isteni kinyilatkoztatásnak vannak örök érvényű pontjai, és csak egy adott korban és időben, egy adott nép számára érvényes erkölcsi szabályai. A Koránban ezek összefolynak. Ezzel szemben világosan el kellene különíteni az örök törvényeket, és az erkölcsi szabályrendszert, mely utóbbi csak javaslat az adott vallásban való optimális fejlődéshez.

3. Az iszlám törvénykezés

„S megírtuk nekik benne (a Tórában): Életet életért, szemet szemért, orrot orrért, fület fülért, fogat fogért, a sebért megtorlást, s ki tartózkodik ettől, hát legyen ez néki kiengesztelés. Ki nem azáltal ítélt, mit Allah kinyilatkoztatott, hát ezek a bűnösök.⁶⁵”

⁶⁴ Kor. 2.193.

⁶⁵ Kor. 5.45.

Megjegyzések:

- Mózes törvénye: *a szemet szemért, fogat fogért*. Mohamed ezt a törvényt tette az iszlám törvénykezés alapjául. A *szemet szemért* elv a visszahatás törvényének működését mutatja be. A Törvény emberi beavatkozás nélkül így működik. De ez nem hatalmazza fel az embert arra, hogy istent játsszon. Ha ember ítél így, akkor azzal a karmáját szaporítja, és az egész társadalom egyre mélyebbre csúszik.

- Ez nem az örök törvény kategóriája, hanem egy erkölcsi szabály. Jézus azért írta felül ezt a szabályt, mert Isten látta, hogy az emberek félreértették. A karma kerekének megtörése csak szeretettel és megbocsájtással lehetséges.

A nők helyzete

A Korán a férfiak alá rendeli a nőket, bár Mohamed súlyt helyezett a nők jogainak tisztázására, és ez a saját korában előremutató volt.

Megjegyzések:

- A Korán egy bemerevedett dogmarendszerre vált, ami nem követi a jelen kor megváltozott feltételeit. Így a nők helyzete az iszlám országokban alig változott. Sőt ha változott, sok helyen hátrányosan (pl. a Korán nem írja elő a csadort vagy burkát, csak az illendő öltözködést, ezek tehát későbbi találmányok.)

- Szex csak gyermeknemzés céljából, és csak házasságon belül megengedett. A fogamzásgátlás tilos (a természetesek is). A férfiak csak házasságon belül elégíthetik ki nemi vágyukat, és mivel nem tanúsítanak önmegtartóztatást, így a nőknek minden gyermeket meg kell szülni, ha akarják, ha nem. Ez hozzájárul az emberiség túlszaporodásához, és a nők alárendelt helyzetének konzerválásához. A kereszténység is hasonló erkölcsi szabályokat ír elő, de be nem tartásuk nem eredményezi az adott vallásból való kirekesztést, mint az iszlámnál.

A hitetlenség definíciója, a bálványimádás

Az iszlám szerint a bálványimádás főbenjáró bűn, ami kizárást von maga után. Az iszlám szerint:

- hívő az, aki hisz az egyetlen istenben,

- a bálványimádók hitetlenek,
- bálványimádó az,
 - aki Allah mellé helyez más istent (pl. Szentháromság),
 - aki nem közvetlenül Allahhoz, hanem közvetítőkhöz fordul (pl. Jézus, Mária, félistenek, angyalok, szentek, megvilágosodottak, mesterek stb.),
 - aki ezekről bármilyen ábrázolást szentélybe, oltárra stb. helyez, ezekhez imádkozik,
 - aki állatokat, szellemeket stb. imád ábrázolva vagy ere-detiben.

Megjegyzések:

- Eszerint a definíció szerint, csak a zsidók és a muszlimok lehet-nének igazhitűek, a többiek hitetlenek. A zsidókat azért nem tekintik igazhitűnek, mert nem tartják magukat az iszlám vallási szabályok-hoz. Ezek szerint az iszlám az igazhitűséget nem az egyistenhit alap-ján, hanem a vallási szabályok betartása alapján értelmezi. Ezzel ellentmond önmagának: *„Az nem helyes, ha arcotokat kelet s nyugat felé fordítjátok, hanem a helyes, az ki hiszi Allahot, az Ítélet Napját, az angyalokat, az Írást, s a prófétákat, pénzt áldoz az Ő szeretetére rokonoknak, árváknak, inségben szenvedőknek, vándornak, kérege-tőknek, s felszabadítja a rabszolgákat, megtartja az imát s kötelező alamizsnát ad. S kik hűek egyezségükhöz, ha egyezséget kötöttek, kik a megpróbáltatásban, hányattatásban, s a nyomor idején állhata-tosak, ők azok, kik igazak, s ők azok kik számon tartják Allahot.”*⁶⁶

- Az alábbi idézettel igyekeznek alátámasztani a Korán szakér-tők, hogy Allahon kívül senkihez sem érdemes fordulni. *„Azok, kik-hez fohászkodnak Allah helyett, nem teremtenek semmit, s ők (is) teremtettek. Holtak, nem élők, s ők nem érzik mikor támasztatnak fel.”*⁶⁷ Ezt a mondatot Mohamed azokra értette, akiket az emberek szenteknek vélnek, noha nem azok. Az angyalokra, továbbá akik istentudatban távoznak (valódi szentek, megvilágosodottak) nem vo-natkozik az utolsó ítélet feltámasztása, mert ők élők, ezért nem kell őket feltámasztani. Ha Mohamed a mennyben találkozott Mózes-sel, Jézussal stb., akkor ebből következik, hogy ők nem halottak, hanem

⁶⁶ Kor. 2.177.

⁶⁷ Kor.16.20-21.

élők, ha pedig élők, akkor lehet hozzájuk kéréssel fordulni, mint közvetítőkhöz. Maga Mohamed is Gábielen keresztül kapta a tanítást. Megkérdeztem az angyalokat, szenteket, mit szólnak ahhoz, hogy az iszlám tiltja a segítségkérést tőlük. Szimplán azt felelték, akkor nem tudunk segíteni. Hát ez az oka, hogy szinte üres Mohamed mennyei birodalma!

- A dogmákhoz ragaszkodók jellemzője, hogy nem tudják a fogalmakat árnyalni. Nem tudnak különbséget tenni a bálvány és a szimbólum között. A más vallásúak a muszlimokat tekinthetnék bálványimádónak, lévén hogy ők egy kő (ti. a Kába kő) előtt hajlongnak. Számukra azonban a Kába kő egy szimbólum. Hasonlóképpen a hinduizmusban a tehén nem bálvány, hanem az Örök Törvény szimbóluma, a Krisna tudatban a murti nem bálvány, hanem maga a Legfelsőbb Úr, aki kiterjeszti magát a murtiba. Mivel mindent Isten teremtett, ezért semmire sem lehet azt mondani, hogy nem-isten. Minden Isten. Tiszteljük tehát egymás vallási szimbólumait, mint ahogyan szeretnénk, hogy a miénket tiszteljék mások.

- *“Lám! Kik tagadtak, s úgy haltak meg, hogy hitetlenek, azokra Allah, az angyalok, s az emberek átka együtt szálljon.”⁶⁸* Az én nevemben ne átkozzon senki! De szerintem az angyalok is kikérik maguknak, hogy a nevükben Mohamed megátkozta a hitetleneket. Milyen isten lenne az, aki a teremtményeit örök átokkal sújtja, még ha megtagadták is? Minden létezőnek lehetősége van addig tévelyegni, ameddig akar, és bocsánatot nyerni, ha felismerte a Mindenhatót. Az idézetből az derül ki, hogy Mohamednek nem jött át látomásaiból a reinkarnáció tanítása, ezért csak egy életben gondolkodott. Ez már eleve megkérdőjelezi kinyilatkoztatásainak hitelességét. A szellemi úton kapott információk mindig arról a szintről származnak, amelyen a médium a tudatosságát rögzíteni tudja.

- *„Nincs kényszer a vallásban. Bizony, megnyilvánul a helyes irány a helyteltentől. S ki tagadja a (hamis) istenségeket, és hisz Allahban, bizony megragadta a szilárd kapaszkodót, amelynek nincs szakadása. Allah, a Mindent Halló, Mindent tudó.”⁶⁹* Ahhoz képest, hogy a kinyilatkoztatás biztosítja, a kényszermentességet, elég kemény átkot kaptak szegény hitetlenek ugyanabban a fejezetben kb.

⁶⁸ Kor. 2.161.

⁶⁹ Kor. 2.256.

száz verssel előbb. Sőt Mohamed és követői nem riadtak vissza a fizikai kényszer alkalmazásától sem a történelem során.

- Mohamed a Szentháromságot úgy értelmezte, mintha Isten mellé még odahelyeznének két kiegészítő istent. Nem értette, hogy a hármasság, nem három istent jelöl, hanem az Egyetlen Isten három minőségét. Az iszlám a Szentháromság elvetésével a Szentlelket, isten női erejét (a Legfelsőbb Szeretetet, Legfelsőbb Fenntartót) tagadta meg. Ennek következtében az iszlámot isten női ereje nem támogatja. Erre érezhetett rá halál közelben, és ezért adott végső erőfeszítésével a nők jogait védelmező instrukciókat a követőinek.

- Mohamed jó szándéka megkérdőjelezhetetlen. Mivel Isten a szándékaink szerint ítél, és nem a tudatlanságunk alapján, ezért Mohamed máig kegyelmi állapotban van a Mennyek Országának bizonyos szintjén. Am Isten mindig lehetőséget ad arra, hogy tudatlanságunkat felszámoljuk, és ezért Mohamed nem léphet be Isten Országába, amíg az általa alapított vallás hiányosságai fennállnak. Továbbá, mivel Isten női erejének támogatása nélkül semmilyen teremtetett dolog tartósan nem állhat fenn, ezért „amit nappal építenek, leomlik estére, amit éjjel építenek, leomlik reggelre” (ezt természetesen isteni időskálán kell értelmezni).

Az iszlám nem tartalmaz olyan alapelvet, amely a többi vallások felhasználásával egyesített filozófiájából hiányozna. Mivel jelenlegi formájában kirekesztő és erőszakra hajlamosít, továbbá, amiért isten női erejét önmagából kizárja, az UKTM filozófiájába az iszlámból csak a belső dzsihád (folyamatos törekvés a belső öntökéletesítésre), és az iszlám szó eredeti jelentése, mint Istennek való teljes önmegadás, illeszthető be. Az iszlám ezoterikus ága, a szufizmus, teljes összhangban van minden más vallással, és az UKTM filozófiájával is.

A buddhizmus és a kereszténység összehasonlítása

Bevezetés

Előző életeim alapján mély szálak fűznek a buddhizmushoz. Jelen életemben nem iskolában tanultam a buddhista filozófiát, hanem sok évvel ezelőtt abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy egy buddhista úton megvilágosodott mester elfogadott tanítványnak. Az első feladat egy koan volt, amit, ha megválaszolok, közelebb kerülhetek a végső felismeréshez:

A paradoxon:

*„A csend lágyabb a víznél,
az üresség a gyémántnál is keményebb...
Az üresség lágyabb a víznél,
a csend a gyémántnál is keményebb...
Hátad mögé veted az egész világot,
ha ezt most megérted.”*
(wolzol)

Több év elteltével született meg a válaszom:

*„Puha üresség mélye ölbe vesz,
elrejt lágy csendet, semmi nesz...
Üresség gyémánt kemény üregét
a csend kongása törte szerte szét...
Az éji sötétség nesztelen osont,
tisztá fénné vált a horizont.”*

Mikor mesterem elé álltam a megoldással, rám nézett jellegzetes, átható tekintetével:

- Lehet, hogy ráéreztlél, de te nem tudod, mit írtál le!
- Nincs kizárva – ismertem el készségesen, mert sejtettem, hogy felfogóképességem határait meghaladja a válasz mélysége.

Ezt követően a Tiszta Fény természetéről beszélgettünk, mert tanítani csak azt lehet, akit valóban érdekel az Igazság, kövessen bármilyen vallást, vagy világnézetet. Mesterem szerint hiába ismeri

valaki Buddha tanításait, ha nincs személyes megtapasztalása, átélése a tanítások lényegéről:

*„Jaj, senki sem tudja, mi az Ösfény!
Benőve bozóttal a régi ösvény...
Folyóvizekben sötét űr az örvény,
csalárd szívekben hazug szó a Törvény.”
(wolzol)*

A vallás és a filozófia között az alapvető különbség, hogy a filozófia sohasem lépi túl a megtapasztalhatóság, vagy a logikai levezethetőség kereteit. Ez előnye, de egyszersmind a korlátja is. Isten létezése nem vezethető le logikai alapokon (legalábbis eddig még minden gondolkodó belebukott ebbe a próbálkozásba), de a megtapasztalhatósággal is gondok vannak, mert sohasem lehetünk benne egészen biztosak, ha Isten élményt élünk át, hogy az már az Abszolút Valóság, vagy saját gondolataink kivetülése csupán.

Ilyen szempontból a buddhizmus (eredeti formája) és a tételes vallások homlokegyenest ellenkező eredményre vezetnek, mivel a buddhizmusban a Végső Valóság az Üresség, amelyben semmiféle Isten nem létezik, a kiüresített, vágyak nélküli tudat felismeri, hogy mindent ő hozott létre. E filozófiai rendszert szigorúan követve mindent személyesen megtapasztalhat a tanítvány, amit a mesterek korábban leírtak, nincs szükség semmiféle kegyelemre, csupán kemény munkára ahhoz, hogy valaki elérje a Nirvánaként definiált állapotot, és ez a felismerés a halál pillanatában vagy akár azt követően is bekövetkezhet.

Ugyanakkor a vallások Isten megtapasztalását a hit kategóriájába sorolják. Lehet, hogy volt néhány nagy tanító (Jézus, vagy a védákban szereplő bölcsek), akiknek valóban elhiszük, hogy az Abszolútumot látták meg, de számunkra – önmagában – semmiféle folyamat végig vitele nem garantálhatja ugyanezt a felismerést, egyedül az isteni kegyelem által juthatunk olyan állapotba, hogy kimerészeljük jelenteni: Isten létezik, és én ezt TUDOM, nemcsak hiszem!

– Miért nem a buddhizmus útján törekszel a végső valóság megtapasztalására? – tette fel a kérdést mesterem.

– Az, hogy még egyetlen buddhista sem tudott kielégítő választ adni a következő koanra:

*„A Végső Valóság: üresség,
ám benne élve, kimeríthetlenség...
Ám, mi készíti a Végső Valóságot arra,
hogy önnön ürességét feladja?”*

Azt gondolom, csak olyan személy képes megfejtetni ezt a paradoxont, aki valóban vallások és filozófiai rendszerek fölött áll. Egy vallási vagy filozófiai rendszer olyan, mint egy szépen felépített mandala. Mikor már tökéletesnek érzed azt, amit belőle önmagadban felépítettél, készen kell állnod arra, hogy lerombold, és újat építsél helyette. A mandalák nem azért készülnek, hogy azokat őrizgessük, vagy ragaszkodjunk hozzájuk, magában a kialakítási folyamatban rejlik a fejlődés lehetősége.

Buddha tanításai beépültek a tudatomba, csakúgy, mint Jézus, Siva vagy Krisna tanításai. Harcoltak egymással, majd egységbe kerültek, így alakult ki bennem az Univerzális Krisztustudatosság. Ha valaki egy vallások fölött álló istentudatot szeretne önmagában kialakítani, akkor elkerülhetetlen számára valamennyi vallás bölcsességeinek a tanulmányozása.

Az összehasonlítás módszere

Az ember ösidők óta kutatja az őt körülvevő univerzumot, és keresi a „végső” választ azokra a felvetődő kérdésekre, amelyek minden gondolkodó emberben megfogalmazódnak: ki vagyok én, honnan kerültem ide, mi dolgom itt, honnan erednek az általam megfigyelt törvényszerűségek, hogyan jött létre az univerzum, ki vagy mi irányítja, van-e Isten és ki Ő (stb.)?

A nagy világvallások és filozófiai rendszerek ezekre az alapvető kérdésekre keresik a választ, amely mindig kor, idő és körülmény függvénye, vagyis kijelenthetjük, hogy eddig az abszolút igazságot nem sikerült megtalálni, mert minden egyes világtanítót követ egy másik világtanító, aki újra fogalmazza a válaszokat, és sok esetben homlokegyenest ellenkező ténymegállapításokat tesz ugyanazzal a kérdés kapcsolatban. Lehetséges persze, hogy ezek az ellentmondások látszólagosak, és a mi korlátozott felfogóképességünk okozza, hogy nem látjuk meg az azonosságot. Éppen ezért az is ösidők óta megfigyelhető tendencia, hogy a vallások, filozófiák belső mozgása

időnként elkülönülési, máskor pedig, közeledési folyamatokhoz vezet. Így minden vallás vagy filozófia egy idő után ágazatokra bomlik, és ezek bizonyos alapelvek megtartása mellett, a többi elkülönülten létező vallás, filozófia tanításaitól önmagát elhatárolni igyekszik, vagy épp ellenkezőleg, integrálni kívánja azok tanításait. Sokszor egyes irányzatok leválása, önálló továbbfejlődése, vagy más irányzatokkal történő összeolvadása következik be.

Mind a buddhizmusnak; mind a kereszténységnek számos irányzata létezik. Sok esetben ezek a változatok a buddhizmuson és a kereszténységen belül is egymásnak ellentmondó tanításokat fogalmaznak meg olyannyira, hogy a buddhizmus egyes irányzatai közelebb állnak a kereszténység egyes irányzataihoz, mint magához a buddhizmushoz. Éppen ezért rendkívül nehéz, de ugyanakkor rendkívül hasznos is elemezni ezeket az eltéréseket és azonosságokat. Az elemzés haszna abban a szellemi fejlődési folyamatban kristályosodik ki, ami az elemzést követően az alkotóban megszületik. Minden elemzés kezdetén választani kell egy kiindulópontot: mit hasonlítok össze mivel? Másrészt nem árt megfogalmazni egy célkitűzést, vagyis, megfogalmazni az elemzés célját. Végezetül hasznos, ha az elemző kiválaszt, vagy kialakít egy módszert, aminek a segítségével a kiindulóponttól eljut a célhoz. Minél pontosabban definiáltak ezek az alapkövek, annál biztosabb a siker, vagyis hogy az elemzés valóban eredményre vezet.

Jelen esetben kiindulópontnak a buddhizmus és a kereszténység legősibb formájának összehasonlítását választottam, vagyis azt az állapotot, amikor még nem kell irányzatokkal számolni. Célkitűzésként pedig azt fogalmaztam meg, hogy az ellentmondások és azonosságok elemzésével egy olyan magasabb szintű megértéshez szeretnék eljutni, amely az ellentmondásokat képes lesz feloldani. Gyakorlati módszerként, pedig az ókori görögök által felismert dialektika szolgált, amely a tézis antitézis harcát tekinti a fejlődés hajtóerejének, és az ebből származó szintézisben látja a harc lezárását. A szintézis tehát elvezet ahhoz a magasabb szintű tudáshoz, amely feloldja az ellentmondásokat, és létrehozza az egységet. A legtöbb ember ezt a harcot a külvilágban vívja meg, vagyis elfogad egy nézetrendszer sajátjának, majd ezt az álláspontot más emberek (ellenfelek) nézetrendszerével ütközteti. A harc azonban belül is megvívható: ez úgy történik, hogy az ember befogadja a tézist (legyen ez jelen esetben a

kereszténység) mégpedig úgy, hogy semmit nem utasít el abból, teljesen átéli, majd befogadja az antitézist (legyen ez jelen esetben a buddhizmus), ezzel ugyanígy cselekszik, ezt követően hagyja magában harcolni a két elemet addig, míg el nem jut az egységes szemlélethez. Ha ez sikerül, akkor álláspontja független lesz mindkét nézet-től, le tudja magáról dobni a dogmarendszereket, amelyek szellemét akadályoznák a megértésben és az integrálásban.

Az elemzést és az összehasonlítást több szinten és több szempontból fogom elvégezni:

- 1) A tanítók
- 2) Az erkölcsi tanítás
- 3) A filozófiai tanítás
 - a) az ÚT
 - b) a „végső” válaszok

A tanítók összehasonlítása

a) Jézus és Buddha élete

Ebben a fejezetben a két nagy tanító életének legfontosabb eseményeit emelem ki címszavakban, nem bírálva felül a mitikus-legenda elemeket, ezeknek ugyanis, mint jelképeknek, spirituális jelentőségük van. Különösen érdekesek ezek a párhuzamok, ha meggondoljuk, hogy e legendás életrajzok szerzői semmit sem tudtak egymás alkotásairól, és a párhuzamok túlságosan hasonlóak ahhoz, hogy pusztá véletlennek tulajdonítsuk azokat.

- Gótama Sziddhárta (szerzetesi nevén Buddha) csakúgy, mint Jézus, királyi családból származott. Jézus esetében nem köztudott, hogy mind anyja, mind apja révén Dávid király leszármazottja.

- Jézus fogantatását a Szentlélektől angyal adta tudtul Máriának és Józsefnek; Buddha anyja Mayá-dévi álmában a Himalája hegyén egy fehér elefántot látott behatolni a méhébe (megj: a fehér elefánt Visnu bölcsesség inkarnációja).

- Mindkét gyermeket már az anyaméhben, majd születésük után is sugárzó fény övezte, születésük előtt minden mozgás és emberi tevékenység szünetelt földön és égen⁷⁰. Gótama születését követően

⁷⁰ Máté apokrif ev. XIII. f. ill. Jakab protev. XVIII. f.

hét lépést tett a négy égtáj irányába; Jézus hat hónapos korában hét lépéssel az anyjához ment⁷¹

- Simeon a Szentlélek sugallatára karjaiba veszi a kisded Jézust, majd kijelenti, most már nyugodtan halhat meg, mert látta az Üdvözítőt⁷²; Aszita az istenek sugallatára a kisded Gótamához siet, kezébe veszi, a legdicsőbb emberként magasztalja, majd sírva fakad, hogy annak buddhasága előtt kell meghalnia.

- A gyermek Gótama egyszer a templomba ment, az élettelen isten szobrok felemelkedtek és a lábaihoz borultak; Jézus Máriával a templomba ment, a bálványok mind a földre estek⁷³.

- Gótama az iskolában fényével elvakította a tanítót, aki arccal a földre esett, ezek után Gótama az abc minden egyes betűjének tanulása közben egy bölcs mondást idézett; Jézus, mikor tanítója az abc-re tanította, kifejtette az *a* betű misztikus jelentőségét, mikor tanítója megfeddte, ő megátkozta, s a tanító eszméletlenül a földre esett⁷⁴

- Jézusra megkeresztelkedése közben leszállt a Szentlélek, majd ezt követően negyven napig a pusztában tartózkodott, ahol megkísértette a Sátán, majd azt legyőzve megvilágosodása bekövetkezett; Gótama hosszú aszkézist követően, miután belátta annak értelmetlenségét, egy Bódhi-fa tövébe ül le, megkísértette a Gonosz, majd annak legyőzése után bekövetkezett megvilágosodása. Mindketten megvilágosodásukat követően kezdték meg nyilvános fellépésüket.

- Jézus tanításai egyszerűek, tiszták, szívhez szólóak, amit a szívünkkel és nem az értelmünkkel kell felfogni, példabeszédekben tanít, legkevésbé az írástudók (az akkori legműveltebb emberek) tudják befogadni, mert ők ragaszkodnak a dogmarendszerikhez. Buddha tanításai szintén példabeszédekben maradtak ránk, ezek mélyebb spirituális értelme azonban rejtve marad a tanulatlanok előtt. Maga Buddha is aggódik, hogy lesz-e valaki, aki megérti tanításait. Buddha tanítása csakúgy, mint Jézusé, lerombolja a megkövesedett dogmatizmust.

⁷¹ Jakab protev. VI. f.

⁷² Lukács II. 9-14.

⁷³ Máté apokrif ev. XXIII.f.

⁷⁴ Tamás apokrif ev. XIV.

- Buddha és Jézus más körnek hirdették tanításait. Jézusnak még a legközvetlenebb tanítványai is világi életet élő emberek voltak. Buddhát elsősorban azok a szerzetesi úton járók keresték meg, akik nem kaptak választ felvetődött kérdéseikre az addig járt útjukon. Buddha válaszait megismerve, azonnal tanítványául szegődnek. Így tehát Buddha szerzetesrendet alapított. Jézus nem alapított szerzetesrendet, nem követelt szerzetesi életet tanítványaitól, de azt igen, hogy a szolgálat érdekében, ha szükséges, feladjanak minden ragaszkodást (családhoz, vagyonhoz stb.)

- Buddha a megvilágosodása előtt, az útkeresés során ment végig minden szenvedésen, Jézus a keresztre feszítés kapcsán, az út felvállalása következtében tapasztalta meg a fizikai fájdalmakat;

- A halál mindkettőjüknél teljesen tudatos, szabad akaratukból, teljes tudatossággal távoztak. Jézusnál ez jóval a keresztre feszítést követően Franciaországban következett be, és keveset tudunk a végső halálának tényleges körülményeiről. Azt azonban tudjuk, hogy a kereszten a mahászámai állapotában hagyta el a testét, majd képes volt azt újra materializálni a keresztre feszítés után, s így okkal feltételezzük, hogy később tudatosan távozott a fizikai síkról. Buddha halálának közvetlen kiváltó oka gombamérgezés. Ezt azonban tudatosan vállalta. Többször érezte, hogy halála közeledik, de egy-egy tanítványának kérésére mindig visszatartotta magában az életerőt. Végül, mikor már tudta, hogy halála nem halasztható tovább szabad akaratából fogadta el vendéglátójától a szóban forgó ételt (ami vad-disznógomba volt). A tünetek leírása (toxikológiai ismereteim alapján) gombamérgezésre utal: „*Csunda, a vaddisznógombát, amit készítettél, nekem tálald fel.*” Majd így rendelkezett: „*Csunda, ami a vaddisznógombából maradt, ásd el gödörbe. Nem látok senkit a világon..., aki meg tudná emészteni, ha eszik belőle, a Beérkezett kivételével.*” A mérgezés tünetei ellenére mindvégig tudatánál maradt, és teljes tudatosságát megtartva távozott az életből a nirvánába.

b) Jézus és Buddha személyiségének összehasonlítása

- Ha egy mondatba akarnám sűríteni a lényegét, akkor úgy fogalmaznék, hogy Buddha Istennek a bölcsesség inkarnációja, míg Jézus Istennek a szeretet inkarnációja. Isteni inkarnációnak tartanak valakit (a védikus iratok szerint), ha az isteni tulajdonságok legalább kétharmad részét hordozza. (Isteni tulajdonságok alatt itt most a 72

isteni géniusz tulajdonságait értem). A fent nevezett aspektus a legjellemzőbb tulajdonságot emeli ki, ami köré a tanítás lényege összpontosul, tehát Buddhánál a **bölcsesség**, Jézusnál a **szeretet**. Ebből következik, hogy eltérő a felvállalt feladat jellege, és más az a kör, amelyben a tanítást hirdetniük kellett.

- A szimbólumok, amelyek a tanítást és az azokat képviselő személyiséget jellemzik;

Buddha talpain az alábbi szimbólumok voltak láthatók: **Tanke-rék**: a Nemes Nyolcrétű Ösvény jelképe, **Fehér kagyló**: az áldást hozó, **Ernyő**: a szenvedélyek tüzétől védelmező, **Győzelmi zászló**: a buddhista univerzum központjának jelképe, **Két aranyhal**: zavartalan boldogság, **Végtelen csomó**: az újrászületések körforgása, **Lótusz**: isteni eredet, **Nektár**: beteljesülés. Sajnos nem ismert (számomra), hogy Jézus testén milyen szimbólumok voltak láthatók, így csak abból tudok kiindulni, hogy a zsidó-keresztény hagyomány milyen szimbólumokat használ. **Dávid csillag**: a tökéletesség, a dualitás megszüntetésének jelképe, **Kereszt**: az út, a sors, szenvedések felvállalása általi beteljesülés, **Szárnyas szív**: Szentlélek, **Hal**: a megváltó, **Hármas kereszt**: a spirituális, szellemi, világi hatalom, **Vörös rózsza**: mindent átölelő szeretet, **Sion hegye**: isteni erő, **Fehér liliom**: tisztaság stb.

Mindkettőjükre jellemző vonások:

- Tisztaság, egyszerűség, teljes önmegadás a feladatnak;
- Erő, hatalom: mindkettőjükről több alkalommal leírják, hogy közelükben az ellenséges érzülettel közeledőkön félelem lett úrrá;
- Bölcsesség, amely meggyőző erővel párosul, érveikkel senki sem tudott vitába szállni, ennek különösen Buddhánál van kiemelt jelentősége;
- Együttérzés a szenvedőkkel, abszolút szeretet, ez utóbbinak különösen Jézusnál van kiemelt jelentősége. Buddha esetében nem beszélnek a szentírások kimondottan szeretetről, de az együttérzés kiemelten magas fokát mindig hangsúlyozzák. A szeretetet a buddhizmusban általában az emocionális szeretet kifejezésére használják, s mint ilyet inkább kerülni javasolják. Az abszolút (vagy krisztusi szeretet) csak Jézus színrelépése által került kinyilatkoztatásra, de ez nem jelenti azt, hogy Buddha nem volt tisztában a szeretet erejével,

több esetben is gyakorolta, és javasolta tanítványainak, hogy a rosszat a szeretet erejével győzzék le;

- Különleges képességekre (pl. jövőbelátás, olvasás mások gondolataiban, tudatosság más személyek útjával, szerepével, helyével kapcsolatban) mindkét tanítónál sok példát találunk;

Kapcsolatok:

- az **ellenfelekkel**: mindkét esetben maximálisan toleráns;

- a **másik nemmel**: mindkét esetben a kor általános szemléletével szemben maximálisan megbecsülő és elfogadó. Itt meg kell említenem, hogy Buddha volt az első, aki női szerzetesrendet alapított, korábban a hinduizmusban a női nem elől el volt zárva a legmagasabb spirituális önmegvalósítási út (magyarul a nők csak feleségként, a férj, vagy anyaként a fiú jóvoltából juthattak ki a szamszárából). Ennek csak látszólag mond ellent, hogy Buddha tiltja szerzeteseinek a nőkkel való mindennemű kapcsolatot, ez nem a női nemmel szembeni megvetése, hanem a szexuális, szerelmi élvezetek távoltartását célozza;

- a legközelebbi **tanítványokkal**: mindkét esetben szigorú válogatás után lehetett valaki legközelebbi tanítvány, és a számára előírt feltételek is sokkal keményebbek voltak. Érdekes, hogy Buddhának is megvolt a maga Júdása, saját sógora, aki hatalmi vágyaktól vezetve ki akarta oltani Buddha életét, s miután ez nem sikerült egyházszakadást idézett elő. Buddha sem tett ellene semmit, csakúgy, mint Jézus. Mégis a buddhizmus történetében az esemény máshogyan végződött, mert a szerzetesek többsége egy idő után visszatért Buddhához;

- Hitelességük titka, hogy saját életük példájával támasztották alá tanításaikat, vagyis pontosan úgy éltek, ahogyan azt tanították.

- Feltétlenül meg kell említenem (és ez a tanítás lényegi különbségeiből vezethető le), hogy Jézus közbenjárást ígér a tanítványainak és követőinek is. Több ízben kijelenti, hogy Ő az Atya jobbján ülve megemlékezik azokról, akik őszinte hívei voltak. Buddha nem ígér személyes közbenjárást, sőt többször kijelenti, hogy ne ő belé, hanem a tanba kapaszkodjanak a tanítványok a halála után. Abban azonban mindketten egyetértenek, hogy ha valaki kitart az adott tanítás mellett, és azt a saját életében következetesen véghezviszi, akkor számára a földi élet(ek) sorozata véget ér.

Az erkölcsi tanítás összehasonlítása

A Damma-pada így összegzi a buddhizmus erkölcsi tanításának lényegét:

*„Minden bűnnek kerülése,
jóra való igyekezet,
ön szívünk megtisztítása,
ez a Buddhák tanítása.”*

A Mahávagga pedig ezt írja:
*„Minden dologról, amely okokból fakadt,
Tathágata megvilágította az okokat,
valamint a megszüntetésüket.
Ebből áll a nagy aszkéta tanítása.”*

Buddha négy kérdést tett fel magának, és erre a négy kérdésre kereste a választ, majd megvilágosodásának pillanatában döbbsent rá a válaszokra és a válaszokat a négy nemes igazságban összegezte. A négy kérdés a következő volt:

- 1) mi a szenvedés,
- 2) mi a szenvedés oka,
- 3) mi a szenvedés megszüntetésének módja
- 4) mi a szenvedés megszüntetéséhez vezető út?

Az első kérdésre a következő választ találta: **minden létezés, szenvedés;**

„Ez szerzetesek a szenvedés nemes igazsága: születni szenvedés, öregnek lenni szenvedés, betegnek lenni szenvedés, meghalni szenvedés, nem kedvessel lenni szenvedés, kedvestől elválasztva lenni szenvedés, óhajtottat el nem érni szenvedés, - szóval a személyiségnek a léthez tapadást okozó öt eleme szenvedés.”

A második kérdésre adott válasz: **a szenvedés keletkezésének oka a szomj (vágyakozás);**

„Ez szerzetesek a szenvedés keletkezésének nemes igazsága: a szenvedés oka a szomj, amely egyik újjászületésből a másikba visz s örömmel és vágyakozással párosulva ebben is, abban is kedvét találja, - a gyönyör szomjazása, a keletkezés szomjazása, az elmúlás szomjazása.”

A harmadik kérdésre adott válasz: **a szenvedés megszüntetése, a szomjnak a teljes megszüntetése** (mindenről való lemondás);

„Ez szerzetesek a szenvedés megszüntetésének nemes igazsága: a szenvedés megszüntetése a szomjnak a teljes megszüntetése a vágyakozás teljes megsemmisítése által – azáltal, hogy a szomjat kioltjuk, elutasítjuk, száműzzük, eltávolítjuk.”

A második és harmadik igazságot Buddha logikusan az oksági törvényből (ami az okok és okozatok láncolata) vezette le tizenegy tételben, amelynek ismertetésétől most eltekintek, mert komoly filozófiai tanulmányokat igényel.

A negyedik kérdésre a válasz: **az út, a nemes nyolcas út** (ösvény);

„Ez szerzetesek a szenvedés megszüntetésére vezető útnak a nemes igazsága: a nemes nyolcas út: 1) a helyes hit (nézet, felfogás), 2) a helyes elhatározás (akarat), 3) a helyes beszéd, 4) a helyes cselekvés, 5) a helyes életmód, 6) a helyes törekvés (erőfeszítés), 7) a helyes vizsgálódás, 8) a helyes elmélyedés.”

Más szavakkal összegezve a fentieket az jár helyes úton, aki a gondolat, szó, cselekedet egyikével sem vétkezik. (Megj.: véték az, aminek visszahatása az egyént visszavezeti a létkörforgásba, a számszárába.) Más csoportosítás szerint az első hét fogalmat helyes magatartás néven szokták összegezni, az utolsó fogalmat a számaði írja le, míg végül a harmadik kategória a bölcsesség, a magasabb megismerés, a teljes tudás állapota, a cél, ahová az út vezet, a nirvána állapota. Itt most csak az első héttel foglalkozunk. A helyes magatartást tíz parancsolat formájában összegezte Buddha, amelyek tömör megfogalmazásukban tiltó jellegűek, de kifejtésükben pozitív javaslatok.

Az öt fő parancsolat:

1) *„Senki se öljön, se ne ölessen élőlényt, se ne helyeselje, ha mások ölnek, s ne bántson élőlényt, se olyat, amely helyben marad, se olyat, amely helyét változtatja.”* Indoklás: *„Minden lény reszket az erőszaktól, mindegyik fél a haláltól, mindegyiknek kedves az élet; az ember gondoljon arra, hogy minden lény hozzá hasonló, s ne öljön és ne ölessen.”*

Ennek a parancsolatnak a pozitív megfogalmazása, hogy a legmesszebbmenő kíméletet és szeretettet tanúsítsunk minden létező iránt.

2) *„a megismerésre jutott tanítvány tartózkodjék tőle, hogy bárhol bármit is elvegyen, amit nem adtak oda neki, mással se vétesse el semmit, s azt se helyeselje, ha mások elvesznek valamit...”*

Ennek a parancsolatnak a pozitív megfogalmazása: adj!

3) *„Az okos ember kerülje a parázna életet, mint az izzó szénnel megtöltött vermet, ha pedig egészen tiszta életet nem képes élni, akkor ne nyúljon más feleségéhez.”*

(Megjegyzés: a teljes cölibátus csak a szerzetesekre nézve volt kötelező.)

4) *„Törvényszéken vagy gyűlésen senki se mondjon másra hazugságot, se mást ne bírjon rá hazugságra, se ne helyeselje, ha valaki hazudik...”*

5) *„A házigazda (családapa), aki tetszését leli a tanban ne igyék részegítő italokat, se másokat ne késztesse ivásra, se ne helyeselje, ha mások isznak.”*

Ebből az öt parancsolatból fakadnak a világi hívek kötelezettségei, amelyet a Szigáló-vádaszutta összegez, amely részletesen szabályozza a szülő-gyermek, tanítvány-tanító, férj-feleség, előkelő ember-barátai, házigazda-szolga, világi ember-szerzetes egymással való viszonyát.

A további 6-10 parancsolat csak a szerzetesekre nézve volt kötelező, de az első nyolcat időnként a világi hívek számára is ajánlott volt megtartani. Ezek a következők:

- 6) meg nem engedett időben ne egyél,
- 7) táncról, énekléstől, zenétől, színjátszástól tartózkodjál,
- 8) koszorúkat, illat- és ékszereket ne használj,
- 9) magas, széles ágyon ne aludjál,
- 10) ezüstöt, aranyat el ne fogadj.

Mindezen szabályoknak az adja a végső értelmet, hogy Buddha a legnagyobb fontosságot az egyéniségen való állandó munkálkodásnak tulajdonította, ami magában foglalta az érzékek feletti uralkodást, az éberséget, figyelmet (tudatosságot), és a mindennel megelégedő igénytelenséget, és mindazon dolgokat, amelyek ettől elvonhatják a szerzetes figyelmét, azt elutasította, illetve elutasítani javasolta. A nemes nyolcas út utolsó állomását (helyes elmélyedés) a 3) pont alatt ismertetem.

Most tekintsük át a kereszténység fentiekkel összevethető tanításait. Ezek tíz parancsolat formájában maradtak ránk, amelyek a jelenlegi megfogalmazásukban szintén tiltó jellegűek (a parancsolatokat a jobb összevethetőség végett más sorrendben ismertetem):

1) „*Ne ölj!*”

Régi vita a keresztények és egyéb vallások között, hogy ez a parancsolat mire terjed ki. Láttuk, hogy a buddhizmus tanítása szerint a növényekre is kiterjedt, de ha ezt a parancsolatot valóban szó szerint betartották volna, akkor egy ember sem maradhatott volna életben. Ugyanakkor tudjuk, hogy Jézus halat és kenyeret osztott, valamint húsvéti bárányt fogyasztott, így semmiképpen sem lehetett vegetáriánus.

Ha ennek a parancsolatnak a valódi értelmét akarjuk megtalálni, akkor azt mondhatjuk, hogy tartózkodjunk minden fölösleges pusztítástól, legyen akár állatról, akár növényről szó. Ez a megfogalmazás azonban így gumiszabály, ami nem véletlenül az. Ugyanis senkinek sem írható elő kötelező jelleggel mit tegyen, és mit ne tegyen. Az erkölcsi tanításnak az a feladata, hogy rámutasson a lényegre és rábízza az emberekre, hogy ők milyen mértékig képesek követni a szabályt. Itt a lényeg: ha minden létező egy rész belőlem, akkor nem érzek késztetést arra, hogy elpusztítsam őket, és amilyen mértékben képes vagyok ezt valóban megélni, olyan mértékben vagyok egységben az univerzummal.

2) „*Ne lopj!*”

Jézusnál is megtaláljuk ennek a szabálynak a pozitív megfogalmazását: „*Aki tőled kér, adj neki, és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.*⁷⁵” Továbbá a kereszténységben számos

⁷⁵ Máté 5.42.

gondolat adódik hozzá ehhez: Isten gondoskodik a gyermekeiről, ezért minden szükségeset megad nekik, ami értelmetlenné teszi más javainak eltulajdonítását, másrészt fölösleges kötődések alakulnak ki a megszerzett javakhoz. Jézus így tanít erről: *"Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és elloppják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben...Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is."*⁷⁶

3) „*Ne paráználkodj!*”

Igen érdekes, hogy a szexuális életre vonatkozó szabály minden vallásban megjelenik, ráadásul ugyanúgy, vagyis szűkíti, megszorítja, vagy egyáltalán nem javasolja. Túl azon, hogy ennek a szabálynak voltak az akkori társadalmi és szociális étellel összefüggő okai (pl. a családok összetartása, elsőszülött öröklésének biztosítása, szociális háló a nők részére, születésszabályozás stb.) amelyekről azt gondoljuk, hogy most már máshogy érvényesülnek, mint akkor, nem kerülhetjük el azt, hogy elmeditáljunk a szabály spirituális értelmén, mert a mögötte rejlő spirituális lényeg örök, nem függ koroktól, sem társadalmi berendezkedéstől.

A buddhizmus későbbi szakaszában érvényre jutottak bizonyos tendenciák, amelyek fellazították ezt a szabályt, mégpedig a tantrikus szeretkezés megjelenése. Ennek egyik legkorábbi képviselője Jese Cogyal (757-817, Tibet) aki először partnerével, majd egyedül gyakorolva igen magas önmegvalósítási szintre jutott, megkérdőjelezve ezzel a korai buddhizmus szigorú szexuális szabályrendszerét.

*„Ahol csak a tér kiterjed, bölcsességtudatom jelen van,
Együttérzésem fényesebb a napnál,
Áldásaim hatalmasabbak, mint a rohanó felhők,
És az esőnél is sebesebben hozom el a beteljesülést.”*

Ha tehát a szexuális szabálynak a mélyebb értelmét keressük, akkor a következő lényegi elemhez juthatunk el: törekedj arra, hogy szexuális (élet) energia ne jusson ki belőled az alsóbb csakrákon, tehát vagy használd fel gyermeknemzésre (és akkor megfelelő módon gondoskodni vagy köteles az utódaidról), vagy szublimáld (ala-

⁷⁶ Máté 6.19-20.

kítsd magasabb rezgésszintű energiává) és fordítsd a spirituális fejlődésedre. Ha így cselekszel, mentesülsz a karmikus következmények alól. Napjainkban a szexuális energia az alsóbb csakrákon távozik, a gyermek születését védekezéssel megakadályozzuk, de a felszabadított szexuális energia körbevesz bennünket, mint egy erőter és a szexualitás vadhajtásait (nemi erőszak, szex ipar, prostitúció) eredményezi. Másrészt a felszabadított szexuális energia mindenképpen gyermeknemzésben végződik, meglehet, nem a mi családkban, hanem egy sokkal primitívebb körülmények között élő másik családban (pl. Afrika, Távol-Kelet), akikért aztán felelősséggel tartozunk, lévén, hogy ők vállalják a mi meg nem szült gyermekeinket. Így termelődik újra és újra a kollektív karma. Aki ebből ki akar lépni és a buddhistáknak, hinduknak, krisnásoknak ez a nem titkolt céljuk, annak nincs más választása, mint a cölibátus, vagy a szublimáció. Aki ez utóbbit száz százalékosan képes megérteni, hogy azt csináljon, amit akar (pl. Jese Cogyal). Akik viszont csak utánozzák Jese Cogyalt azt gondolva, hogy ők megtehetik, azokat visszahozza a kollektív felelősség.

4) „*Felebarátodról hamis tanúbizonyságot ne tegyél!*”

Az 5-10. szabályok keresztény megfelelője nem ismeretes. Nem szabad azonban megfedkezni arról, hogy azt nem tudhatjuk, Jézus mit tanított volna a szerzeteseknek, ha lettek volna szerzetes tanítványai. A későbbiek során a keresztény szerzetesek hasonló szabályokat alkalmaztak, számukra a meghatározott időben történő evés-ivás természetes volt, csakúgy, mint a böjtölés, és a szerzetesi cellák sem dicsekedhettek széles, magas ágyakkal. Nem beszélve arról, hogy szinte kötelező jellegű volt a személyre vonatkozó szegénység, ami nem jelentette feltétlenül a szerzetesrend szegénységét. A kereszténységben egyébként is minden Isten tulajdona, az ember csak használatra kapja meg a javakat, így személyes vagyontárgyai egy szerzetesrenden belül nem is lehettek.

Jézus példabeszédeiben szintén útmutatást ad az emberek egymás közötti viselkedésére vonatkozóan. Ennek lényege:

„*Amit akartok, hogy az emberek titeket cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal, mert ez a törvény és a próféták.*⁷⁷”

⁷⁷ Máté 7.12.

A filozófiai tanítás összehasonlítása

a) Az ÚT összehasonlítása

Noha a legtöbb buddhista a buddhizmust elsősorban filozófiának tartja, maga Buddha mindig távol tartotta magát attól, hogy filozófiai kérdésekre válaszoljon. Lássunk egy kérdésre adott feleletet példaként:

„Nem nyilatkoztattam ki azt, hogy a világ örökkévaló, és nem nyilatkoztattam ki azt, hogy a világ nem örökkévaló stb. S miért nem nyilatkoztattam ki ezt? Mert nem ez a fő dolog. És mi az, amit kinyilatkoztattam? Ez az, amit kinyilatkoztattam: a szenvedés, a szenvedés keletkezése, a szenvedés megszüntetése, a szenvedés megszüntetésére vezető út. S miért nyilatkoztattam ezt ki? Mert ez a fő dolog.”

A buddhizmus filozófiai tanításait az univerzumról, a létkörforgásról, a megtapasztalható tudatállapotokról stb. Buddha későbbi követői dolgozták ki, és építették hozzá a mester tanításaihoz. Ez nem jelenti azt, hogy ezek nem helyesek, vagy kerülendők, de legalábbis Buddha szerint nem képezik a tanítás lényegi részét. Éppen ezért nincs is értelme foglalkozni azokkal az ellentmondásokkal, amelyek a buddhizmus különböző irányzatai között feszülnek a fenti kérdésekre adott különböző válaszok miatt.

Ezek után csak annyit mondhatunk, hogy a buddhizmus, csakúgy, mint a kereszténység elsősorban életfilozófia, egyfajta élet- és gondolkodásmód, amit ha következetesen végigvisz valaki, akkor eljut az adott rendszerben elérhető legmagasabb célhoz.

Ezek után lássuk milyen eszközt ad Buddha ennek a legmagasabb célnak az eléréséhez? A nemes nyolcas út utolsó pontja a helyes elmélyedés, vagy szamádi, ami nem más, mint egy meditációs technika, ami azt a célt szolgálja, hogy saját személyiségünket maradéktalanul feltárjuk, megsemmisítsük mindazokat a tényezőket, amelyek ennek a személyiségnek a kialakulásához vezettek és eljussunk a nirvána állapotába, ami egyszersmind a létkörforgás megszüntetését eredményezi. A helyes elmélyedés ismerete tehát nagyon fontos a buddhizmusban:

„Valamint a tapasztalatlan hegyi tehén kellő helyismeret és ügyesség hiányában sohasem jutna el az óhajtott új füvekhez és vizekhez, sőt régi helyére sem tudna visszatalálni, úgy az a tanítvány is, aki a helyes utak ismerete nélkül akarna az elmélyedés négy

fokozatára emelkedni, nemcsak nem jutna fel a magasabb szellemi régiókba, hanem nem találna vissza régi helyére sem, ti. korábbi tudatállapotába.”

Nézzük ezek után az elmélyedés fokozatait:

Első fokozat: eltűnik minden alsóbbrendű vágyakozás és rosszindulat, de a tárgyak képzete és a támaszpont megfigyelése megmarad, az egész testet örömmel és gyönyörrel teli jóérzés hatja át.

Második fokozat: eltűnik a tárgyak képzete és a támaszpont megfigyelése, de megmarad a gyönyörrel teli jó érzés.

Harmadik fokozat: eltűnik az örömmel teli jóérzés, az elmélkedő az egykedvűség és a tiszta tudatosság állapotában időzik, a testet egy minden örömet felülmúló üdvösség érzete hatja át.

Negyedik fokozat: minden érzés teljesen megszűnik, ez a tiszta tudatosság, amelyben az egész testet szellemi természetű világosság hatja át. Természetfeletti képességek nyilvánulnak meg.

Ezen négy elmélyedési fokozatot követően még négy magasabb tudatállapot megtapasztalása történik meg, és ezek fölött helyezkedik el a nirvána tudatállapota. Ezek ismertetésétől itt most eltekintek elsősorban azért, mert ezek megértése csak tapasztalati úton képzelhető el.

A keresztény tanítások eddig nyilvánosságra került részeiből kevés derül ki arról, hogy milyen technikákat alkalmaztak az őskeresztény misztikusok önnön belső személyiségük tökéletesítésére. Amit ismerünk azok a meditációs technikák a Föld Anya, az Égi Atya és a Béke angyalaival. Ezeknek az egyesüléseknek a gyakorlása teljes belső megtisztuláshoz vezet. Ismert továbbá, hogy átadásra került számukra a hét kozmikus törvény, ami az emberekre vonatkozó isteni törvényeket tartalmazza, valamint az angyalokra vonatkozó három törvény és Isten egyetlen törvénye. Ez tehát az ÚT, amit Jézus mutatott az esszénusoknak. Ezt egy részlettel szeretném megvilágítani az esszénus béke evangélium negyedik kötetéből (43. o):

„Bizony mondom néktek, testetek nemcsak azért teremtetett, hogy lélegezzen, táplálkozzon, és gondolkozzon, hanem azért is, hogy belépjen az Élet Szent Folyamába. És füleitek sem csak azért teremtetek, hogy meghallják az emberek szavait, a madarak gyönyörű

énekét, a nyári eső bódító muzsikáját, hanem azért, hogy meghallják a Hangok Szent Folyamát. És szemeitek sem csak azért teremtettek, hogy lássák a felkelő és lenyugvó napot, a hullámzó búzahalászokat, hanem azért, hogy meglássák a Fény Szent Folyamát.... Lépj be hát az Élet, a Hangok, és a Fény Szent Folyamaiba, amelyek téged teremtettek: hogy megtaláld a Mennyei Atya birodalmát, és eggyé válj Ővele, ahogyan a folyó beletorkollik a távoli óceánba. Ennél több már nem mondható, mert a Szent Folyamok visznek majd titeket arra a helyre, ahol már nincsenek szavak, és még a Szent tekercek sem képesek feljegyezni az ottani misztériumokat.”

A fentiek alapján elmondható, hogy az őskeresztények ismertek és alkalmaztak olyan meditációs technikákat, amelyek hatásaikban hasonlóak lehettek, mint a buddhizmusban alkalmazott meditációs technikák, pl. egy szimbolikus utalás a kundalíni kígyóra: „*Ahogy Mózes felemelte a kígyót pusztában, úgy kell az ember fiának is fel-emeltetnie, hogy minden, aki hitt őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*”⁷⁸.” Maga Jézus jelenti ki: „*Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert a szabadulás belőlünk jő.*”⁷⁹” (Ezzel célzott arra, hogy csak a belső út végigjárása, az önmegismerés, önfelzabardítás vezethet el Istenhez.

A fentiekben már említettem, hogy Jézus a kereszten tudatosan a mahaszamádi állapotába lépett. Joggal feltételezhető, hogy tanítványai közül többen ismertek mély meditációs technikákat. Jelenleg nem bizonyítható, de igen valószínű, hogy a feltámasztott Lázár esete mögött ilyen esemény húzódik meg. Lázár egyedül gyakorolta a nirvikalpa-szamádi technikát Jézus távollétében, és nem tudott visszatérni ebből a tudatállapotból, így olyan helyzetbe került, amelyet a külvilág halálnak azonosít. Számos hindu és buddhista jógi leírása szerint is létezik olyan tudatállapot, amelyben a gyakorló teljesen halottnak tűnik, mert életfunkciói olyan mértékben lelassulnak. Sok esetben a fizikai testük is bomlani kezd, mert az életenergia olyan mértékben kivonásra került belőle. Jézus ismerte azt a technikát, hogyan lehet valakit ebből a tudatállapotból visszahozni, így Lázár életfunkcióit helyre tudta állítani, ami a környezete számára olyan volt, mintha halottaiból támasztotta volna fel. Sajnos a kereszténység

⁷⁸ János 3.14-15.

⁷⁹ János esszéus evangéliuma 4.21.

világvallássá válásával ezek a technikák vagy kihaltak, vagy csak szűk közösségek titkaként zárt körben kerülnek gyakorlásra.

b) A „végső” válaszok összehasonlítása

- **A buddhizmus nem ismer olyan elemet (pl. önvaló), ami a személyiségből örök részként fennmaradna a számszárából való kikerülés után.** A személyiséget olyan lételemek (khandák) sorozatának tartja, amelyet a karma (kötődések valamely feladathoz, vagy megtapasztalni vágyáshoz) tartják össze. A karma feloldásával a lételemek szétesnek, és az egyén a továbbiakban megszűnik létezni. Egyértelműen kiderül ez pl. Buddha Pélázat a tűzről c. beszédéből: ha a tüzet nem táplálják, kialszik és nem tudni hová lett, melyik égtáj felé távozott. Hasonlóan a Beérkezett, akiben kialudt az életvág nem tudni mivé lesz a halála után. Ez a tanítás bizonyos mértékig megegyezik az ezoterikus kereszténység által elfogadott tanítással, amely szerint, ha a kauzális (okozati) test minden feladatot (vö. karmát) teljesít, eléri a tökéletességet, ami a kauzális test feloszlását jelenti, a személy kikerül az újjászületések köréből, vagyis fizikai síkon „megszűnik létezni”. Tekintetbe kell azonban vennünk, hogy a buddhizmus ennél tovább megy és tagadja a nirvána állapotában az önvaló (Atman, Bráhma) vagyis az Istentől eredeztetett lényegi rész fennmaradását is.

- **A buddhizmus tanítása szerint** van ugyan Isten (ill. istenek), de ezek a mi belső világunk termékei, csakúgy, mint az egész fizikai, érzelmi, gondolati szféránk, sőt minden, **ami körülvesz bennünket saját belső világunk kivetülése**, egyfajta kollektív illúzió, nem valóság (maya). Ez a tanítás összevethető az ezoterikus kereszténység mikrokozmosz elméletével, miszerint, ami bennünk van az a mikrokozmosz és minden, ami kívül megtapasztalható, az a mikrokozmosz kivetülése. De erre az elgondolásra a kereszténységben (és más teista vallásokban is) rátevédik egy makrokozmosz, ami ugyanúgy épül fel, mint a mikrokozmosz. A makrokozmosz Istene létrehozta az univerzumot, kis mikrokozmosz elemekből, amelyek a makrokozmosz leképezései. A mikrokozmoszoknak az a feladatuk, hogy felismerjék eredetüket, majd visszaintegrálódjanak a makrokozmoszba (Egység, Isten stb.) A buddhizmusban nincs makrokozmosz Istenség, aki

teremt, csak kis mikrokozmoszok, lények, akik önmagukat teremtik vagy semmisítik meg. A buddhizmusban a végső létező tehát nem Isten, hanem az Örök Törvény, ami meghatározza a tapasztalati folyamatok lezajlását. Az Örök Törvény nem Istentől való, hanem egyszerűen van, nem született és nem is semmisül meg. Ezek után joggal mondhatná valaki, de hát ez olyan, mintha Isten definíciója lenne. Nem egészen. Erre mutat rá a következő pont.

- Az eddigiekből következik az alábbi fontos különbség: **a buddhizmusban csak önmegváltás van.** Itt sincs semmiféle Isten, akiben lehetne reménykedni, vagy hozzá könyörögni, és kitérés lehetőség sincs az Örök Törvény által megszabott folyamatok alól. Annak sincs értelme, hogy az ember egy mesterben vagy tanítóban reménykedjen, mert a buddhista tanító halálakor felosztja önmagát, nem létezővé válik, „kialszik” így segíteni sem tud. Maga Buddha egyértelműen kijelentette: aki elérte a nirvána állapotát, az halála után nem tér vissza a szamszárába, ha akar sem, mert ez következik az Örök Törvényből. (Megj.: a jelenkori buddhizmus mesterei, mint lételem sorozatok valami módon mégis együtt maradnak, sőt segítséget is ígérnek a másik dimenzióból a körforgásban levőknek. Felfogható ez úgy, mint egyfajta feladatvállalás, de úgy is, hogy Buddha óta nemigen sikerült senkinek a nirvána állapotát maradéktalanul elérnie.) Buddha ugyanakkor kimondja: *„...a tutajhoz hasonlóan tanítottalak benneteket a Tanra, amely átkelésre szolgál és nem megőrzésre. Hogyha megértettétek a tutaj hasonlatát, akkor a helyes tantételeken is túl kell lépnetek, nem még a helyteleneken.”* Ebből világosan kiderül, hogy a nirvána elérése után már magához a Tanhoz sem lehet ragaszkodása a tanítványnak.

A kereszténység és Jézus (de más teista vallások nagy tanítói is) valamilyen értelemben megváltást ígérnek az emberiségnek, egyfajta kegyelmet helyeznek kilátásba, ami nem jár ugyan automatikusan, de legalább lehet benne reménykedni, és mindezt hitért, szeretetért vagy szolgálatért cserébe. Továbbá Jézus egyértelműen kijelenti, hogy Ő létezni fog, halála után is, egyrészt mindazoknak a szívében, akik benne hisznek, másrészt az Atya jobbján ülve, sőt mindazok, akik benne hisznek, szintén bejáratosak lesznek majd a Mennyek Országába.

- Végül nézzük meg még egyszer a Buddha által feltett **négy kérdésre adott buddhista és keresztény válaszokat**:

Mi a szenvedés?

Buddha: Minden létezés, szenvedés.

Jézus: „*Aki föl nem veszi az ő keresztyét, és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.*”⁸⁰” Más megfogalmazásban: a kereszty, a szenvedések felvállalása és átélése elvezet egy másik dimenzióba, ahol más törvényszerűségek lesznek érvényben.

Mi a szenvedés oka és megszüntetésének módja?

Buddha: A szenvedés oka: a szomj. Megszüntetésének módja a szomj kioltása.

Jézus: A szenvedés és az élvezet utáni vágy az éremnek két oldala, egyik a másik nélkül nem létezik, ezt így kell elfogadni. Megoldás: „*Az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.*”⁸¹” Viseljük alázattal a szenvedést, amit vállaltunk, mert meghozza a gyümölcsét. Továbbá: „*Keressétek előbb Istennek országát...*”⁸²” Ha valaki ezt tekinti legfontosabbnak, akkor háttérbe szorulnak majd az egyéni vágyai, elveszítik fontosságukat és jelentőségüket.

Mi a szenvedés megszüntetéséhez vezető út?

Buddha: a nemes nyolcas út (ld. előbb)

Jézus: A SZERETET

Itt utalnék Jézusnak arra a példabeszédére, amely a gyermeket váró nőről szól. A szülő nő a gyermek iránti szeretetből elviseli a fájdalmakat, mert tudja, érti annak célját és boldog fájdalmai közepette is.

Összefoglalásképpen kíséreljük meg feloldani a legfontosabb ellentmondást, ami a buddhizmus és a kereszténység között látszólag feszül. (Hangsúlyozom, hogy amit a továbbiakban leírok, teljesen a magán véleményem és saját értelmezésem.)

⁸⁰ Máté 10.38.

⁸¹ Máté 10.30.

⁸² Máté 6.33.

Buddha kijelenti: „*Én egy vagyok az Örök Törvénnyel.*”

Jézus kijelenti: „*Az Atya és én egyek vagyunk.*⁸³”

Az abszolútumnak két formája van: szimbolikusan a kör, mint végtelenség, tökéletesség, meg nem nyilvánult valóság, ami személytelen, nem teremtő, örökkévaló, és változatlan, nem tudhatunk meg róla semmit, mert csak nemleges tulajdonságokkal jellemezhető. Hébertül: Ain Szof. A másik az EGYség, ami teremtő, személyes és tulajdonságokkal bíró. Ez Isten. Számítalan neve van, számítalan formája, számítalan tulajdonsága. Istennek egyetlen törvénye van: „Az Isten törvénye, ami EGY” (Esszénus béke evang. IV.41.). E két forma úgy viszonyul egymáshoz, mint a fény hullám és részecske természete. Mindkettő ugyanazt a minőséget képviseli, a kettő egy, de mégis különbözik.

Buddha visszatért az abszolútumnak a körrel jellemezhető formájához, s ebben az esetben, fel kellett adnia a személyes ÉN-tudatát, hiszen ebben a formában ilyen nem létezik. Ebből a nézőpontból nézve Buddha minden kijelentése abszolút igazság.

Jézus visszatért az EGYségbe, önálló, de el nem különült Istentudattal rendelkezik, s ebből a nézőpontból nézve minden kijelentése abszolút igazság.

És mi hová fogunk visszatérni?

Jézus: „*Mindenkinek hite szerint adatik.*”

⁸³ János 10.30.

A taoizmus és a kereszténység összehasonlítása

A tanító

Lao-ce („nagy mester”) Kr. e. a VI. században élt a Csoudinasztia idejében. Sokan kétségbe vonják, hogy létező személy volt-e, fő művét a Tao Te King-et pedig több szerző alkotásának tulajdonítják. Konfucius (aki bizonyíthatóan létező személy volt) azonban találkozott vele, így valószínűsíthető, hogy létezett egy bölcs, aki Lao-ce néven alkotta meg a Tao Te King-et. A legendák szerint eredeti nevén Er Tan Li könyvtári hivatalnok volt, aki megelégtelte az uralkodó osztály léha, pazarló életmódját, miközben az ország hanyatlott, az emberek pedig nyomorban éltek, és az elvonulás mellett döntött. Amikor azonban a birodalom határára érkezett, megállította a kapu őre, és csak azzal a feltétellel engedte útjára, ha elvonulása előtt könyvben összegzi a tanításait. Így született a Tao te King (Az út és az erény könyve), amely az uralkodó osztály számára kívánt útmutatás adni.

Az én ismereteim szerint Lao-ce egy szellemi tanító, aki sohasem inkarnálódott. A Tao Te King-et leíró szerzőnek ő sugalmazta a tanítást, ezért a szerző nem is a saját nevét írta a könyvre, hanem a mesterének a nevét, akit ő Lao-ce-nek nevezett. Lao-ce-vel bárki kapcsolatba léphet, aki kellőképpen elkötelezett a Tao és a fejlődés iránt, és megkaphatja a tanítás mély megélését és megértését, ha azt a szívével fogadja be.

Az erkölcsi tanítás

Tevékenységünket itt a földi létben a Tao, az egész Univerzumot átható Törvény irányítja, és eszerint vezetve kellene élnünk. A Tao követése belső tartást ad. Úgy tudunk a Törvény szerint élni, ha azonosulunk vele:

*„Aki a törvény szerint él, azonosul a Törvénnyel,
aki az erényt birtokolja, azonosul az Erénnyel...
Aki azonosult a Törvénnyel, már megszerezte,
aki azonosult az Erénnyel, már birtokba vette.”(23.)*

Ha nem az Örök Törvény szerint élünk, akkor a Törvényt helyettesítő fogalmakra lesz szükségünk:

*„Mikor az örök törvényt pusztulni hagyták,
emberséggel és igazságossággal pótolták.
Mikor a bölcselkedés kezdetét vette,
a képmutatás megjelent mellette...
Mikor az uralkodók családja a taotól elfordult,
megjelentek a „hűséges alattvalók”,
s a rend felborult.”(18.)*

A „hűséges alattvalók”, akik saját előmenetelük érdekében bármilyen utasítást végrehajtanak, mindaddig, amíg abból előnyük származik. Így borul fel a rend. A vezetettek a vezetők példáját követik:

*„A legfelsőbbekről az alattvalók mit sem tudnak...
A közvetlenül fölöttük állók után futnak;
magasztalják őket, majd félni kezdenek tőlük,
végül megvetés lesz osztályrészük...
Mivel a nép a bizalom hiányát,
bizalmatlansággal viszonyozza a felsőbbek iránt.”(17.)*

Egyértelmű, ha a vezető lop, csal, hazudik, akkor a nép lopni, csalni és hazudni fog. Ha vezető bizalmat nem ad, akkor a nép bizalmatlan lesz. Ha meginog a bizalom, akkor a nép félelmében dicsőíteni fogja a vezetőket, gondolatban pedig megveti őket. Ha ugyanis a vezető nem a Taot követi, akkor nincs belső tartása, ekkor hogyan várhatja el a vezetettektől, hogy ők belső tartással rendelkezzenek?

Jézus: *“És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjetek azokkal.”⁸⁴*

A filozófiai tanítás

A Tao az Örök Törvény és egyben maga az út, ami összeköti az Eget a Földdel. A megismerhető világ (az ég alatti, Föld) duális természetű:

⁸⁴ Lukács 6.31.

*„Amit zsugorítani akarnak,
annál jobban terjed.
Amit gyengíteni akarnak,
annál jobban gerjed.
Amit pusztítani akarnak,
virágba borul,
Ha lopni akarnak,
adásba fordul...”(36.)*

Az Ég és Föld atyja megnevezhetetlen, mert ha megnevezzük, akkor már korlátok közé szorítottuk, leszűkítettük. Az Egység a Végtelen körülhatárolt része:

*„A Végső Valóság, ha megnyilvánul,
neve Egységet jelent,
az Egység Kettősséggé tágul,
majd Hármasságot teremt.
A Hármasság szüli az összes létezőt,
akik önmagukon hordják a jin és jang erőit.”(42.)*

Itt megjelenik ugyanaz a gondolat, mint a kereszténység Szent-háromsága. Isten megnevezhető része az Egység. Az Egység Atyai és Anyai tényezőre (Szentlélek) válik szét, majd kettejük „násza” szüli a Fiút (teremtő), aki mindent létrehoz. Az ég alatti uralkodója, a névvel illetett, és megismerhető, Jin anya (Földanya), aki a Föld és lakói fölött áll. Őt kell tisztelnünk, mert ő gondoskodik rólunk és mindent tőle kapunk.

*„A völgy halhatatlan szelleme
csodálatos asszony: Jin a neve,
Gyökere földnek és égnek,
kapuja a mindenségnek...
Mindent betöltő örökkévalóság,
kimeríthetetlen, éltető valóság.” (6.)*

Az esszéus béke evangéliumokból tudjuk, hogy Jézus Istennek mind az Atyai, mind az Anyai tényezőjét tanította. Három imádság létezett, Miatyánk, Mianyánk, és az egyesített Miatyánk-anyánk.

Az Út

*„Aki kiváló, a taoról hallván
teljes odaadással belső megvalósításra törekszik.
Az átlagos a taoról hallván,
küzdelseibe merülve, külső tettekkel igyekszik.
A semmirekellő a taoról hallván,
jót nevet, majd saját ostobaságával cselekszik...
Ha nem így tenne,
a tao nem a Világosság útja lenne.” (41.)*

A tao tehát egy belső ösvény, amelyhez önmagunk tökéletesítése által juthatunk. A belső út, a magas tudatosságuk útja, nekik szólnak az ezoterikus tanítások. Az átlagos tudatosságuk a külső (exoterikus) utat tudják csak követni, amely a jelenségvilágba való belefeledkezés miatt külső jócselekedetekben nyilvánul meg. Akik tudatossága még az átlag szintjét sem éri el, azok számára a Tao köznevetség tárgya, és ez nem is lehet másképp.

Hogyan érhető el ez a magas tudatosság?

- a vágytalanság révén

*„Bezárni a test kapuit, a vágyak hordozóit,
megoldani a lélek elrejtett csomóit,
tompítani a belső élességet,
mérsékelni a külső fényességet
Így elvégezve a lelki öntisztítást,
ez jelenti a titkot, az önmegvalósítást... (52.)*

Lao-ce 13 kapuról beszél, amelyeken keresztül kapcsolatban állunk a környezetünkkel (50.). A 13 kapuval azonosítható a hat testnyílás és a hét főcsakra. Ezek kontrollálását kell megtanulni. Erre lehetőséget ad a mértékletesség, természetesség betartása a testnyílások estében. Másképpen fogalmazva ne adjunk fölösleges, intenzív munkát a szemnek, orrnak, fülnek, szájnak, nemi szerveknek, és a végbélnyílásnak, mert akkor a velük való foglalatosság elveszi a figyelmünket.

*„Az öt szín folytonos nézése vakká tesz,
Ki mindig öt hangban él, süketté lesz,
Az öt íz ismételt élvezése eltompít...” (12.)*

A csakrák szabályozása pedig az életlevegő gyengéd irányítása (10.) révén érhető el.

- az elme üressége révén

Az üresség meditációban a karmacsírák kitakarítása által valósítható meg:

*„Mikor az elme teljes ürességét elérem
rendíthetetlen nyugalommal szemlélem,
ahogy a dolgok maguktól növekednek,
és ahogyan önmagukba visszatérnek.” (16.)*

Ez a kiüresített elmével történő szemlélődés tisztánlátást eredményez. Tisztánlátás alatt a Törvény működésének felismerését értem. Mivel a Törvény automatikusan működik és mindent irányít, így nem szükséges beavatkozni a folyamatokba. Ez a magatartás vezet el a vu-vej (nem-cselekvés) állapotához.

- a nem-cselekvés révén

A nem-cselekvés azonban nem tétlenséget jelent, inkább egy készenléti állapotot.

*„Aki megvalósítja a cselekvésben a tétlenséget,
s a tevékenység-nélküliségben a tettekézséget...” (63.)*

A megfigyelő, a megfigyelt dolog és a megfigyelés folyamata folyamatosan egységet képez. Cselekvés akkor történik, amikor az a Törvényből következik.

A „végső” válasz

A taoizmusban sokan egy természet filozófiát vélnek felismerni, amely szerint az Univerzumban mindent a természeti törvények irá-

nyítanak. Ezt a szemléletet sokkal könnyebben befogadják az ateisták, mivel a taoizmusban nincs direkt módon szó istenről, akinek be kellene hódolni. Ha azonban elmélyedünk a Taoban, akkor érzékeljük, hogy a taoizmus több mint természet filozófia. Magam részéről sosem értettem, hogy miért könnyebb behódolni a természeti erőnek, mint istennek, lévén, hogy a kettő egy (illetve az előbbi részhalmaza az utóbbinak). A taoizmusban a végső cél az önmegvalósítás, ami azonos a Törvénnyel való egység megélésével:

*„...a bölcs megőrzi az Egységet,
megtestesíti az ég alatti példaképet...
Ami igazán teljes, visszatér az eredethez.” (22.)*

Az így módon önmegvalósított személy feladata a szolgálat:

*„A bölcsnek nem kell tenni-venni,
csak az emberekért lenni,
mindent az embereknek adni,
s a többi az égre hagyni.” (81.)*

A szolgálat azonban nem jelenti azt, hogy a bölcsnek a tudatlannak, azok akarata szerint, kellene szolgálnia, mint ahogyan azt sokan tévesen értelmezik. Az önmegvalósított bölcs saját bölcsessége szerint szolgál, amit a tudatlanok nem értenek:

*„Szavaimat megérteni édes,
megvalósítani maga az élet.
Az ég alattiban mégsem érti senki,
a megvalósítást nem tudják követni...” (70.)*

Ezek a gondolatok összecsengenek a jézusi küldetés céljával, miszerint szolgálni jött az emberiséget:

„Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjeleníteni.”⁸⁵ „Vegyétek föl magatokra az én igámat... mert az én igám gyönyörűséges, az én terhem könnyű.”⁸⁶”

⁸⁵ Máté 11.27.

⁸⁶ Máté 11.29-30.

Jézus beavatása a hinduizmus tanításainak fényében

A hindu vallásban Istennek alapvetően három megvalósítása létezik: Paramatma, Bráhma, Bhagaván. E három formához vezető út megtalálható a kabbalisztikus életfában is. A zsidó kabbalában a Keter megfeleltethető az Ain Sofnak, ami Isten megnyilvánulatlan formája (a 'formátlan forma', Abszolútum). A hinduizmusban a személytelen Bráhma, a tiszta fény (ősfény) a leginkább hasonlatos ehhez a meghatározáshoz. A Keterhez vezető középső út megszakad egy ponton, ez a szakadék (daat), ami nem más, mint ez egyéni éntudat (ego), az elszakíttóságunk istentől. Ezt a középső utat szokták a tökéletesség útjának is nevezni. A szakadék csak Kundalini jógával hidálható át. A másik két út, ami a Keterbe vezet kikerüli a szakadékot. Az egyik út az abszolút szeretet megvalósításának útja. A kereszténységben Szentlélek (Szent Szellem) isten női aspektusa, a hinduizmusban Paramatma. A másik út az abszolút önmegadás, szolgálat útja, amely a hinduizmusban a Bhagaván (Krisna) megvalósítás.

Ezek után vizsgáljuk meg, hogyan jelennek meg ezek a megvalósítási formák Jézus életében.

Jézus így szólt: *„Ahol ketten-hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”*⁸⁷ Ennek a tanításnak a megértéséhez vegyük szemügyre Jézus életének néhány kiemelkedő spirituális eseményét: Mikor Keresztelő János megkeresztelte a Jordán vizében, leszállt reá a Szentlélek. Mit jelent ez? A Szentlélek a minden létezőben jelen levő Isten aspektus, és mint ilyen azonos a Paramatmával (szanszkrit: Felső lélek). Jézus a keresztelekor felismerte, önmagát, mint Atmant (isteni lélekszíkra), a Paramatma részeként. Amit a tanítványok galambként láttak reá szállani nem volt más, mint a Szahaszrárból kiáramló fény (ez a fény úgy érzékelhető, mintha két szárny lenne). Ekkor Jézus egyesült Isten Paramatma formájával, célul tűzte ki az abszolút szeretet megélését. Jézus tudta, hogy ez még nem a teljes megvalósítás.

A Szentírás tanúsága szerint ezt követően a pusztába ment, ahol negyven napig böjtölt, és ahol többszöri megkísértése is lezajlott. A

⁸⁷ Máté 18.20.

megkísértések jellege egyértelműen mutatja, hogy ekkor hajtotta végre a Brahman megvalósítást, ami az Atman Brahman egysége. Vagyis az egyéni lélekszikrát tette meg vezetőjének az elme-ego helyett. Ez az ego program törlésével valósul meg. A továbbiakban megszűnnek az egyéni motivációk, a személy teljesen átadja magát az életfeladatának. Mivel ez a tökéletesség útja, ezért ezen az úton különböző különleges képességeket lehet kifejleszteni, elnyerni. Jézus ekkor kapta meg a Szankalpa Saktit (egy különleges képesség, sziddhi, a megvalósítójának minden vágya azonnal teljesül). Ő azonban utasította a Sátánt, aki az Őt megkísértő vágyakat szimbolizálja, hogy: „*Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj*”⁸⁸. Ebből a kijelentésből szerezhettünk tudomást arról, hogy lemondott minden öncélú vágyáról és teljesen alávetette magát a szolgálatnak, a Bhagaván megvalósításnak. Egész további életútja a tiszta, odaadó szolgálatot támasztja alá.

Jézus tehát tökéletes példáját adta a legmagasabb szinten Istentudatos személynek, aki Isten mindhárom aspektusát (Paramatma, Brahman, Bhagaván) megvalósította.

Mit jelent az, hogy az Ő útját követjük? Azt, amit az első és legfontosabb parancsolatban megfogalmazott: „*Szeresd az Urat, a Te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből.*”⁸⁹ Vagyis az istennek való teljes odaadást javasolta számunkra.

Mit jelent a Jézusi megváltás? Elsősorban azt, hogy a spirituális önmegvalósítás útjára lépünk, ahogyan azt Ő is cselekedte. Másodszorban pedig azt, hogy élünk azokkal a lehetőségekkel, amelyeket az önmegvalósított spirituális mesterek jelenléte, tanítása, energiában, szeretetben, tudásban biztosít a számunkra. Isten mindig küld nekünk segítséget, ha őszintén és odaadással fordulunk felé, ahogyan azt az Úr Krisna ígérte: „*Bárhol legyen a vallás gyakorlása hanyatlóban és kerüljön fölényes túlsúlyba a vallástalanság, alászállok én Magam.*”⁹⁰ Az Úr tehát újra és újra alászáll, személyes formát öltve és különböző neveken. Személyes és személytelen formája úgy viszonyul egymáshoz, mint a fényrészecskék hullám és részecske termé-

⁸⁸ Máté 4. 10.

⁸⁹ Lukács 10.27.

⁹⁰ Bhagavad Gita 4.7.

szete, amelyek folyamatosan egymásba alakulnak, mert ugyanannak a dolognak két végletes aspektusát képviselik.

A legmagasabb szinten Istentudatos inkarnációk ősképekké válnak, minden ember tudatalattijában futó programokká, amelyek segítenek bennünket az Istenmegvalósításban. Az új ősképek kialakulása és kikopása folyamatos, vég nélküli folyamat. Egy őskép akkor kopik ki, amikor már nem imádkoznak hozzá az emberek. Ezért értelmetlen azon vitatkozni melyik az igaz Isten és milyen, mert minden ember és embercsoport számára másképp jelenik meg azok fejlettségi szintjétől függően. Hogyan is várhatnánk el mindenkitől, hogy ugyanazon a szinten értse Istent? Ezért mondja Jézus: „*Szeresd a **Te** Istenedet...*”, vagyis azt, akit te magadénak vallasz.

A kereszténység összevetése a Krisna tudattal

Bevezetés

A hinduizmus, mint vallás, sok ember fejében talán összemosódik a Krisna tudattal, pedig a kettő nem azonos. A hinduizmus önmagában is egy olyan óriási terület, számtalan rendszerrel, hogy egységesítésére ennek a könyvnek a keretei között nem vállalkozom. Képzeljük bele magunkat egy hindu vagy egy Krisna tudatú hívő helyébe. Ők azt mondanák, hogy a kettő között ég és föld a különbség, és ezt mi nem értenénk, mert innen nézve árnyalatnyi a különbség. Ha messziről nézünk két hegyet, akkor nem látunk különbséget, de ha közelebb megyünk, akkor szembetűnő lesz, hogy a két hegy nem egyforma.

Ugyanígy, egy hindu hívő számára is elmosódik a különbség a keresztény és a zsidó vallás között. Mi pedig tudjuk, hogy a kereszténység és a zsidó vallás között ég és föld a különbség, nevezetesen pl. abban, hogy Jézus volt-e a Messiás, avagy nem.

A zsidók és a keresztények már kétezer év óta nem tudnak ebben megegyezni, mivel a jóslatok szerint a Messiás nem hal meg a kereszten. A lényegét illetően viszont teljesen mindegy, hogy Jézus tetszhalott volt-e, számáriba került, vagy fizikailag tényleg meghalt, mivel valójában nincs halál. Mivel nincs halál, így feltámadás sem lehetséges, sőt szükségtelen. Ami történik az, hogy az örökké létező tudatosságunk időnként kiterjed egy fizikai testbe, majd időnként visszavonja magát. Kezdetben öntudatlanul teszi ezt, mindaddig, amíg képes lesz megérteni önmaga és a világ, Isten működését. Ezt követően pedig tudatosan lesz képes létrehozni egy fizikai síkú kiterjedést, ha a szolgálata úgy kívánja, mint ahogy tette ezt Jézus is. A hinduizmusból és a buddhizmusból ez tanítás reinkarnáció néven ismeretes.

A vallások keletkezése örök folyamat. A nagy világtanítók ugyanazt az örök igazságot tanítják mindig, de hozzáigazítják a korhoz, kultúrához, az emberek fejlettségi szintjéhez, és az un. világprogramhoz. Ez utóbbi azt jelenti, hogy az emberiség korszakról korszakra Istennek más-más aspektusával ismerkedik meg. Nem volt ez másképpen a hinduizmus történetében sem. Maga a hinduizmus sem egységes. Ha több hindu vallásút megkérdeznénk, hogy ő miben hisz,

valószínűleg annyiféle választ adnának, ahányan vannak. Kb. 500 évvel ezelőtt jelent meg Indiában egy világtanító, akinek a nevéhez kapcsolhatjuk a Krisna tudatos mozgalom elindítását. Ő Caitanya mahaprabu. Ahogy pl. Jézus sem helyezte hatályon kívül az Ószövetséget, csak a régi tanításokat más megvilágításba helyezte, ő is ugyanezt tette. Jézus életéről és tanításáról szól az Újszövetség, amit nem fogadnak el azok, akik Jézus Messiás voltát elutasítják. Caitanya sem jár másképpen. Az ő életéről és tanításáról szól a Caitanya Caritamrta (ejtsd Csétánya csaritamrita), amit a Krisna tudatú hívők szentírásnak fogadnak el, egyéb hinduk pedig nem. Ugyanígy a hindu szentírások értelmezésében is számtalan interpretáció ismeretes.

Mi azonban nem fogunk hitvitákba bonyolódni olyan kérdésekről, amit a vallásszakértők sem tudnak eldönteni, mert nem kevesebbet tűzünk ki célul, mint hogy a szentírások örök lényegét ismerjük fel, és a szívünkkel érezzünk rá annak igazságtartalmára. Mi mindig azt fogjuk keresni, hogy számunkra itt és most milyen üzenetet közvetít a tanítás. Ha a tanítás oldaláról ragadjuk meg a kérdést, akkor biztosan fejlődni fogunk a szentírások tanulmányozása által, ezzel szemben az eltérések részleteinek elemzése semmilyen eredményre nem vezet. Ez utóbbi csak az elménket fogja lekötni, az előbbi pedig a lelkünket tölti fel felemelő élménnyel.

Erre a bevezetésre azért van szükség, mert az elkövetkező fejezetekben bele kell magunkat helyezni a „hindu” kultúrába. Fogjuk fel az egészet úgy, mint egy utazást. Ha az ember elutazik egy idegen országba, amint átlépi annak határát, egy más kultúrával találkozik. Ha nem adja át magát ennek a kultúrának, akkor hiába tette meg az utat, semmit sem fog érezni az ottani érzés- és gondolatvilágból. Ha kívülálló marad, akkor nem tárul fel számára az a lehetőség, amely a megismerés mélyebb rétegeibe vezet.

Mintegy 5000 évvel ezelőtt az Istenség Legfelső Személyisége jelen volt a Földön és Ő maga adta át az öröktől fogva létező, de az emberek számára elveszett védikus tudást, barátjának, Ardzsunának a nézeteltérések korának (Káli korszak) közeledtével. Ezt a szent párbeszédet örökíti meg a Bhagavad Gíta (Bg.), amely azóta is emberek ezreinek ad lelki támaszt, filozófusok százait foglalkoztatja, tudósok, költők merítenek belőle ihletet.

A Bhagavad Gíta ezen feldolgozása Bhaktivedanta Swami Prabhupáda a Krisna Tudatú Mozgalom vezető alapítójának szansz-

krit eredetiből történt fordításán alapszik. Az Ő értelmezése és magyarázatai tették lehetővé, hogy az örök üzenet eljuthasson a világ minden hívő emberéhez.

Jelen korszakban a vallástalanság felerősödése komoly próbatételek elé fogja állítani az emberiséget. Ezért egyetlen, embertársai iránt felelősséget érző, Isten iránt elkötelezett ember sem nézheti tétlenül a vallástalanság térhódítását. Minden embernek a saját helyén és szintjén lehetősége van a cselekvésre, ha más nem annyi, hogy olvassa a szentírásokat.

Megtartva a buddhizmusnál bevált szempontrendszert az elemzést és az összehasonlítást az alábbiak szerint fogom elvégezni:

- 1) A tanítók
- 2) Az erkölcsi tanítás
- 3) A filozófiai tanítás
- a) az ÚT
- b) a „végső” válaszok

1. A tanítók

Krisna születése

Abban az időben a Földön démonikus királyok uralkodtak, akik sanyargatták a népet és akadályozták, hogy az emberek az istenmegvalósítás útját járják. Az emberek és a félistennek a legfelsőbb Úrhoz folyamodtak segítségért. Ha elegendő számú teremtetten lény őszinte odaadással a Legfelsőbb Úrhoz imádkozik, akkor mindig kap segítséget a fejlődésének folytatásához. Ilyenkor mindig először a szellemi dimenziókban készítik elő az isteni inkarnáció leszületését, ami aztán a fizikai síkon folytatódik. A forгатókönyv tehát mind a személyeket, mind a tartalmat illetően elkészült. Már a szellemi dimenziókban eldőlt, kik lesznek a szülők, rokonok, és minden további szerep kiosztásra került, mind a támogatók, mind az ellenfelek oldaláról. A teljes inkarnáció leszületésekor a Legfelsőbb Úr egész környezete inkarnálódik, tehát csoportos leszületések történnek. A teljes energiát az egész leszülető csoport együttesen képviseli, viszont a központi személy irányít minden hatást.

Krisna leszületésekor Vasudeva és Devaki vállalták a szülők szerepét. Devaki az aktuálisan uralkodó leggonoszabb és leghatalmasabb király húga volt. Ám már a menyegző napján megjósolták a király-

nak, hogy Devaki nyolcadik gyermeke meg fogja őt ölni. Ezért a király a szülőket börtönbe vetette, és a biztonság kedvéért minden gyermeküket megölette. Vasudeva és Devaki csak ennek a feladatnak éltek, ezért Devaki minden évben egy újabb gyermeknek adott életet. Hetedik gyermekként a Legfelsőbb Úr teljes értékű kiterjedése Balarama készült leszületni. Ő testesíti meg azt a lelki erőt, amely ahhoz szükséges, hogy az emberek elérjék a tökéletes boldogságot (*bala ramana*). Mivel azonban a Legfelsőbb Úr ismerte a király gonosz szándékát, ezért legfelsőbb misztikus erejének (Yogamaya) segítségével úgy határozott, hogy Balarama Devaki méhéből Vasudeva egy másik feleségének méhébe kerüljön át és ő szülje meg. Így a király és környezete azt gondolta, hogy a hetedik terhesség megszakadt.

Ezt követően a Legfelsőbb Személy először Vasudeva szívében jelent meg, akinek a teste ennek következtében önragyogóvá vált. Vasudeva testéből átkerült Devaki testbe, akit szintén transzcendentális ragyogás övezett. Mikor eljött a születés ideje Krisna négykarú formában jelent meg a házaspár előtt teljes öltözetben és valamennyi szimbólummal a kezében és ragyogása betöltötte az egész börtöncellát. Devaki arra kérte Krisnát, hogy közönséges gyermekként jelenjen meg, hogy el tudják titkolni a király előtt a megjelenését. Krisna miután tanításban részesítette szüleit, utasította apját, hogy cserélje ki őt egy másik királynő (Yasoda Maya) éppen akkor született leányával. A leány Yogamaya a legfelsőbb misztikus erőt megtestesítő személy volt, aki egy időben született Krisnával, az erő forrásával. Vasudeva előtt kitárult a börtönajtó, és az éjszaka folyamán átkelt egy viharos folyón, hogy kicserélje a két gyermeket, majd visszatért a börtönbe.

Reggel, amikor a gonosz király tudomást szerzett a gyermek megszületéséről, azonnal a börtönbe rohant, hogy elpusztítsa. Hiába könyörgött Devaki, hogy hagyja életben a lányt, hiszen a jóslat szerint fiú fogja őt megölni, a király megragadta a gyermeket, hogy szétzúzza egy követ. Ekkor azonban Yogamaya kisiklott a kezéből, felvette eredeti formáját, és felszállt a magasba, majd értésére adta a királynak, hogy akitől retteg, valahol máshol már megszületett. A királyt olyan döbbenettel töltötték el az események, hogy szabadon engedte a házaspárt, akik ezt követően visszatérhettek otthonukba.

A másik királynő és a férje semmit sem vettek észre a cseréből, hiszen valamennyien Yogamaya illúziójának hatása alatt álltak. A gonosz király viszont elhatározta, hogy valamennyi egy éves kor alatti újszülöttet megöleti a birodalomban.

Magyarázatok:

1. Teljes inkarnáció alatt azt értjük, amikor a Legfelsőbb Személy teljes energiájával születik le. Esetünkben az erő forrása, Krisna, a teljes lelkierő, Balarama testvéreként születtek, és a teljes misztikus erő, Yogamaya is megnyilvánult. Ezek kívül leszülettek a félistenek, és a Legfelsőbb személy teljes kísérete. Az ilyen eseményt transzcendentális jelek kísérik, pl. különleges csillagállás, amelyet a védikus szentírás egyik könyvében (*Khamanikya*) rögzítettek. Ezen kívül Krisnának nemcsak a születését, hanem későbbi tevékenységét is misztikus cselekedetek kísérik. A teljes inkarnációt a tanítása, a misztikus képességei, valamint a testén megjelenő un. transzcendentális jelek (tenyerek, talpak rajzolata) alapján állapítják meg. (Más esetekben leszülehetnek rész inkarnációk, akik csak egy-egy aspektusát nyilvánítják meg Istennek, továbbá isteni küldöttek, próféták.)

2. A történet alapján egyértelmű, hogy Krisna nem fizikai testben született. Teste, noha fizikainak tűnt, az első pillanattól kezdve lelki test volt, olyan formát vett fel, amelyet akart, és a születése pillanatától kezdve a teljes lelki és misztikus erő birtokában volt. Felvetődik a kérdés, hogy ha ez így van, akkor miért kellett eljátszani a szülők, rokonok stb. szerepét, és ő miért játszotta el a gyermek szerepét, aki megszületik, veszélybe kerül stb. Megjelenhetett volna szülők nélkül is, és egyszerűen elpusztíthatta volna a zsarnok uralkodót.

3. Figyeljünk fel néhány azonosságra és különbségre, ami Krisna és Jézus születése és működése között megfigyelhető. Az 1. pont alapján Jézus részinkarnációnak tekinthető (ezért mondta azt, hogy én és az Atya egyek vagyunk). A legmagasabb szintről leszülető személyek érkezését mindig előre megjósolja az adott vallás vonatkozó szentírása. Továbbá ezek a személyek mindig egy előre megírt forgatókönyvet játszanak el, abból a célból, hogy tanítsák az emberiséget. Így hatásuk messze túlmutat azon a rövid időn, amit a Földön eltöltenek. Krisna tanította a szüleit, nevelő szüleit, az egész környezetét, még az ellenségeit is, mégpedig úgy, hogy közöttük élt, kölcsönhatásba került velük, és a cselekedetein keresztül fejtette ki hatását. Így

sokkal nagyobb fejlődést értek el azok a személyek, akik vele kontaktusba kerültek, mintha egyszerűen, megjelenik, megöl egy zsarnokot, majd távozik. Ebből ki tanult volna és mit? Ugyanezt mondhatjuk el Jézus tevékenységéről is. Az isteni inkarnációk, küldöttek fizikai síkú, tanító cselekedeteit *lillának* nevezi a védikus szentírás. Ez egy olyan oktatófilm, amelyet az egész Univerzum valamennyi lényének fejlődése érdekében forgatnak, és egyidejűleg valamennyi síkon zajlik, nemcsak a fizikain.

4. Figyeljük meg továbbá a démonikus személyek, uralkodók reakcióját egy olyan jóslatra, amely isteni inkarnációt vagy küldöttet ígér. A pánik, a félelem a büntetéstől, még akkor is embertelen cselekedetre sarkallja őket, ha maguk is tudják, hogy az értelmetlen. Pl. az egy éves kor alatti újszülöttek kiirtása mindkét történetben megjelenik, pedig biztos, hogy a Jézus életét leíró tanítványok nem ismerték a védikus szentírást, hogy abból lopjanak ötleteket. Ezekben a leírásokban sokkal inkább a gonoszság általános természete fogalmazódik meg. Az isteni inkarnációk, küldöttek élete során a szeretetet, a jóságot, az emberséget stb. képviselő személyek megütköznek az ellentétes erőket képviselő entitásokkal, és a harc a magasabb erkölcsiiséget képviselők fizikai és/vagy erkölcsi győzelmével végződik. A harc eredményeképpen azonban a jóság mindig megbocsájt a gonoszságnak, és a gonoszság megváltódik önnön gonoszságától. Valamennyi szentírás lényege és értelme, hogy az embereket a magasabb erkölcsi normák felé vezesse.

Krisna élete

Krisna fogantatása és születése Maturában a gonosz király birodalmának központjában történt. Krisna szülei szintén itt laktak, de mivel a gyermek már nem volt velük, a király elhatározta, hogy minden egy éves kor alatti gyermeket megölet a birodalomban. Később azonban más gondolatra jutott, sokkal egyszerűbb, ha csak Krisnát öleti meg. Legelőször egy boszorkányt fogadott fel, aki jártas volt a fekete mágiában, hogy kutassa fel. A boszorkány gyönyörű fiatalasszonynak öltözött, és így látogatott el Vrindavanba, ahol Krisna és nevelőszülei éltek. Akkoriban szokás volt, hogy a csecsemőket, hódolatuk jeléül, más asszonyok is megszoptathatták. Krisna nevelőszülei nem gyanakodtak a jól öltözött és vonzó megjelenésű boszorkányra, és megengedték neki, hogy Krisnát a karjaiba vegye. Előze-

tesen a boszorkány azonnal ölő méreggel kente be a melleit, így látott neki a szoptatásnak. Ahogy azonban Krisna szopni kezdett, a boszorkány elterült a földön, egész teste remegett, kegyelemért könyörgött Krisnához, majd kilehelte lelkét. Mindeközben Krisna úgy tett, mintha semmi köze sem lenne az egészhez, és vidáman játszadozott a boszorkány ölében. A következő alkalommal egy fekete mágus forgószerű formájában magával ragadta, hogy elpusztítsa, de ő is a boszorkány sorsára jutott. Krisna nevelő szülei és Vrindavan közössége szemtanúi voltak ezeknek a jeleneteknek, de nem Krisnának, hanem a karma törvény működésének tulajdonították.

Mikor Krisna egyéves lett Krisna apja (Vasudeva) megkérte család papjukat, aki egyben a kor egyik legbölcsebb asztrológusa is volt, hogy keresse fel Krisna nevelőapját, és tájékoztassa fia sorsa felől. Így jutott a nevelőapa tudomására, hogy Krisna nem az ő fia, hanem Vasudeva és Devaki gyermeke és a legfelsőbb Személy inkarnációja. Így titokban tartották meg a névadó ünnepséget, nehogy a gonosz király tudomására jusson a gyermek kiléte. Az asztrológus pap a Krisna ('mindenkit vonzó') nevet adta a gyermeknek. Szintén ő nevezte el Vasudeva másik gyermekét Balarámának.

A gyermekek tehát testvérek voltak, rendszeresen együtt játszadoztak, és rengeteget csintalankodtak. Folyton megdézsmálták a friss tejfölt és a vaját, vagy megittatták a kifejt tejet a borjakkal. Mégis mindenki imádta őket. A gyermekeknek olyan fényesek voltak, hogy a sötétben is világítottak, így semmit nem lehetett előlük elrejteni. Krisna számos alkalommal megnyilvánította misztikus képességeit a környezete számára, mégis minden alkalommal úgy tett, mintha mindezek tőle függetlenül működnének. Később, ahogy a fiúcskák cseperedtek, együtt őrizték a teheneket és a borjakat a többi tehénpásztor fiúval. Mindeközben a gonosz király nem nyugodott, és egyre újabb és újabb démonokkal szövetséget kötött Krisna elpusztítására, sikertelenül. A démonok fizikailag mind elpusztultak, és egyszersmind felszabadultak, vagyis fény szökött ki belőlük a haláluk pillanatában, és ez a fény visszaolvadt Krisnába. A Krisna által megnyilvánított transzcendentális kedvtelésekben a félistenek is gyönyörködtek.

Egy alkalommal az Úr Bráma (az anyagi világ teremője), elrabolta Krisna pajtásait és a teheneket. Azért tette ezt, hogy részesüljön Krisna misztikus hatalmának megnyilatkozásából. Amikor a kicsi Krisna látta, hogy a pajtásai és a tehenek mind eltűntek, egy szempil-

lantás alatt újrateremtette őket, önmagából hozva létre a formákat. Bráma a saját időszámítása szerint egy pillanat múlva vissza is tért és döbbenten látta, hogy Krisna és pajtásai változatlanul játszanak tovább, mintha semmi sem történt volna. Közben azonban földi időszámítás szerint egy teljes év telt el...

Saját élmények

A fentiekben megpróbáltam valamit érzékeltetni azokból a transzcendentális cselekedetekből, amelyeket Krisna megnyilvánított 5000 évvel ezelőtt. Ezek befogadásához azonban elmélyültebb ismeretekre van szükség a védikus szentírásban. Hiába hallja valaki, vagy nem hiszi, vagy nem érti. Meglehet, hogy azt gondolja, mindez csak mese, és a Krisna hívők kiszínezték imádott istenük történetét. Ha azonban valaki megtapasztalja, mit jelent a Yogamaya működése, akkor már semmin sem csodálkozik.

Amikor Indiában jártam, alkalmam volt végigjárni azokat a helyeket, ahol Krisna élt. Ezeken a helyeken Krisna most is jelen van, és most is megnyilvánulhat bárki számára, aki befogadó Rá. Ezeken a helyeken a „mese” valósággá válik. Itt minden gondolat azonnal megvalósul, ha jó, ha rossz. Erről alkalmam volt meggyőződni.

Amikor Vrindávanba érkeztünk, egy gondolatom támadt a sofőrünkkel kapcsolatban, akinek megbízása volt, hogy visszafelé is a vezetőnk lesz. „Ez az ember nem maradhat Vrindávanban.” Egy óra sem telt el, nézeteltérése támadt a férjemmel, és ő visszaküldte. Nagyon szerettem volna kapni egy rózsafüzért az oltárról, de nem ismertem a procedúrát. Leültem meditálni a templomban, rövidesen magához intett egy pap, és a nyakamba dobott egyet Rádha, egyet pedig Krisna nyakából. Egészen különleges módon jutottam el Maturába, Krisna születési helyére. A templom előtti téren és később a templomban én is részese lehettem Krisna megnyilvánulásának. A téren a kicsi Krisna (6 év körüli fiúcska) jelent meg, és felvezetett a templomba, ahol átélhettem vele a Gopi táncot, amiről majd egy következő fejezetben írok. Mindeközben láthatatlanná váltam a kísérőim számára, és a többi ember az én számomra. Aki felfogta az egészet, Prabhupadnak (az ISKCON alapító nagymesterének) egy idős, személyes tanítványa, aki a kísérőnknek ajánlkozott és végigvezetett Maturán. Szemében könnyek csillogtak, miközben levonultam a templom legalább 100 lépcsőjén. Miért nem ő kapta ezt, aki gyer-

mekkora óta mantrázik? Én sem értem, Krisna indokolatlan kegyelme... Mielőtt elutaztunk Vrindávanból kijelentettem: „Soha sem hagytam el Vrindávánt, mindig ott vagyok.” Természetesen a lelki Vrindávanra gondoltam. Vrindávanban és Maturában minden segítséget megkaptam a fejlődésemhez, amiért odautaztam.

Mikor élményeimet idehaza elmeséltem a buddhista mesteremnek, ő az én teremtésemként interpretálta a jelenségeket, nem pedig Isten megnyilvánulásaként. Nem szálltam vitába a hitetlennel, csak csendesen megjegyeztem: „Mindenki azt teremti, ami benne van. Te csak saját démonjaidat tudtad megteremteni.” Van azonban valami, ami nem valósult meg, pedig nagyon vágytam rá. Ha minden az én teremtésem lett volna, ami történt, akkor ennek kellett volna leginkább megvalósulnia. Indiába magammal vittem egy érmét, amire a keresztény mesterem arcképe volt rávésve. Tudtam, hogy ő belematerializálta magát ebbe az érmébe. Elhatároztam, hogy minden misztériumot, amit én átélek, megosztok vele, hogy ő is részesüljön belőle. Azon a reggelen, amikor Vrindávanba készültünk, az érme kiesett a táskámból, és kigurult a tetőre. Egy pillanatig dermedten álltam: én követtem el valami hibát? Végül kimásztam érte a tetőre, és magammal vittem. Csak idehaza vettem észre, hogy az érme már nem tartalmazza a mester energiáját. Az elementálok a valódi szent helyeken megsemmisülnek. Így foszlott szét előttem „mestereim” misztikus hatalma.

*

Az ifjú Krisna társasága – nevelőapja birodalmában, Vrindávanban – tehénpásztor fiúkból és tehénfejő lányokból (gopik) állt. Krisna együtt őrizte a teheneket a többi fiúval, és közben számtalan kalandban volt részük. Ha éppen semmi sem történt, akkor furulyájának hangjával kápráztatta el őket. A serdülőkorú lányok a szent Jamuna folyóhoz jártak rituális fürdőt venni, és a félistenekhez imádkoztak, hogy jó férjet kapjanak. Titokban azonban mindegyik arra vágyott, hogy Krisna legyen a férje. Egyik alkalommal a hajadon lányok a folyóhoz mentek fürödni, és szokás szerint levetették ruháikat. Krisna elrejtőzött egy fa koronája között, és míg a lányok fürödtek ellopta a ruhákat. Letelt a fürdés ideje, és a lányok szerettek volna kijönni, de látták, hogy a ruhák eltűntek. Ekkor Krisna hívni kezdte

őket a fa lombjai közül. Egyesével kellett odamenniük a ruhákért. Némi huzavona után, mikor már nagyon fáztak a folyóban, szégyenkezve, egyesével Krisna elé járultak. Krisna gyönyörködött a páratlan szépségű lányok látványában, és meghívta őket egy év múlva a Govardana hegyre a rasa-táncba. Azt ígérte nekik, akkor mindannyian a férjükként fogják megismerni őt. Eltelt egy év, közben sok lányt férjhez adtak, de a megjelölt éjszakán mindegyik ott volt a Govardana hegyen. Krisna mindegyikkel egyszerre táncolt, extatikus táncba feledkezve, és csókolódzás közben a szájából bételdiót adott nekik. A legkiválóbb leányt Rádhát egyedül is magával vitte az erdőbe, és legmagasabb szintű szerelmi élményekben részesítette. Amikor Krisna eltűnt Rádhával a többi gopi az elválás fájdalmától elgyötörtten keresni kezdte. Egy idő múlva Krisna visszatért a gopikhoz. Mikor Rádha látta, hogy Krisna elhagyta a gopik miatt, önkívületi állapotba került a fájdalomtól, és elbujdosott, majd magán kívül ölelgetett és becézgetett egy fát Krisnának nézve azt. Amikor Krisna rádöbrent Rádha fájdalmára, szintén önkívületi állapotban rohant utána az erdőben, közben csak azt hajtogatta, hogy „*meg akarom érteni Rádhát*”. A vágytól, hogy megértse, mi zajlik le a szerelmében, egyszerre Rádhává változott. Eközben Rádha is elkezdett felé rohanni, és amikor Krisna átváltozott Rádhává, ugyanabban a pillanatban ő átváltozott Krisnává. A találkozáskor, az ölelés pillanatában mindketten visszanyerték eredeti formájukat. Mindeközben a gopik férjei, szülei, testvérei csak annyit észleltek az egészből, hogy a lányok odahaza békésen alszanak.

Krisna jelenléte miatt a vrindavaniak elhanyagolták a félistenek tiszteletét. Ezért az egyik félisten vízözönt bocsájtott Vrindávanra. Krisna úgy védte meg őket, hogy esernyőként föléjük emelte a Govardana hegyet, majd az esőzés elmúltával visszahelyezte azt. Krisna csodálatos cselekedeteinek híre Maturába is eljutott, ahol a gonosz király, Krisna testvéreinek gyilkosa uralkodott. Miután látta, hogy hiába küldött boszorkányokat, démonokat Krisna elpusztítására, nem járt sikerrel, ezért cselhez folyamodott. Birkózó versenyt rendezett Maturában, és meghívta a versenyre Krisnát és Balarámát is. Természetesen elő volt készítve az, hogyan öleti meg őket. Azonban most sem járt sikerrel, a testvérpár elveszejtésére küldött lények sorra elpusztultak. Végül, maga tört Krisna életére, és ekkor Krisna megölte. Így teljesedett be a jóslat, hogy Vasudeva nyolcadik fia

megöli a királyt. Ezek után Krisnát Maturában királlyá választották, és nem tért többé vissza Vrindábanba.

Magyarázatok

Mint minden szentírást, a védikus szentírás történeteit sem kell szó szerint érteni. A történeteknek szimbolikus, tanító szerepük van. Krisna Yogamaya erejének irányítója, a legnagyobb mágus, aki minden teremtetett lényt illúzióba tud vinni. Ez az illúzió azonban nem öncélú, hanem a lények fejlődését, vágyaik kielégítését szolgálja. A gopik arra vágytak, hogy Krisnát férjüknek tudhassák, ezért Krisna megadta nekik azt a kegyelmet, hogy átélhessék azt a földöntúli gyönyört, ami az Istenség Legfelsőbb Személyiségével való egység-élményből fakad. Részletkérdés, hogy a gopiknak voltak-e földi vágyaik vagy sem. Akár voltak, akár nem, a Krisnával való egység-élmény a transzcendentális síkra emelte őket. Ez az élmény olyan magas szintű gyönyörközpontot aktivált a gopikban, hogy minden másról elfeledkeztek, rokonaikról, kötelezettségeikről, vallási elvekről stb. Ezért viselkedtek félőrült módjára, mert ennek a gyönyörközpontnak az aktiválódása hasonlóan hat, mint a fizikai drogok, gyönyörfűgövé teszi az embert. Ez a transzcendentális gyönyör az *ananda*. Az állapot pedig az *ananda maya kósa*. A rasa-táncban és a Rádhával való szerelmi egységben Krisna a legmagasabb szintű szerelmi tantrát mutatta be a világnak. Mindazonáltal nagyon kevesen értik, és még kevesebben interpretálják helyesen ezt a *lillát*.

Saját élmények

Indiában jártomban megkerültük a szent Govardana hegyet. Az út megtétele egy vezeklés, amely során az ember cselekedetei gyümölcseit Krisnának ajánlja fel, és ha odaadással teszi ezt, akkor előző életeinek rossz karmája törlődik. Sokan hason csúszva teszik meg a köves, sáros vagy éppen poros úton a gyalogosan kb. egy napos kirándulást. Mi idő hiányában riksán utaztuk. A riksa egy bicikli, amit lábban hajtanak azok a szegény fiatalember, akiknek a családja számára ez az egyetlen megélhetési forrás. A bicikli után egy könnyű kocsit kapcsolnak, és abban ülnek a „gazdagok”. Azonban számos esetben le kellett szállnunk a riksáról, mert a szegény, elgyötört, vézna fiú nem tudott velünk felhajtani a lejtős úton, ami időnként még üres kocsival is kemény próbatételnek bizonyult. Nem bántam ezt. Út közben lehetőségem volt ráhangolódni arra a korra és

dimenzióra, amiben a rasa-tánc zajlott. Én kifejezetten Krisna miatt utaztam Indiába. Vele akartam felvenni a kapcsolatot. A vezeklést követően utaztunk Maturába, ahol a Krisna templom előtt létrejött a találkozásom Krisnával.

A maturai kegyhelyre pont a nyitáskor érkeztünk. Két kapun engedtek be bennünket, külön a nőket, és külön a férfiakat, így elszakadtam a férjemtől és a kísérőnktől. Óriási a tömeg. Nálam nem volt semmi, csak a ruha rajtam, így hamar átjutottam a kapun, és szinte egy pillanat múlva egyedül találtam magam egy hatalmas téren. Vártam, sehol egy ember... az idő a végtelenbe nyúlt... Akkor meghallottam a hívást: „gyere velem”. És a kisfiú Krisna felvezetett a templomba, ami még ki sem nyitott, éppen a lépcsőjét mosták. Ténylegesen minden más eltűnt a számomra, és a jelentőségét veszítette. Pontosan azt éltem át, amit a gopik, és még most is ugyanazt élem át, ha visszagondolok. Táncolok az ifjú Krisnával, körbe forog a világ, és megszűnik minden más. Csak a transzcendentális boldogság van jelen bennem, ami abból fakad, hogy Krisna velem van, egylényegű vagyok vele, Krisna csak az enyém, mindentől megóv, megszabadít, és örökké velem marad. Az őseredeti biztonság, a félelem nélküiség, a teljes felszabadultság, nincsenek szabályok, csak az extatikus szeretet. Patakokban ömlenek a könnyeim a gyönyörtől... Aztán vége lett. Tudom, hogy várnak. A férjem és a kísérőnk már tűvé tették értem a környéket. Ebben a glóriában vonulok le a száz lépcsőn. Miért aggódtok? Itt nem lehet elveszni...

Magyarázatok

Amikor Rádha átélte a tantrikus szerelmet Krisnával, akkor az összes gopi megkapta ugyanazt, nekik el sem kellett mozdulni otthonról. Minden gopi Rádha kiterjedése volt, egyek voltak vele. Ekkor Rádha még nem értette ezt, és féltékeny lett a gopikra, amikor Krisna otthagya. Amikor egymás felé futottak az erdőben, és Rádha Krisnává változott, akkor értette meg, hogy minden gopi Ő. Azért terjesztette ki magát tizenhatezer gopivá, hogy hatványozottan tapasztalja meg Krisna iránt érzett szerelmét, és Krisnának hatványozottan szerezzen örömet. Ez a tantrának a legmagasabb szintje, amikor az egység olyan mértékben jön létre, hogy a másikkal való azonosság tudata fizikai síkon megnyilvánul. Rádha maga Krisna, a férfi princípium női kiegészítőjének megtestesülése. Csak azért osz-

tódtak ketté, hogy megmutassák a világnak, hogy minden emberi lény ugyanígy épül fel. Mindenkiben jelen van az anima és az animus, a jin és a jang. Amikor párt keres valaki, ezt a társat keresi, de csak belül találja meg. És amikor belül megtalálta, akkor már bárkivel élhet, mert bárkit képes lesz szeretni. Ezt példázza Krisna további története is.

A Krisna iránt érzett extatikus szeretetet a legmagasabb megvalósítási formának tartják. A kereszténységtől sem idegen ez a szemlélet, mert számtalan szent élte át Jézussal, mint a megtestesült Istennel, való egységet, amely élmény azonnal kiemelte őket az anyagi világból. Az Istennel való szerelmi viszony (rasa) a legtöbb, amire ember vágyhat. Miért? Mert az Isten iránt érzett szeretet az egyetlen olyan erő, amely Istent legyőzi! Bármilyen más módon birokra kelhetsz Istennel, megtette ezt számos félisten, senki sem tudott győzni, semmilyen erővel, misztériummal, semmilyen tudás bevetésével. De a szeretet még Istent is legyőzi, Isten meghajol a szeretet előtt. Ennek a meghajlásnak az eredménye a teremtett világ. Ezért mondjuk azt, hogy Isten szeretetből teremtett, a lények iránta érzett szeretetének viszonzásaképpen. Azért mert a lények tapasztalni szeretnék ŐT, akár fizikai síkon is. Ahhoz pedig, hogy tapasztalni tudjanak részleges elkülönülés szükséges, ami fájdalommal jár. Az elkülönültséget követő visszatérés azonban annál édesebb. Hogyan vetekedhetne ezzel a gyönyörrel a buddhisták üresség tudata?

*

Matura királyának megölése miatt a volt király rokonai bosszút akartak állni, és hatalmas sereget gyűjtöttek. Emiatt Krisna folyamatosan harcban állt velük, és noha mindig győzött, lefoglalta a rendszeres háborúskodás. Ezért elhatározta, hogy felépít egy erődöt a tenger közepén, ahová az ellenség nem tud betörni. Az erőd (Dváraka), 96 négyzetmérföld terjedelmű volt, és minden elképzelhető gazdagsággal bírt. Krisna ide költöztette Matura teljes lakosságát. Így megmentette a békét és nyugalmat önmaga és alattvalói számára. Krisna a ksatrija (második kaszt: királyok, vezetők, harcosok) rendbe tartozott, ezért ideje volt megnősülnie, családot alapítania.

Első feleségét leányrablással szerezte. A leányt korábban neki ígérték, de a szülők a legidősebb fiuk rábeszélésére meggondolták

magukat. A leány azonban az ő felesége szeretett volna lenni, ezért üzenetet küldött a számára. Krisna az esküvő napján, az ünneplő tömeg jelenlétében szöktette meg, és magával vitte a birodalmába. Természetesen ezzel újabb ellenségeket szerzett, akiken szintén győzelmet aratott. Ezen kívül Krisna még hét hercegnőt vett nőül, így összesen nyolc fő felesége volt. Minden feleségnek külön története van. Kivétel nélkül minden esetben a hercegnők vágya volt, hogy Krisna feleségei legyenek, és ezért számtalan lemondást végeztek és folyamatosan imádkoztak.

Krisna csodatetteihez tartozik még egy újabb démon legyőzése, aki számtalan gonoszságot követett el, többek között tizenhatezer királylányt rabolt el, azok akarata ellenére, és tartott fogva a palotájában. Az elrabolt királylányok Krisnához imádkoztak a szabadulásukért. Krisna megküzdött a démonnal, és kiszabadította a királylányokat. A hercegnők azonban a szabadulásuk után nem akartak visszatérni családjukhoz, mert tisztában voltak vele, hogy az elrabolt és megbecstelenített lányok senkinek sem kellene, ezért Krisnát kérték, hogy vegye nőül őket, és így adja vissza becsületüket. Krisna teljesítette a kérést és valamennyit nőül vette. Minden feleségének egy-egy palotát ajándékozott, ugyanazzal a gazdagsággal és gondoskodással látta el őket, és mindegyikkel példás családi életet élt. Annyi formába terjesztette ki magát, hogy egyszerre ment be minden feleségéhez, és mindegyikkel más-más tevékenységbe merült. Minden feleségének tíz-tíz fiút nemzett. Feleségei egytől egyik Laksmi (a szerencse istenasszonya) kiterjedései voltak, és teljes odaadással szerették és szolgálták Őt. Mindegyik meg volt róla győződve, hogy Krisna egyedül őt szereti, és nincs raja kívül más az életében, aki fontos lenne számára. Krisna azonban, noha példás férj és családapa volt, egyikükhöz sem kötődött, hiszen Ő önmagában teljes.

A hatalmas család rendkívül sok feladatot adott Krisna számára, amit ő könnyedén teljesített. Ezzel együtt számos esetben harcba is bonyolódott a családtagjai miatt. Egyik ilyen nevezetes eset az, amikor Siva is beszállt a küzdelembe. Egy király nagy odaadással imádta Sivat, és emiatt Siva kegyeltje volt. Történt azonban, hogy Krisna unokája házasságon kívül gyermeket nemzett a király leányának. A lány hírnevén esett csorba miatt a két család küzdelembe keveredett. Mikor Siva látta, hogy kegyeltje veszítésre áll, maga is beszállt a harcba és közvetlenül Krisnával került szembe. A küzdelem-

ben számos félelmetes energiafegyvert pl. a brahmasztrát is bevetették egymás ellen. Végül azonban Krisna győzött és Siva behódolt előtte.

Magyarázatok

Krisna azért született ksatrijának (második kaszt), hogy rendet tegyen a világban. A kasatriják feladata, hogy oltalmazza a gyengéket, igazságot szolgáltatassanak, megvédjék a védikus hagyományokat. Ez utóbbi az emberek számára ajánlott szokásrendszer, amelynek betartásával az isteni törvények is teljesülnek, és az emberek a lelki világ felé haladhatnak, vagyis kijutnak a létkörforgásból. Az isteni törvényekkel szembe szegülő lényeket nevezik démonoknak. Ha ilyen uralkodók kezébe kerül a hatalom, akkor a védikus szabályok sérülnek, a nép nyomorog, az igazság elvész, és az emberek lelki fejlődése megoldatlan. Krisna tehát azért született, hogy visszaállítsa az isteni törvénykezést.

Természetesen Krisna nem ragaszkodott ahhoz, hogy ezt harccal tegye. Számos esetben megtörtént, hogy került a fölösleges vérontást. Ellenfeleit, ha látta, hogy azok behódolnak, vagy teljesen harc képtelenné válnak, sohasem pusztította el, egy esetben még el is hagyta a csatateret. Bár ezt nem tartották ksatrijához méltó cselekedetnek a korabeli hagyományok szerint. A harc tehát természetes volt abban a korban, mert ezzel fejezte ki egy ksatrija a hatalmát és az erejét. Krisna azonban számos esetben felülírta a szokásrendszert, amivel felhívta a figyelmet arra, hogy nem a szokásjogért van az ember, hanem az emberért van a szokásjog. Ha ellenfelei ragaszkodtak a harchoz, akkor harcolt, ha meghódoltak, akkor pedig megbocsájtott, sőt kegyelmébe emelte a meghódolt személyt.

Az Úr Sivával való harc bizonyítja, hogy Krisna minden létező fölött áll, mert nem létezett olyan fegyver, amelynek ne ismerte volna az ellenszerét. Felvetődik persze a kérdés, hogy miért harcolt Siva, ha tudta, hogy Krisna mindenható? Ezek a történetek minden esetben az emberek lelki fejlődését szolgálják. Siva a Krisnával való harcban megmutathatta erejét, továbbá azt is, hogy mindenkinek be kell hódolnia Krisnának, mert ő is ezt tette, hiszen Krisna a Legfelső Személy. Mindazonáltal a harc csak egy erőpróba, mert senkit sem lehet megölni, hiszen mindenki örökéletű lélek. Ha Krisna megölt valakit, akkor az azonnal elnyerte a felszabadulást (megváltást).

A védikus kultúra szerint a lányoknak a szülők választottak férjet, bölcsességet elért asztrológus bevonásával, aki a jelekből ismerte a karmikus kötődéseket. Ha eszerint adják férjhez a lányokat, akkor a család valamennyi tagjának lehetősége nyílik ledolgozni a karmikus adósságokat. Sok esetben azonban a család számára fontosabb volt a világi gazdagság és hatalom. Noha Krisna hatalma és vagyona felmérhetetlen volt, ezt kevesen tudták róla. Indiában akkor városállamok voltak, és minden városállamnak volt egy királya. Krisna egy átlagos király volt egy átlagos birodalommal, ezért több esetben sem akarták hozzáadni a neki ígért leányt. A lányok azonban kifinomult ösztöneikkel vonzódtak hozzá. A lányrablás bevett szokás volt Indiában, ha a szülők nem akarták a férjjelöltet elfogadni. Ezt azonban csak a lány beleegyezésével tartották megengedettnek, és minden esetben házasság kellett kövesse. Általában a szülők a házasságot követően megbékéltek a helyzettel. Minden férfinak annyi nőt volt joga feleségül venni, amennyiről a rangjának megfelelő szinten gondoskodni tudott beleértve az utódokat is. Krisna nem azért vett nőül annyi leányt, mert sok feleségre volt szüksége, hanem azért, mert ezek a hölgyek egyetlen személy Laksmi (Krisna Narayana formájának társa) kiterjedései voltak. A többi férfiak azonban irigyek voltak Krisnára, ezért folyton harcot kezdeményeztek vele hol a nőkért, hol a hataloméért, hol pedig világi kincsekért.

Krisna mindenütt jelenlevő, tehát soha nem tud elhagyni senkit. Mégis az anyagi világban megélhető az a megtapasztalás miszerint elveszíthetjük Öt. Ezt a megtapasztalást adta meg a gopiknak, és egyes esetben feleségeinek is. Az Istentől való elkülönültség megtapasztalásáról van szó. Ezen érzés megismerése nélkül nem létezik valódi, mélyen átélt imádat.

A másik fontos ismeret, amelyre Krisna történeteiből szert tehetünk az Egység lényegének megértése. Az Egységbe az ellenfél is beletartozik. Ha nekem van egy akaratom és az ellenfélnek az akarat a ezzel szemben áll, akkor ezt nem hagyhatom figyelmen kívül, mivel mindketten ugyanannak az Egységnek a részei vagyunk. Vagy meg tudom valósítani az akaratomat úgy, hogy az ellenfél önként elfogadja, vagy én hódolok be neki, vagy ha erőszakot alkalmazva kényszerítem rá az akaratomat, akkor annak visszahatásait el kell szenvednem. Ennek az alaptörvénynek a működését minden eseményben nyomon követhetjük a Krisnáról szóló történetekben. A

törvény alól csak akkor mentesülünk, ha minden tettünk (szavunk, gondolatunk) teljesen tiszta, transzcendentális, isten-tudatban fogant, önös érdekmentes. Krisna tehát bármit megtehetett, számára nem járt visszahatással. Nekünk azonban minden esetben elemeznünk kell tetteinket (szavainkat, gondolatainkat), hogy megtisztítsuk azokat az önző érdektől. Így juthatunk el a karma mentességhez és az istentudatosságához.

Ha egy isteni inkarnáció jelen van a Földön, akkor a visszahatás törvényének működése felgyorsul, sőt azonnalivá válik. Számos példát látunk arra, hogy Krisna jelenlétében a tett, a cselekedetet követően, azonnal visszahatott az elkövetőjére. Másrésről az isteni inkarnáció jelenléte a Földön nem jelenti azt, hogy Ő valahonnan eltávozott. Változatlanul jelen van mindenütt, csupán kivetülést (kiterjedést) hoz létre az anyagi világban. Ez másképpen azt jelenti, hogy amikor Krisna a lelki világból alászáll, akkor valamennyi síkon létrejön egy kivetülés, így pl. a finomanyagi világ létsíkjai is. A védikus szentírás történései mindig különböző síkokon zajlanak egyidejűleg, és ezt az értelmezés során tekintetbe kell venni. Krisna harcát a félistenekkel (pl. Sívával) nem úgy kell érteni, hogy Siva fizikai formát vett fel, és az anyagi világban harcoltak. Krisna egyidejűleg harcolt az anyagi és a finomanyagi síkokon, sőt minden cselekedetét egyidejűleg megnyilvánította valamennyi létsíkon. Amikor tehát az anyagi világban megnyilvánul az Isten, akkor az olyan, mintha a Földről nézve bepillantást nyerhetnénk a magasabb dimenziók történéseibe, és minden emberi lény addig lát el ebben a folyamatban, ameddig a tudatossága alapján képes. Ez az oka, hogy Krisna személye nem mindenki számára jelentett isteni inkarnációt, sokan egy átlagos királyt, míg mások egy felkapaszkodott pásztorfiút láttak benne. Hasonlóan történt ez Jézussal is, és ma sincs másképp.

*

A hinduk szent háborújáról a Mahabharáta hősi eposz számol be. A Krisna rokonait a Pándavákat megfosztották trónjuktól, és elűzték az országukból. Helyettük igazságtalan királyok jogtalanul uralkodtak. Sanyargatták a népet, és nem a nép szellemi és spirituális felemelkedésén dolgoztak, hanem a világi élvezetekbe merültek. A Pándavák képviselője Ardzsuna elhatározta, hogy sereget gyűjt és

visszaszerzi a hatalmat és a királyságot. A két ellenfél sorra járta India királyságait, hogy megszerezzék a támogatásukat a háborúhoz. A háború előkészületei során két táborra váltak szét az egyes királyságok, egy részük Ardzsunát, másik részük az ellenfelét támogatta.

Krisna éppen aludt, amikor mindketten felkeresték, hogy a támogatását kérjék. Ardzsuna ellenfele előbb érkezett, és Krisna feje mellett várakozott. Ardzsuna pedig, megérkezése után, Krisna lábánál foglalt helyet. Így amikor Krisna felébredt először Ardzsunát pillantotta meg: – Mit kívánsz kedves Ardzsunám, miért jöttél? – kérdezte Krisna. Az ellenfél azonban közbeszólt: – Én érkeztem előbb, nekem van jogom először kérni. – Igazad van. – válaszolta Krisna, ha valóban te érkeztél előbb, akkor mondd el te, miért jöttél. – A segítségedet szeretném kérni a Pándavák elleni háborúban. – És te Ardzsuna miért jöttél? – A segítségedet szeretném kérni, hogy az országomban, amit jogtalanul elvettek tőlem, helyreállítsam a rendet és az igazságot. – Rendben van. Mivel mindkettőtök kérése jogos, ezért egyiketeknek felajánlom a hadseregemet, a másiktoknak pedig saját magam leszek szolgálatára. Mivel Ardzsunát pillantottam meg először, ezért ő választ elsőnek.

Ardzsuna tudta, hogy Krisna a megtestesült Isten, akinek akarata ellen senki sem tehet semmit. Ő meghajolt ez előtt az akarat előtt, és ennek értelmében szándékozott a feladatát bevégezni. Az érzései, a szíve alapján döntött. – Krisna én téged választalak. – A másik király az elméjével gondolkodott. Krisna hadserege erős és hatalmas. Mit tehetne ez ellen ő maga egyedül, ha nekem adja? – Én a hadseregedet választom. – mondta az ellenfél. Krisna beleegyezett.

Magyarázatok

A háború kimenetele Krisna gondolatában már el volt döntve. Ő azért született, hogy felszámolja a gonoszságot és tanítást adjon a világnak. Ezt a háborút azonban le kellett játszania a feleknek, annak érdekében, hogy a tanítás és a tanulságok megtapasztalhatók legyenek a résztvevők számára. Ebben a tapasztalás mezőben, ami itt fizikai síkon zajlik, mindenkinek lehetősége van dönteni, hogy melyik oldalra áll, Isten oldalára vagy az ellenkezőre. Isten oldala azt jelenti, hogy az illető az isteni akaratot követve tevékenykedik. Ezt tette Jézus is.

Ugyanakkor Istennek nincsen oldalisága, mivel Ő mindenkinek azt adja meg, amire a megtapasztalásához szüksége van, kinek a hadsereget, kinek önmagát. A hadsereg odaadása azt jelentette, hogy az angyali seregek a szent háborúban Krisna ellen harcoltak. Krisna azonban, mint legfőbb teremtmény, a gondolataival irányította az egész folyamatot. Az angyali seregek mindenben követik az isteni útmutatást. Eszerint semmit sem jelent önmagában az, ha valakit az angyali seregek támogatnak. Az angyali seregek ugyanis mindenkit az isteni útmutatás szerint vezetnek arra, amerre menni akar. Az irány az egyén döntésétől függ. Ha pl. Jézus nem vállalja fel a keresztre feszítést, hanem azt kéri, hogy ő legyen a világ uralkodója, akkor megkaphatta volna az angyali seregeket, és támogatásukkal erőszakosan terjeszthette volna a kereszténységet. Ennek megfelelően elérte volna a félisteni dimenziót. Jézus azonban másképpen döntött. Meghajolt az isteni akarat előtt. Így tanítása túlmutat az evilági létezés jelentőségén. Ő maga pedig a transzcendentális síkra emelkedett.

Mindenki olyan mértékig képes megvalósítani az isteni szándékot, amilyen szinten áll a tudatossága, amilyen szintig ellát Isten gondolatainak megértésében. És ez lesz az ő istenmegvalósítása.

Saját megtapasztalások

Ezek után nézzünk egy példát arra, hogyan tudjuk mi emberek, itt és most követni az isteni szándékot. Sok évvel ezelőtt történt, hogy a parlament módosítani akarja az egyházak támogatási rendjét. A Krisnások hamar felismerték, hogy ez nekik és a kis egyházaknak előnytelen, ezért összefogást kezdeményeztek, és aláírásgyűjtési akcióba fogtak. Nekem akkoriban szoros kapcsolatom volt velük, de egy másik kis egyházhoz tartoztam. Jeleztem az egyházam vezetőjének, hogy össze kellene fogni a Krisnásokkal, mert a parlament várható döntése számunkra is előnytelen. Kérésem válasz nélkül maradt. Ezért elhatároztam, hogy saját erőmmel támogatom a Krisnások kérését, miszerint az eredeti törvény maradjon érvényben. Kérésem meghallgatásra talált Istennél. A következő kérdés hangzott el: „Rajtad kívül hány igaz ember akarja még ezt?” Nem tudtam mást válaszolni: „Uram, a Krisnások között biztosan találsz néhányat, kérlek, támogasd őket!” Ezek után a következő parlamenti ülésen direkt isteni beavatkozás történt. A kérdéses napirendi pont előtt, egy másik törvénytervezeten a képviselők összevesztek, és az ellenzék

kivonult a teremből. Fél házzal folytatták a szavazást az egyházak támogatásáról szóló törvénytervezetről. Mivel a törvényt a régi formájában akarók voltak csak jelen a teremben, ezért a módosítást elutasították. (Sok évvel később a szóbanforgó törvényt megszavazta a parlament, de akkor már nem volt lehetőségem beavatkozni mert én már nem voltam érdekelt, és a kis egyházak sem voltak egységesek, de a Krisnások megkapták az egyházi jogokat.)

Ezek után felvetődik a kérdés, hogy miért nem fordulunk gyakrabban Istenhez, hogy javítsunk az emberek helyzetén, vagy ha fordulunk, miért nem változik semmi. Ez azért van, mert csak a teljesen tiszta, önzetlen kérés válhat valóra. Hiábavalóság azt kérni, hogy valaki gyógyuljon meg, ha ő semmit sem akar tenni a gyógyulásáért. Főlősleges azt kérni, hogy minden embernek legyen jobb a sora, ha ezt a jobb sorsot hiábavalóságokra pazarolnák. Ez a világ arról szól, hogy itt mindenki saját belső valóságát teremti meg, azért hogy azzal szembesüljön, és ezáltal megismerje önmagát. Ez az isteni akarat. Ha valaki nem ennek értelmében tevékenykedik, akkor kérései rendre beteljesületlenek maradnak.

*

A háború során felsorakozott harcosok mind a földi, mind az égi fegyverek arzenálját felvonultatták, és bevetették egymás ellen. A legfőbb harcosokat maguk a félistenek segítették mindkét oldalon, aszerint, hogy az egyes harcosok melyik félisten imádatában tűntek ki. A háborúban rengeteg harcos odaveszett, kivéve a legkiválóbbakat. Noha a harc véget ért, az érzelmek, indulatok tovább tomboltak az élve maradtak körében. A vesztesek bosszúvágytól átítatva még tovább tetézték a gyötrelmeket azzal, hogy a győztesek gyermekeit is elpusztították, sőt a legveszedelmesebb fegyver a brahmasztrá bevetésére is sor került az ellenfél részéről. A brahmasztrá egy energiafegyver, amelynek a hatásai hasonlatosak az atombombáéhoz. Végül Ardzsuna semlegesítette ezt a fegyvert az ellenbráhmásztrá elindításával. A bosszúvágy és a megbocsájtás hiánya az ellenfél oldaláról oda vezetett, hogy egy asszony a fiai elvesztése miatt megátkozta Krisnát.

Aki teljesen egységben van minden létezővel, így az őt megátkozóval is, nem tehet mást, mint elfogadja az átkot. Krisna is beleegye-

zett, hogy az átok valóra váljon. Ezt megelőzően azonban még helyre kellett állítani a békét és igazságosságot. A győztesek kinevezték királlyá az egyik Pándavát, akinek feladata a nép jólétének biztosítása mellett az emberek lelki fejlődésének biztosítása volt. Őt, kinevezését követően, saját nagyapja tanította és avatta be a helyes uralkodás titkaiba. Nagyapja egyébként az ellenoldalon harcolt, és tanítását a csatatéren történő haldoklása közben adta át. A nagy bölcs miután tanítását elvégezte, Krisnára koncentrálva, Krisna tudatban távozott úgy, mint egy valódi jógi (az Atmant a fejtetőjén keresztül az élettelen segítségével kiemelte, és a lelki birodalomba távozott).

Az átok következtében Krisna valamennyi életben maradt rokona, gyermeke, hozzátartozója egy testvérharcban megölte egymást. Ezt követően Krisna és Balaráma is távozni készültek az anyagi világból. Balaráma a folyóhoz ment vezeklését elvégezni. Ezt követően egy kígyó (Kundalini) távozott a száján keresztül, ami visszatért a folyóba. Krisna az erdőbe ment, és jógaülésben várta a halált. Egy vadász vadnak nézte, és a sarkába lőtt. Így teljesedett be az átok. Ekkor Krisna elérkezettnek látta az időt arra, hogy itt hagyja az anyagi világot.

Pár évtizedes uralkodás után, miután megszilárdították hatalmukat, a Pándavák átadták a trónt egyetlen életben maradt gyermeküknek, és a Himalájába távoztak. Útközben a sziklák között mászva érte őket a halál. Nekik, mivel az anyagi világban tevékenykedtek, még volt karmájuk. Ezért valamennyien megjárták a Holtak Birodalmát (Poklot). Felismerve, hogy ez nem valóság, hanem saját illúziójuk, Krisnára koncentráltak és eljutottak a lelki birodalomba. Ők Krisna örök társai, és minden inkarnációjában követik őt.

Magyarázatok

A Pokolra szállás valamennyi létező feladata a halált követően. Amikor valaki meghal, akkor ugyanis a saját asztrális mezejében tudatosítja magát először. Ha ez az asztrális információs mező nincs teljesen kitakarítva, akkor először ezzel szembesül az entitás. Itt találhatók az összes nem tudatosított félelmek, ítéletek, elutasítások, negatív érzelmek. Amikor a létező felismeri, hogy ezt ő maga teremtette, akkor kitisztul a kép, leveti ezt az információs mezőt, és tovább léphet a Mennyei Birodalmakba, vagy a Lelki Birodalomba a saját megvalósítási szintje szerint. Jézus is megjárta ezt a birodalmat, arra

használva fel a Pokolra szállást, hogy fényt mutasson az ott ragadt lelkek számára, hogy megtalálják az Istenhez vezető utat.

Krisna távozásával véget ért a dvapara jüga, és kezdetét vette a káli jüga (vaskor, a legsötétebb korszak a lelkek tudatossága szempontjából).

2) Az erkölcsi tanítás

Hamis ego

"A hamis ego által megtévesztett szellemi lélek önmagát hiszi a tettek végrehajtójának, pedig valójában az anyagi természet három kötőereje végzi azokat." (Bg. 3.27)

A hamis ego az az elme program, amely által megtévesztve az élőlény a testével azonosítja magát. Ha valaki nincs tisztában a lélek valódi természetével, akkor azt gondolja, hogy a testének alkotóelemei cselekszenek. Valójában azonban a cselekvés motivációit a természet kötőerői hozzák létre. Vagyis a hamis ego program funkciója, hogy istentől elválassza az élőlényt, aki ily módon látszólagos függetlenséget tapasztalhat meg. Ez a program azért tölthető fel az élőlényre, mert a tudatossága nincs azon a szinten, hogy az elme kötőerői fölé emelkedjen.

A természet kötőerői

"Az emberi társadalom négy osztályát Én teremtettem az anyagi természet három kötőereje és a rájuk jellemző munka szerint. Tudd meg, hogy bár Én vagyok e rendszer alkotója, Én mégis nem-cselekvő és változatlan vagyok!" (Bg. 4.13)

"A három kötőerőtől [a jóságtól, a szenvedélytől és a tudatlanságtól] megtévesztett világ nem ismer Engem, aki a kötőerők felett állok, és kimeríthetetlen vagyok." (Bg. 7.13)

"Az ember egy bizonyos fajta hitet fejleszt ki aszerint, hogy létét a természet mely kötőerői befolyásolják. Úgy mondják, az élőlény hitét a rá jellemző kötőerő határozza meg." (Bg.17.3)

"A jóságban élőket a boldogság érzése és a tudás köti meg. (Bg. 14.6)

"A szenvedély minősége a vég nélküli vágyból és sóvárgásból születik, ezért az anyagi, gyümölcsöző tettekhez köti a megtestesült élőlényt. (Bg. 14.7)

"A sötétség tudatlanságból született kötőereje okozza valamennyi megtestesült élőlény illúzióját." (Bg. 14.8)

A természet kötőerei (az emberi ragaszkodások) képezik a hindu vallás kasztrendszerének alapját. A kasztok tehát léteznek, de ezeket nem a születés határozza meg, hanem a világ dolgaihoz való viszonyulási mód. A kasztrendszer vallásoktól és kultúráktól függetlenül mindenütt létezik. A mi társadalmunkban az érzelmi-gondolkodási-kulturális-szociális viselkedési minta határozza meg. Az emberek ezek alapján választanak foglalkozást, társat, baráti kört, életfilozófiát stb. Mindenkinél lehetősége van kasztot váltani, ha szemléletét fejleszti, és a saját kasztjában maradva is elérheti a legmagasabb megvalósítást, ha követi a vallási elveket.

Kötelesség

"Még ha tökéletlenül hajtja is végre saját kötelességét az ember, az jobb, mintha a másét végzi el tökéletesen. A természete alapján előírt kötelességeinek eleget téve sohasem éri bűnös visszahatás." (Bg. 18.47)

"Ám, aki az önvalóban találja meg örömét, akinek emberi élete az önmegvalósítást szolgálja, s aki egyedül az önvalóban érez teljes elégedettséget, annak számára nincsen kötelesség." (Bg. 3.17)

Akarva akaratlanul mindenki a számára előírt kötelességeket végzi, kivéve, ha az önmegvalósításnak szenteli az életét, mert akkor ez lesz a legfőbb kötelessége. Innentől minden megadatik számára, ami ennek végzéséhez szükséges.

Lelki béke

"A békét nem az éri el, aki igyekszik vágyait beteljesíteni, hanem egyedül az, akit nem zavar a kívánságok szakadatlan özöne, melyek úgy ömlenek bele, mint folyók az állandóan töltődő, ám mindig mozdatlan óceánba." (Bg. 2.70)

Tudás

"Alázatosság; büszkeség nélküliség; erőszakmentesség; béketűrés; egyszerűség; egy hiteles lelki tanítómester elfogadása; tisztaság; kitartás; önfegyelem; lemondás az érzék kielégítés tárgyairól; a hamis ego hiánya; a születés, halál, öregség és betegség okozta gyöt-

relem felismerése; lemondás, nem kötődés a gyermekekhez, a felelőséghez, az otthonhoz és a többi hasonló dologhoz; kiegyensúlyozottság kellemes és kellemetlen körülmények között egyaránt, az Irántam érzett állandó és tiszta odaadás; magányos életre törekvés; elkülönülés az emberek általános tömegétől; az önmegvalósítás fontosságának felismerése; az Abszolút Igazság utáni filozófiai kutatás - mindezeket tudásnak nyilvánítom, s ezen kívül minden tudatlanság." (Bg. 13.8-12)

Jézus erkölcsi tanításának lényege a hegyi beszédben csúcsosodott ki. Nem szabad azonban megfeledkeznünk arról, hogy Jézus tanulatlan (többségében írástudatlan) tömegeket tanított (tanítása exoterikus), míg Krisna az fenti idézetekben egy kiválasztott tanítványának adta át a tudást (tanítása ezoterikus). Mégis Jézus egyszerű szavai mély ezoterikus jelentéssel is bírnak. *„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa. Boldogok, akik sírnak, mert megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek, mert ők örökségül kapják a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjuhozak az igazságot, mert ők megelégtetnek...”*⁹¹

A szegénységet és a sírást (szenvedést) isten törvényeitől való eltávolodás okozza, de ezek egyszersmind a visszatérés kezdetét hozzátartják el szerények, szelídek és az igazságra (tudásra) vágyók számára.

A filozófiai tanítás

A lélek természete

"A lélek nem ismer sem születést, sem halált. Soha nem keletkezett, nem most jön létre, és a jövőben sem fog megszületni. Születetlen, örökkévaló, mindig létező és ősi, s ha a testet meg is ölik, ő akkor sem pusztul el." (Bg. 2.20)

Lélek alatt Krisnánál az Atmant, az Isteni szikrát kell érteni. Mindenki jelen van ez az isteni minőség, amely nem pusztítható el soha. Jézus szavaiban a lélek kétféle értelmezésben van jelen, egyrészt a fizikai testtől független részünk (asztrál-mentál test), másrészt az ökökkévaló lényegünk. *„És ne féljete azoktól, akik a testet ölik*

⁹¹ Máté, 5.3-6.

*meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetelek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.*⁹²

Ha a halált követően az ember nem tudja levetni az asztrál-mentál testét, akkor a pokol állapotait élheti meg. Jézus azonban többször utal arra, hogy az ember nem különbözik lényegét illetően a Mennyei Atyától. Ezzel céloz arra, hogy a lélek belső természetét illetően istentől való és örök.

A felsőlélek

"A Felsőlélek az eredeti forrása minden érzéknek, ám Ő mégis érzékek nélküli. Ő, nem kötődik semmihez, noha Ő minden lény fenntartója. A természet kötőerői fölött áll, s az anyagi természet valamennyi kötőerejének mestere. (Bg. 13.15)

"A Legfelsőbb Igazság kívül és belül is létezik minden élőlényben, mozgóban és mozdulatlanban egyaránt." (Bg. 13.16)

"Noha a Felsőlélek látszólag megoszlik az élőlények között, valójában sohasem felosztott. Ő, mindig egy. Ő a fenntartója valamennyi élőlénynek, mégis tudni kell Róla, hogy Ő az, aki elpusztítja és megteremti mindegyiküket." (Bg. 13.17)

"Én mindenki szívében ott lakozom, s Tőlem jön az emlékezet, a tudás és a feledékenység. Én vagyok az, akit a Védákból meg kell ismerni, s Én vagyok a Vedanta szerkesztője és a Védák ismerője." (Bg. 15.15)

A Felsőlélek a kereszténységben Szentlélekkel (Szent Szellem) azonosítható. Aki a Felsőlelket a legtökéletesebben megvalósította, azzal azonos lett. Pl. Jézus a legmagasabb szinten élte meg a Felsőlelket, ezért annak megtestesítőjévé vált. Ezért mondta, hogy csak általa juthatunk a Mennyei országába, mert, aki nem valósítja meg a Felsőlelket, nem léphet be ebbe a tudatossági mezőbe. Ezzel a kijelentésével nem a kereszténységet, és nem saját személyét akarta kizárólagossá tenni, hanem Ő, mint Felsőlélek (Szentlélek) nyilatkozott erről.

⁹² Máté, 8.28.

Az ÚT

A lelki tanítómester szükségessége

"Fordulj egy lelki tanítómesterhez, úgy próbáld megismerni az igazságot! Tudakozódj tőle alázatosan, és szolgálj őt! Az önmegvalósult lelkek képesek tudásban részesíteni téged, mert ők már látták az igazságot." (Bg. 4.34)

Ha elindulsz az úton, akkor az első lépés, hogy keress egy hiteles tanítómestert. Sokféle út vezet az önmegvalósításhoz, és ezek közül mindenki az egyéniségének és az őt jellemző kötőerők természetének megfelelően kell választania. A számtalan lehetőség közül néhány az alábbiakban kerül bemutatásra.

A nem cselekvés művészete

"Aki a cselekvésben tétlenséget és a tétlenségben cselekvést lát, az értelmes az emberek között, s helyzete transzcendentális, noha mindenféle tettet végez." (Bg. 4.18)

(Ennek magyarázatát a taoizmusról szóló részben fejtettem ki.)

A jóga lényege

"Végezd kötelességed megingathatatlanul, s ne ragaszkodj se a sikerhez, se a kudarchoz! Az ilyen kiegyensúlyozottságot hívják jógának." (Bg. 2.48)

"Az odaadó szolgálatban élő ember még ebben az életében megszabadul a jó és a rossz tettektől egyaránt. Törekedj hát a jógára, a tettek művészetére!" (Bg. 2.50)

A jóga a legfelsőbb tudatosság eléréséhez vezető út. Ilyen értelemben minden jóga, ami ezt a célt szolgálja.

Az odaadó szolgálat

"Aki nagy hittel mindig Bennem lakozik, magában Énrám gondol, s transzcendentális szerető szolgálatot végez Nekem, az a legmeghittebben egyesül Velem a jógában, s minden jogi közül ő a legkiválóbb. Ez az Én véleményem." (Bg. 6.47)

"Gondolj mindig Rám, légy az Én hívem! Imádj Engem, és ajánld tiszteletedet Előttem, s így kétségtelenül el fogsz jutni Hozzám!" (Bg. 18.65)

Jézus: „*Én vagyok az út az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*”⁹³ Jézus tehát a Szentlélek által mutatott utat nyilvánítja ki a tanítványainak, valamint azt, hogy ő a lelki tanítómester, akit követni kell. Az odaadó szolgálatról pedig így nyilatkozik: „... *az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.*”⁹⁴

A végső válaszok (a végső cél)

A felszabadulás

"Amilyen létállapotra emlékezik az ember teste elhagyásakor, azt éri majd el kétségtelenül." (Bg. 8.6)

"Aki a halál beálltakor életlevegőjét a két szemöldöke közé rögzíti, és a jóga erejével teljes odaadással, megingathatatlan elmével a legfelsőbb Úrra emlékezik, az minden kétséget kizárva eljut az Istenség Legfelsőbb Személyiségéhez." (Bg. 8.10)

Krisna itt magyarázza el a tudatos halál lényegét, és a halál pillanatában történő Istenmegvalósítást. Aki a halál pillanatában a szeretteire vagy a vagyonára gondol, az visszatér a Földre, nem juthat be Isten Országába. A halál pillanatában tehát Istenre kell gondolni. Erre azonban csak az képes, aki követte Isten törvényeit. Ez teljesen összecseng a jézusi tanítással is.

Isten birodalma

"Sok ezer ember közül talán egy törekszik a tökéletességre, s a tökéletességet elérték közül igazán alig ismer Engem egy is." (Bg. 7.3)

"Engem, az Istenség Legfelsőbb Személyiségét egyedül az odaadó szolgálat által lehet igazán megérteni. Ha valaki az ilyen odaadás révén tudatát teljesen Bennem meritette el, beléphet Isten birodalmába." (Bg. 18.55)

Ez a szolgálat, amiről itt szó van, nem szolgátság, hanem az Istenszeretet felébredéséből fakadó boldogsággal átitatott tevékenykedés, ami jellemezte pl. Jézust is. Jézus és az Atya egyek, ezt földi emberek csak akkor érthetik, ha valaki megjeleníti nekik. *"Mindent*

⁹³ Máté, 8.28.

⁹⁴ Máté, 11.30.

nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni.⁹⁵” A Mennyeek Országát példabeszédekben magyarázta a tanítványoknak: “Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres; Aki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván amije volt, megvevé azt.⁹⁶”

A Legfelsőbb Igazság

Ardzsuna, akinek lehetősége volt arra, hogy Krisna személyes tanítványa legyen az alábbiak szerint nyilatkozott saját felismeréséről:

”Te vagy az eredeti Istenség Személyisége, a legőszibb, a megnyilvánult kozmikus világ végső szentélye. Tuds minden, s Te vagy mindaz, amit meg kell ismerni. Te vagy a legfelsőbb menedék, s felette állsz az anyagi kötőerőknek. Óh, határtalan forma, Te hatod át ezt az egész kozmikus megnyilvánulást! (Bg. 11.38)

”Te vagy az atya a teljes kozmikus megnyilvánulásnak, minden mozgónak és mozdulatlannak. Te vagy a legfőbb imádandó, a legfelsőbb lelki tanítómester. Senki sem egyenrangú Veled, és senki sem válhat egygé Veled. Óh, felmérhetetlen hatalom Ura, hogyan lehetne bárki is hatalmasabb Nálad a három világon belül?” (Bg. 11.43)

”Te vagy a legfelső, legfőbb cél, s az egész univerzum végső nyugvóhelye. Kimeríthetetlen vagy, a legőszibb, s Te vagy az örök vallás fenntartója, az Istenség Személyisége. Ez az én véleményem.” (Bg. 11.18)

Jézus tanítványa Simon Péter így nyilatkozott: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.⁹⁷” (Az élő Isten a legfelső teremő Isten, az ő fia pedig az anyagi világ teremője, akit a hinduizmusban Bráhmának neveznek. Jézus személyében tehát Bráhma inkarnációjával állunk szemben. Az élő Isten ellenpólusa a megnyilvánulatlan aspektus (Ain Sof /héber/, Bráhman /szanszkrit/). A megnyilvánulatlan Isten nem megismerhető ezért, amikor az ember Istent, mint a teremőjét tiszteli, akkor mindig a megnyilvánult, vagyis a teremő istenre gondol.

⁹⁵ Máté, 11.27.

⁹⁶ Máté, 13.45-46.

⁹⁷ Máté, 16.16.

Az Istenség Legfelsőbb Személyisége kijelenti a Bhagavad Gítában: „*Kijelentem, hogy aki tanulmányozza ezt a szent párbeszédet, az, az értelmével imád Engem.*” (Bg. 18.70)

Aki megváltoztatja önmagát az, képes lesz hatni a környezetére, képes lesz önmagából Isten szeretetét kisugározva türelemmel és odaadással mások felé fordulni. De bárhogy is alakuljon a jövő, az alábbi sorok szolgáljanak vigaszul minden ember számára a nehézségek közepette: „*Bárhol legyen a vallás gyakorlása hanyatlóban, s kerüljön fölényes túlsúlyba a vallástalanság, alászálllok Én Magam.*” (Bg. 4.7)

Az Istenhez vezető utak összegzése

Isten a maga teljességében felfoghatatlan a véges intelligenciával rendelkező ember számára. Valamennyi vallás ugyanannak az Egyetemes Istennek a különböző arcait, aspektusait nyilatkoztatja ki a kor, hely, kultúra függvényében. Minél teljesebb mértékben szeretnénk megismerni Istent, annál inkább belső törekvésként éljük meg azt, hogy egyesítsük magunkban a különböző kinyilatkoztatások által megnyilvánított valóságot.

A vallások különbözőségeinek okai

1. A kinyilatkoztatást az emberiség felé továbbító személyek tudatossági szintjében, spirituális előképzettségében megfigyelhető különbségek

Az ebben a könyvben tárgyalt világtanítók közül (a rendelkezésünkre álló ismeretek szerint) Jézus volt a spirituálisan legmagasabban képzett, mert ő négy misztérium iskola tanításába kapott beavatást, míg Mózes két misztérium iskola tanításait képviselte. Mindketten saját belső tudásukhoz is hozzáfértek, és a felsőbb világok lényeivel, sőt magával Istennel is kapcsolatban álltak. Lao-ce saját belső tudásának forrásából és a mestereitől, Mohamed pedig az angyalok közvetítésével jutott ismereteinek birtokába. Buddha isteni részinkarnáció volt, így egy teljesen új misztérium iskolát indított el. Krisna isteni teljes inkarnáció volt, nyilván Ő ismerte legjobban önmagát, ezért tanításában önmaga valamennyi aspektusát megnyilvánította, ezért a Bhagavad gíta nyújtja a legteljesebb, legsokrétűbb információt a Teljességről.

2. Isten különböző aspektusainak megnyilvánítása, mint feladat

A világtanítók nem azt a feladatot kapták, vagy nem azt tűzték ki, hogy Istent a maga teljességében kinyilatkoztassák, ezért annak egyes részeit mutatták be az emberiségnek.

Mózes esetében a JHVH istennévvvel jelölt forma vagy szint került kinyilvánításra. A teremtés Istenből való kiáradása során JHVH sorrendben a harmadik Istennév, ezért őt tekinthetjük az anyagi világ

teremtőjének (a hinduizmusban Bráhma). Mózesen keresztül megnyilvánult még a Törvény (a hinduizmusban dharma).

Jézus szintén a JHVH-t nyilvánította meg, de oly módon, hogy ő maga volt a JHVH inkarnációja. Emiatt hírt tudott adni az Atyáról, a Legfelsőbb Személyről, aki őt küldte, és az Univerzum teremtését elindította. Kinyilvánította továbbá a Szentlelket, Isten női aspektusát (a hinduizmusban Tripura Sundari), aki a teremtésben a fenntartó aspektust képviseli, és ő a Legmagasabb Szeretet.

Lao-ce a Törvényt nyilatkoztatta ki és Tao-nak nevezte el, valamint hírt adott Jin anyáról, aki a Teremtő anyai tényezője.

Mohamed az isteni géniuszok közül többet is kinyilatkoztatott, anélkül, hogy tisztában lett volna azzal, milyen szintről ered a tanítás (Alla: az istenített Isten, Alai: Örök Isten). Így érhető tetten az az illúzió, mely szerint, ha kitüntetjük Isten valamely aspektusát, mint kizárólagost, akkor kizárjuk az összes többi aspektust, ezzel együtt az összes többi vallást és embert, akiknek más aspektus lett kinyilatkoztatva.

Buddha, Istennek a megnyilvánulatlan aspektusát mutatta be az emberiségnek, aki – miáltal nem-megnyilvánult – ezért nem-megismerhető. Létezik azonban a női párja, aki nem más, mint Dhumavati (a tíz kozmikus erő egyike), aki minden információt megőriz, amíg Isten visszavonul a teremtéstől, és önmaga ragyogásában tartózkodik.

Krisna a Legfelsőbb Személy formát mutatta be az emberiségnek, kinyilatkoztatta azonban, hogy minden más forma és formánélküli energia, erő és információ is Ő maga, mert minden belőle áramlik ki, így a félistenek és az arkangyalok, angyalok és az egész teremtés is.

3. Különbségek az időben, helyben és az emberek kultúrájában, akik számára a kinyilatkoztatás történik

A mindenkori világtanítónak a kinyilatkoztatás vallásgyakorlattá formálása során mindig figyelembe kell vennie az adott kor embereinek befogadóképességét, kulturális szintjét, szokásait, korábbi vallásgyakorlatuk rituáléit, és ehhez kell igazítania az új tartalmat. Semmit sem ér egy olyan kinyilatkoztatás, amit senki sem tud követni. Ezért Isten lépésről lépésre formálja az emberiség tudatát a küldöttein és az isteni inkarnációkon keresztül, ahogyan az óvodában sem lehet azt

tanítani, amit az egyetemen. A vallások kialakulása és fejlődése ezáltal egy soha véget nem érő folyamat. Ebből kifolyólag illúzió az, amely egyes eltévedt vallási vezetőket jellemez, amivel rá akarják kényszeríteni saját vallásgyakorlatukat másokra. Más ember, más szinten tart, más aspektust imád, és ehhez joga van. Sőt életről életre Istennek más-más aspektusaival ismerkedhetünk meg. A vallásgyakorlatot sokszor nem is az eredeti tanító alakítja ki, hanem a követői formálják. Mózes és Mohamed a vallásgyakorlatot is kialakította, de pl. Jézus tanítása kizárólag Istenről szól, és a vallásgyakorlat jelenlegi szisztémája csak jóval később alakult ki, és formálódik máig is.

Fontos, hogy a vallásgyakorlat és az Istenről szóló tanítás is folyamatosan hozzá legyen igazítva a korhoz és a változó kultúrához. Ennek érdekében a legtöbb vallásban létezik egy ún. belső (ezotérikus) tanítás, és a belső istenmegvalósítási utat követő spirituális tanítók feladata a külső exotérikus tanítás folyamatos kiigazítása. A külső tanítás jelenti a szertartásrendet, az erkölcsi törvényeket Isten - ember és ember - ember viszonylatában. Gyakran előfordul, hogy ugyanannak a vallásnak a kétféle formája elszakad egymástól vagy ellentétbe kerül egymással. Ebben az esetben a kiigazítás elmarad, és a külső út vallásgyakorlata dogmatizálódik. Ilyen helyzet áll fenn jelenleg is mind az iszlám, mind a keresztény vallásban. Más esetben egy nagyon szélesre kijelölt út a vallásgyakorlat során beszűkül, mivel a művelői csak egy keskeny utat járnak. Ilyen helyzet áll fenn jelenleg a Krisna-tudatúak vallása esetén. A Krisna-tudat a legszélesebb Istenhez vezető út, ami valaha is ki lett nyilvánítva. Ezzel szemben a Krisna-tudatúak vallásgyakorlata vaisnavizmussá szűkült, egy keskeny ösvénnyé, amit Caitanya Mahaprabu a szerzetesek számára alkotott meg Krisna tanításának felhasználásával. A vaisnavák azonban mégis ezt a szűk ösvényt mutatják be Krisna-tudatként az emberiség számára. Ezzel azonban valójában hátráltatják a Bhagavad gítában kinyilatkoztatott eredeti Krisna-tudat elterjedését.

Az UKTM az Univerzális Krisztus (Krisna)-Tudatosság eszméjének bemutatását tűzte ki célul. Hitünk szerint Krisna maga az Atya, akiről Jézus hírt adott. A vallásgyakorlat során azonban nem követjük a Krisna-tudatú egyház szabályait, hanem mindenki számára az egyéniségének megfelelő vallásgyakorlati formát keresünk, és a számára aktuálisan elérhető istenaspektushoz vezetjük.

Néhány inkarnációm, ahonnan a belső tudásom származik

Atlantisz elsüllyedését követően a főpapok azt a feladatot kapták, hogy az atlantiszi tudást, Istenről és az univerzum működéséről, mentse át a pusztulást átvészelő, kezdetleges kultúrákba. Emiatt a szétszóródó főpapok tájegységeként több misztérium iskolát hoztak létre, amelyek később többé-kevésbé elszigetelten fejlődtek. Az atlantiszi misztikus tudást a korabeli sámánisztikus elemekkel kellett ötvözni, hogy az emberek befogadják.

Egyiptomi inkarnációmban megismerkedtem egy több istenhiten alapuló, mágikus világgal, és főpapnőként a képviselője is voltam annak. Lélekben azonban jobban vonzódtam a zsidók hitrendszeréhez, amit Mózes közvetített felém, és hitelesebbnek éreztem azt.

Ennek az életnek egy bizonyítékát szolgáltatta számomra a reinkarnálódott Nofertari, aki bejött hozzám egy spirituális tanfolyamra. A tanfolyamon, a meditáció során egy spontán regresszió zajlott le nála. A meditációról szóló beszámolójában elmondta, hogy II. Ramszesz legidősebb felesége volt Egyiptomban Kr. e. az 1300-as években. A fáraó rendszeresen vele sakkozott. Kérdésemre, hogy olvasott-e valamit II. Ramszeszről, azt válaszolta, sosem hallott róla. Elmondta még, hogy mi ketten onnan ismerjük egymást, és hasonló viszonyban voltunk (mester-tanítvány). Kérdésemre, hogy ki voltam én akkor, csak annyit mondott, ez majd később kiderül számomra. Valóban, én csak néztem akkor tágra nyílt szemekkel, és hittem is nem is, amit mond. Ez az élet akkor még nem tárult fel számomra. Később sem kutattam, még annyi fáradságot sem vettem, hogy utána nézzek ki volt II. Ramszesz. Csak akkor kezdett el érdekelni, amikor egy jógameditációt követően a kígyómarás tünetei jelentek meg rajtam. Pontosan tudtam gyógyszertani ismereteimből, hogy a tüneteim a csörgőkígyómarás tüneteivel egyeznek meg. Igaz, nem voltak olyan intenzívek. Viszont semmi sem segített, csak a kígyóméreg homeopátiás beadása.

Nofertari azért jött be a tanfolyamomra, hogy emlékeztessen egykori ígéreteimre. Ha most sem sikerül átjutnia a köztes világon, akkor mindkettőnknek még egy kört kell futnia. Emlékei után kutatva Nofertari jelen inkarnációjában meglátogatta a Sínai hegyet.

Beszámolt arról, hogy felfelé haladva a sziklás ösvényen egy erőteljes lökést érzett hátulról, miközben senki sem volt a közelében. Ennek következtében térdre esett. Amit nem adott meg Mózesnek egykor, azt most meg kellett adnia. A térd vérbeforult, és azt hitte, fel sem bír többet kelni. Ekkor azonban érdekes dolog történt. Olyan jelenlét ereszkedett a hegyre, amelytől félelembbe estek az emberek, és mindenki az ő közelébe húzódott, mintegy védelmet keresve. Ekkor felállt, és elkezdett beszélni az embereknek Mózesről és Istenről. Később egy szóra sem emlékezett az elhangzottakból. Nofertari időközben eltávozott ebből a világból, és hála a mestereink kegyelmének, most átjutott a bardón. Én viszont soha többet nem teszek ilyen ígértet senkinek. **Csak annyit mondhatok, ha ilyen és ilyen elveket követsz, akkor kiszabadulhatsz a létkörforgásból, mert mindenki csak önmagát vezetheti bárhova is.**

Az egyiptomi életet követően a kereszténység kialakulása kezdetén is volt néhány inkarnációm, így én már keresztény érzülettel kerültem a druidák világába, ahol ugyanaz a több istenhiten alapuló sámánisztikus világkép fogadott, amin már az egyiptomi vallás is túllépett, nem beszélve a kereszténységről. Láttam, hogy az elkövetkezendő idők Európában nem arról fognak szólni, ami engem érdekel, ezért átkértem magamat egy másik misztérium iskolába, hogy megismerkedjek azzal, máshol milyen sikerrel járt a tudás átültetése.

Kr. u. 600-1300 között több inkarnáció során bejártam Indiát, Kínát és Tibetet. Először Siva isten hívei közé kerültem. Itt a belső erővel (Kundalini) dolgoztunk. A cél a halált követően Siva isten szolgálata volt. A tudás átadása úgy működött, hogy a mester aktiválta a tanítványokban az általa képviselt istenmegvalósítás programot. Ezek a programok, mint elmeprogramok minden emberben jelen vannak, de inaktívak. Ha egy ilyen program aktiválódott, akkor az adott isten-megvalósításhoz vezet el a tanítványt. Megfigyeléseim szerint azonban ez nem vezet el automatikusan az önvaló felismeréséhez, hanem csak egy magas asztrálsíkra, ahol a tanítványt folytathatja a fejlődését, vagy ismét a fizikai inkarnáció mellett dönthet. Lehet, hogy sok inkarnációt követően az önmegvalósítás is elérhető, de ahhoz mélyebb tudás kell, mint amit nekem átadtak. Ennek megértéséhez azt kell tudni, hogy aki elmeprogramot valósít meg, mint isten-megvalósítást, az még nem tudja levetni az asztrális-mentális testet, ezért halála után a saját belső világában marad. Ez egy magas

szintű megvalósítás ugyan, de még belső isten-megvalósítás, vagyis az illető nem a makrokozmosz szintén valósította meg Istent, hanem saját mikrokozmoszának szintén. Ebben az életben a Kundalini aktivitás következtében a halál pillanatában a fizikai testem elégett. Ez teljesen normális befejezés volt az akkori program szerint, de nekem nem sikerült azt a szintet elérnem vele, ami elégedetté tett volna. Így feladtam a sivaizmust.

Következő inkarnációmban próbálkoztam a személytelen Brahmannal, ami nagyon hasonló volt a gyakorlatokat illetően, de más volt a célja. Nevezetesen a személytelen Brahmanban való feloldódás. Ekkor már óvatosabb voltam az energiák mozgatásával, mert előbb meg akartam tudni, hogy mit is jelent a személytelen Brahman. A mesterek nem vitték túlzásba a tanítást, csak annyit mondtak, hogy ez a legmagasabb. Igen, de mihez képest, ahhoz képest, amit ők ismernek? Azt már megtanultam, hogy vakon nem célszerű követni senkit. A mesternek képesnek kell lennie elmagyarázni, megvilágítani, amit nem értek. Ha nem tudom felfogni, az már az én bajom. A Siva istent követő mesterek nem ismertették meg velem Patanjali jóga szutráit, a Brahmant követők pedig a vedantát felejtették el megtanítani. Mindezt tudhattam volna magamtól is, de akkor már nem lett volna szükségem mesterre. Mindkét szentírást csak a jelen életben tanulmányozhattam kellő mélységben.

Tovább vándoroltam Kínába. Kr. u. 1100-1200 között egy új irányzat bontakozott ki Kínában a Kuan-jin-ce. Ez a taoizmus, buddhizmus, konfucianizmus és a hinduizmus filozófiai irányzatainak egyesítésére tett kísérletet. Ez nagyon tetszett. Végre kaptam egy kis filozófiát is. Elég világosan elmagyarázták a Törvényt (tao, dharma), de arra nem láttam rá, hogyan működik, és hogyan lehet felhasználni.

Megfigyeléseim szerint a nyugati típusú misztérium iskolák (pl. egyiptomi, druida, zsidó, öskeresztény) képviselői a Törvény mélyreható ismerete nélkül felhasználják a Törvényt arra, hogy az anyagi világban változást hozzanak létre. Lényegében ez a mágia. A mágia tehát nem más, mint a kozmikus törvények felhasználása arra, hogy az anyagi világban egy teremtési folyamatot indítsunk el. Mivel azonban a mágusok a Törvényt nem ismerik eléggé, nagyon gyakran mellényúlnek, és komoly karmikus adósságokat halmoznak fel. Ezt úgy próbálják leküzdeni, hogy kitüntetnek valamilyen istent, akinek a nevében a mágikus cselekedeteiket végrehajtják. Na, mármost ez

az isten vagy van, vagy nincs, vagy felügyeli őket vagy nem, a lényeg, hogy nem mindig tiszta a játék. Ezzel szemben a keleti típusú misztérium iskolák (indiai, tibeti, kínai) a törvényt úgy kezelik, mint befolyásolhatatlant, amelyet nekünk nem áll módunkban irányítani, a Törvény adott, és nekünk alá kell vetni magunkat a működésének. Ez a hozzáállás nem teszi lehetővé, hogy a Törvényt felhasználva saját sorsuk teremtményévé váljanak. Még tetézi a problémát, hogy minden misztérium iskola önmagát a tudás kizárólagos birtokosának tekinti, és a másik tanításait tévesnek vagy kerülendőnek címkézi fel.

Mindvégig misztérium iskolákról beszéltem, és nem vallásokról. Azért mert a kettő egylényegű. A misztérium iskola egy-egy vallás misztikus magját alkotja meg, egy ezoterikus tanítást, amely köré az adott vallás istenkultusza kiépül. A vallás követői, a hívők, csak a külső követőknek szóló, exoterikus tanítást kapják meg. Ők tehát az istenkultusz szokásrendszerét és az erkölcsi törvényeket követhetik, amelyek – ha a korhoz igazítást elmulasztják a spirituális tanítók – akkor előbb-utóbb dogmává merevednek. Így a hívők csak az adott vallás dogmarendszere mentén mozoghatnak. Az exoterikus tanok létrehozása úgy zajlik, hogy a vallási vezetők egy vallási elme-mintát alkotnak meg a tömegek számára: ebben a vallásban ezt és ezt, így és így kell csinálni, ha üdvözülni akarsz, nem kell tudnod miért, csak csináld, és attól nem térhetsz el, mert akkor eltévedsz. Ez a megoldási mód általában megfelelő a spirituálisan iskolázatlan tömegek számára, mert ők nem tudják felülbírálni a tudókat, és talán jobb is, ha nem teszik, mert csak ártanak vele maguknak. Az eddigiekből talán világos, hogy mi a különbség egy hívő – aki betéve ismeri a szentírást, fel is mondja, de nem tudja azt értelmezni, vagy szó szerint értelmezi – és egy tudással rendelkező mester között. A misztérium iskola maga olyan valódi, belső tudással rendelkező önmegvalósítottakból kellene álljon, akik időről időre képesek a vallásos elme-mintát átformálni, a korhoz igazítani. Ha ez valamilyen okból elmarad, akkor az adott vallás kiüresedik, majd új vallási mozgalom indul, amely egy-egy dogmává merevedett tétel felülvizsgálatával jár együtt. Ez a folyamat pontosan úgy zajlik, mint egy materiális tudományterület fejlődése. A tudományban vannak axiómák, amelyeket bizonyítás nélkül fogadunk el helyesnek, időnként ilyen axiómák megdőlnek, és új lendületet kap a fejlődés. A spirituális-szellemi tudományokban (pl. az ontológiában = lételméleti filozófia) hasonló

a helyzet. Itt szellemi-filozófiai úton és az eddig felhalmozott tudásanyag újraértelmezésével, valamint időnként egy-egy önmegvalósított zseni személyes megtapasztalása által történnek a fejlődésbeli ugrások. Persze mindezeket itt is el kell fogadtatni a többiekkel, ami már a múltban sem volt egyszerű. Éppen ezért egy-egy ilyen minőségi ugrást évszázadokig kell előkészíteni, évezredekig tart, míg elterjed, közben dogmatizálódik, és mikorra általánosan elfogadottá válik, el is avul. Ez alól egyetlen vallás sem kivétel, noha a képviselőik mindegyiket kivételesnek nyilatkoztatják ki.

Visszatérve a személyes megtapasztalásaimhoz, a keleti misztérium iskolákban vagy a személytelen tudatrétegekben való feloldódást, vagy egy személyes istenaspektushoz való ragaszkodást mutatnak az önmegvalósítási út végső céljaként. A buddhizmus volt az a kivétel, amely ettől távolabbra mutatott, és ezért mindenképpen ki kellett próbálnom. Így Kr. u. 1250-1300 körül a tibeti buddhisták közé inkarnálódtam, hogy elméleti és gyakorlati ismeretekre tegyek szert ezen az úton.

Minden ember keresi a megoldást, hogyan tudna kiutat találni az evilági létezés szenvedései alól. A kereszténység vagy a hinduizmus a szenvedések elviselését ajánlja az embereknek, és úgy tekint ezekre, mint az emberi élet velejáróira. A hinduizmusban az előző életek eredményeinek tekintik a jelenlegit (az előző életek karmái miatt kell szenvednünk), a kereszténység általánosan elfogadott nézetrendszere szerint pedig a szenvedést az Isten országába való belépés előfeltételének tartják, mondván, hogy a bűneinkért így vezeklünk, és ha levezekeltük, akkor kinyílik az ajtó.

A belső erőket kifejlesztő rendszerek úgy tekintenek a szenvedésre, hogy az valójában fikció, az egyén szenvedésként éli meg az életét, mert vágyakozik, noha szemléletváltást követően valójában akár élvezhetné is. Az egyik megoldás a minden vágyról való lemondás, a másik a teremtő erők kifejlesztése. Az előbbit hirdeti a buddhizmus. Eszerint, ha minden vágyról lemondunk, akkor az életvágyról is le kell mondanunk, hiszen minden vágy mögött alapvetően az életvágy áll. Ha lemondunk az életvágyról, akkor azonban mindenféle létezésről is le kell mondanunk. Így vezet a buddhizmus a nirvánába, ami azonban nem más, mint egy boldogsággal teli üresség tudat, ahol semmilyen létezés tudat nincs jelen, ilyen értelemben Isten sincs jelen, hiszen, ha Isten lenne jelen, akkor már nem lenne üresség

tudat. Ha Isten jelen lenne, akkor már szenvedés is lenne, hiszen hozzá viszonyítanánk magunkat, és emiatt nem lennénk maradéktalanul boldogok. Ha ugyanis van valaki, aki tökéletesebb, mint mi, akkor már nem lehetünk tökéletesek, tehát nem is lehetünk boldogok, amíg azt el nem érjük.

A buddhizmus ezzel a gondolati csavarral egy olyan végállapotot vizionál a keresők számára, amelyben a nirvána boldogságélménye abból származik, hogy nincs senki, akit szolgálni kellene, nincs semmilyen viszonyítási alap, amihez képest bármit el kellene érni, nincs szenvedés, mivel nincs vágy, vagyis mindezekről a fikcióktól való megszabadulás boldogsága hatja át a ... na, kit? És itt jön a logikai ellentmondás. Ha nem vagyok, akkor nincs létezés tudatom sem, de akkor nem lehetek boldog sem, mert nincs, aki felfogja, hogy boldog vagyok. Illetve, ha felfogom, hogy a nirvánában vagyok, akkor kell, hogy legyen létezés tudatom, vagyis nem szűnt meg a vágy, hiszen a nirvána állapotának fenntartására vágyom.

Senki ne izgassa magát, ha ezt most nem érti teljes mélységében, mert csak az értheti, aki ott állt a nirvána küszöbén, és nem lépett át rajta, emiatt a kétség miatt. De nézzük, mi is történt.

A belső úton haladva a kundalini erővel dolgoztam, ami egy belső önfeltárási program. Az elmében dolgozva a kundalinnal egyre másra nyílnak ki a vágy kapuk. Ezeket a vágy csomagokat megszemléljük, majd szükségtelennek nyilvánítjuk és kitöröljük. A kundalini tehát csak áttételesen vezet megvilágosodáshoz. Aki a kundalini által akar megvilágosodni, az összekeveri az eszközt a céllal. A cél, hogy mit akar elérni, világos kellene legyen annak, aki ezzel az erővel kezd dolgozni, mert ha nem az, akkor az eltévedés borítékolva van. Ugyanis miközben az ember a vágycsomagokat nyitja fel, bármikor találkozhat egy olyan programmal, amiről azt hiszi, hogy ez a cél, és ahelyett, hogy törölné, megvalósítja. Ez minden mesterre igaz, akit a megvilágosodottak között tartunk számon. Ez alól csak az isteni inkarnációk kivételek.

Egyik alkalommal mély meditációban látomásom volt arról, hogy le fog születni egy isteni inkarnáció, aki összhangba hozza a különböző vallások eltérő tanításait, akinek a tanítása révén minden kétség, kérdés eltűnik, és minden világossá válik. Ez a világtanító pedig Közép-Európában, a keresztény kultúrkörben fog megjelenni. Megjegyzem, hogy az ilyen mély meditációkban az idő másképpen

múlik, vagyis amikor az ember visszatér az itt és mostba, akkor hajlamos azt hinni, hogy a látottak még az ő életében, vagy legfeljebb pár száz éven belül bekövetkeznek.

A látomás olyan mély hatást gyakorolt rám és környezetemre, hogy azonnal engedélyt kaptam a vezetőimtől, hogy összeszedjek egy kis csapatot, és útnak induljunk Ázsián keresztül Európába, hogy felkészüljünk az isteni inkarnáció küldetésének előkészítésére. A csapat vezetője a fiam volt, a többiek harcosi beavatással rendelkeztek, jómagam pedig, nőként, mint látó vettem részt a küldetésben. Feladatunk lett volna az is, hogy felvegyük a kapcsolatot a kereszténység akkori spirituális vezetőjével (megj.: a kereszténység spirituális vezetője, a templomos rend akkori vezetője Jacques de Molay volt). Nem jöttünk üres kézzel, ajándékot is hoztunk, amivel igazolni tudtuk volna küldetésünket, de erről csak ketten tudtunk.

Nem volt hálás feladat a tatárjárást követő évtizedekben tibeti fizimiskával Európába jönni. Családokként jöttünk, mintha mi is a népvándorlás résztvevői lennénk. Harcosaink fel voltak készítve arra, hogy akár életüket is adják a küldetés sikeréért, ezért a vezetőt, annak feleségét, továbbá engem, mint látót minden eszközzel megvédték. Mikorra Magyarországra érkeztünk csak hárman maradtunk. Ekkor a vezető úgy döntött, hogy nem folytatjuk utunkat, hanem az ajándékot itt fogjuk elrejtetni. Fontos volt, hogy ajándékunk senki más kezébe ne kerüljön, hiszen azt az eljövendő világtanítónak szántuk. Az ajándék elrejtéséhez nagy erőket kellett mozgásba hozni, amire egyikünk sem volt felkészítve. A fiam és párja tantrikus szexszel gerjesztett egy energiamezőt, nekem az lett volna a feladatom, hogy ezt az energiát felvegyem, és hozzátéve a sajátomat irányítsam. Az energetikai munka közben összezárt rajtam keresztül az ég és föld. Ez egy dimenziókapu létrejöttét eredményezte azon a helyen, ahol ez történt, aminek hatása máig érzékelhető. Ebben az állapotban elvesztettem a kontrollt az energia fölött, fizikai testemről leégett a hús, csak elszenesedett csontvázam füstölgött tovább. Tudatosságom két részre esett szét. A megtisztult, tudatos rész elindult az ég felé, a másik, öntudatlan rész pedig a Föld mélye felé. A Föld mélyében a gnómok birodalmában töltöttem kétszáz évet, amíg annyira „kihültem”, hogy az öntudatlan rész, amely leszakadt rólam, képes volt újjászületni ott, ahol a halálom bekövetkezett.

Innentől kezdve a kör bezárul. Visszavetett a sors Magyarországra, ahol kitaszítottként születtem, de lehetőséget kaptam a felemelkedéshez azáltal, hogy a ferences rend befogadott, ám nem éltem a lehetőséggel, és elhagytam a rendet. Következő életben ismét magyarnak születtem, de utam Franciaországba vitt. Mit kerestem ott? A kapcsolatot a templomosokkal, hiszen nekem az előző életek karmája szerint meg kellett volna találnom őket. A sort lehetne tovább folytatni... Az elmúlt ötszáz év a sikertelen felemelkedések kísérlete volt. Remélem olvasóim megértik, hogy aki nem törekszik maradéktalanul végrehajtani a feladatát, az egyre mélyebbről indul neki ismét.

Aki tehát én jelenleg vagyok, ebben a megtestesülésben, ez a személy annak a tudatosság mezőnek egy leszakadt része, aki egykor voltam. A jelen feladatom, hogy megtisztítsam ezt a leszakadt részt, és ismét egyesüljek a teljes tudatossággal, amely egy bizonyos síkon várakozik, és segít engem.

És most térjünk vissza a buddhista tanításokra. Ami velem történt rávilágít a buddhizmus tanításának hiányosságára. Ha nekem lett volna tudásom az Atmanról, akkor nem estem volna szét, mert akkor ehhez az összetartó erőhöz folyamodom a halál pillanatában, ami az elemeimet összekapcsolja és irányítja. A buddhista tanítás tagadja az Atman létezését. A buddhizmusban úgy érhető el a végállapot, hogy a személyiség alkotóelemeire szedi szét önmagát. Ha szétesik a szekér, akkor nem lesz tovább létezés sem, tehát szenvedés sem. Nekem legalábbis ennyi jött át akkor a buddhizmus tanításából, és mostani tudatossággal újraértelmezve Buddha tanítását, ugyanerre a következtetésre jutottam. Jelen megtapasztalásaim alapján azonban a szétesés egy illúzió, nem valóságos, vagyis a létező átélheti, hogy ő elemeire esik szét, de ez az ő szubjektív megélése.

„Mindenkinek hite szerint adatik” mondta Jézus. Ennek fényében tehát, a buddhizmus tanítása a megtapasztalható valóság részét képezi, de nem azonos magával a teljes valósággal. A további filozófiai következtetéseimet az előrehaladottabb tanítványok részére tartogatom.

Ennek az életnek további következményei adódnak. A bizonyos körökben jelenleg megtapasztalható közép-európai Messiás várás az én akkori látomásom eredménye. Ez a jóslat feljegyzésre került Tibetben, és azóta is buddhisták és más hívők jönnek Magyarországra.

ra azzal a várakozással, hogy idejében itt legyenek, amikor a soros világtanító megérkezik. Most nyilvánosan bocsánatot kell kérnem mindenkitől kedveseim, tévedtem. Az akkori látomásom, saját vágyam kivetülése volt. Én vágytam arra, hogy olyan világtanító szülessen, aki magyarázatot ad majd minden kérdésemre, és minden kétségemet eloszlatja. Az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalmat (UKTM) is ennek jegyében hívtam életre itt és most.

Jelenleg azonban alig találok olyan keresőket, akik az egyesített tudásra vágnának. Ellenkezőleg. Minden vallás követője várja a világtanítót, és azt reméli tőle, hogy az ő igazságát fogja majd megerősíteni, és így eldől majd melyik az igaz hit. Az a világtanító azonban, akit én várok valamennyi vallásos világképet lerombolja, és helyette az Abszolút Igazságot nyilvánítja ki.

Messiás csak akkor születik, ha elegendő ember vágyik rá, és válik befogadóvá a tanításra, és ez jelenleg nem teljesül. Mégis annyi vigasztalót tudok mondani a várakozóknak, hogy aki tiszta szívvel és elmével őszintén feltárja ezt a vágyát Isten felé, annak eljön a Várva-várt. Úgy jön el, ahogy Jézus megjósolta:

„ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának mely szakában jön a tolvaj, vigyázna és nem engedné, hogy a házába törjön. Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az embernek fia. Ha nem érted, akkor hozzád még nem érkezett meg. Igyekezz tovább, és megjöhet.

Nekem már nincs több kérdésem, sem kétségem, ezért nincs mire várnom sem, mert már választottam célt. Az UKTM-et itt hagyom örökségül azok számára, akik az egyesített tudást szomjazzák, hogy képesek legyenek úgy élni, hogy életükkel kiérdemeljék a Várva-vártat. További időmet halálomig, azon tanítás kifejtésének szenteltem, amely ehhez szükséges. Mutasson Fényt azok számára, akik nyitott szívűek, hogy képesek legyenek megkülönböztetni az igazat a hamistól, az illúziót a valóságtól, mert jön majd sok „messiás”, és tesznek nagy csodákat, de onnan fogjátok észrevenni, hogy nem ő az, hogy még mindig vissza kell térnetek az anyagi létformába.

Ez nem jelenti azt, hogy a régi hitekkel nem lehet üdvözülni. Amely ajtó egyszer már kinyitott, az nyitva marad, mindaddig, amíg van valaki, aki azon akar bemenni. Én tehát egy új ajtó kinyitásáról beszélek, ami igazából nem is új, csak van, aki számára ismeretlen.

Utószó

Azért nevezem ezt az írást az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalom evangéliumának, mert aki ezen az úton kíván haladni, annak ismernie kell e könyv tartalmát. Evangélium olyan értelemben, hogy örömhír mindazok számára, aki felül szeretnének emelkedni az egyes vallások ellentmondásain és dogmáin, amelyek elválasztják a spirituális önmegvalósítás útján járókat egymástól. Az Abszolútumról szóló igazság ellentmondásmentes, és örök. Az ellentmondások csupán tudatlanságból és az eltérő világi érték- és érdekrendszerekből keletkeztek.

A vallási vezetők, vallásalapítók emberi gyarlósága lehet az önön tévedhetetlenségükbe vetett hit, amely alapján saját igazságukat tekintik az egyetlen és kizárólagos kinyilatkoztatásnak. Ezzel szemben az Abszolútumról szóló megismerés soha véget nem érő folyamat. Ilyen értelemben semmilyen kinyilatkoztatást, tanulmányt – beleértve ezt a könyvet – sem lehet véglegesnek és lezártnak tekinteni. Az Abszolútum végtelen, így a hozzá vezető megismerési folyamat sem lehet véges. Az emberi elme az, amely véges megismerésre törekszik, mert nem tudja kezelni a végtelen fogalmát. Ezért a teljes megismerést sem lehetséges elmével véghezvinni.

Sok ismeret nincs kellő mélységben kifejtve ebben a könyvben. A további tanulmányok azonban az UKTM jógaiskolájában elvégezhető, beleértve azt is, hogyan lehet az elme kikapcsolásával megismerési folyamathoz jutni.

Az UKTM nem egy vallás vagy szekta, amely jogot szándékozik formálni arra, hogy az embereket Istenhez vezesse. Éppen ellenkezőleg, azt tanítja, hogy Istenhez számos úton lehet eljutni, és mindenkinek meg kell találnia a saját egyéniségének megfelelő utat. Ehhez kíván segítséget nyújtani ez a könyv.

Budapest, 2020.

Rhasoda Varga Margit

Irodalom

Legfontosabb, magyar nyelven is hozzáférhető, felhasznált irodalom

Szent Biblia (Károli Gáspár fordítása)
Korán (Dr. Miháffy Balázs fordítása)
Bhagavad Gita (A. C. B. Swami Prabhupada fordítása)
Srimad Bhagavatam 1-10 (A. C. B. Swami Prabhupada fordítása)
Lao-ce: Tao Te King (Rhasoda May feldolgozásában)
Schmidt József: Buddha élete és tanítása
Dr Hetényi Ernő: Buddha, Dharma, Sangha
Buddha beszédei (Vekerdi József fordítása)
Helmuth von Gasennapp: Az öt világvallás
Edmond Bordeaux Székely: Esszénus Béke Evangéliumok: I. II. III. IV.
Edmond Bordeaux Székely: Eszénus Jézus
Halevi: A kabala útja
Papus: Kabbala
Kenneth S. Leon: Jézus zen tanításai
Tábori László: Tao és a kereszténység
Víz László: A torinói lepel

További információk:

Elérhetőség:

www.uktm.org

facebook:

<https://www.facebook.com/Univerzális-Krisztustudatosság-Mozgalom-343736558987837>

A szerzőről

Varga Margit (avatott nevén: Rhasoda May) 1957. július 22-én született Gyöngyösön. Az UKTM alapítója, vezető jógamestere és tanítója. REIKI-, AROLO-, Aktív Szellemgyógyászat mester-tanár, Angyaltanfolyam vezető, esszéus mester. Járatos a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus, kereszténység vallási-filozófiai rendszereiben. Ismeri továbbá a modern pszichológiai irányzatokat és alternatív gyógyítási módszereket. Társszerzője a *Természetgyógyászati alapismeretek* (1998, Salgótarján) c. természetgyógyászati tankönyvnek. Természetgyógyásként indult, de később belső útja már más irányba vezette.

Természettudományos végzettsége: gyógyszerész és matematikus, gyógyszerész egyetemi doktor, valamint a kémiai tudomány kandidátusa.

A Fény Gyermekai Magyar Esszéus Egyház alapító tagja, majd avatott papja volt. Később belső útját követve elhagyta az Egyházat. Négy évig volt személyes tanítvány a Dharam Vir Mangla által alapított God- & Selfrealization Foundation (India, Delhi) szervezetben, amelynek a guruja a világhírű jógi Paramahansa Yogananda. A Yogoda satsang nemzetközi mestere által beavatást kapott a kriya jogába is. Jelenlegi guruja és lelki tanítómestere Sri Yukteswar Giri.

Ezen a köteten kívül még számos könyvet írt és jelentetett meg.

Az UKTM további kiadványai

Rhasoda Varga Margit: 22 Atlantiszi beavatási út I-II rész (Versek)
Zene: S. Jancsó Miklós.

Lao-ce: Tao Te King - (Rhasoda Varga Margit: fordításában)

Rhasoda Varga Margit: **Dimenziókapu**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete I.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete II.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete III.**

Rhasoda Varga Margit: **Illúziók nélkül...**

Rhasoda Varga Margit: **Világok találkozása**

Rhasoda Varga Margit: **Az ég a Földdel összeér**

Amikor Jézusról vagy más Istentudatos személyekről írok, vagy velük meditálok, ujjong a lelkem.

Semmilyen más tevékenység nem szerez ekkora boldogságot. Megmagyarázhatatlan és leírhatatlan élmény.

Szeretnék valamit átadni abból, amit megélek. Kívánom minden embernek, hogy legyen része egyszer hasonlóban.

R. V. M.